

kinema ikon: serial /
seasons 1—4 2013-2022

kinema ikon: serial [series]

as told to those who missed all the episodes

year **2070**. october. tuesday. **28. 8:16** pm: in a setting that i cannot imagine now (december. **2016**), the time capsule is being opened in the storage room at arad museum - a valuable work of art that was produced in the kinema ikon workshops in **2016**. until we find out what happens next, best to return with an insert about the series that ended with the time capsule at its last episode:

2013. season 1: at the art museum in arad, in the gallery made available to kinema ikon we are hosting the premiere of the first episode from a series that will be screened for the following 3 years. each season has a skepsis around it, and artists from the ki coverage area gracefully dismantle an approximate scenario imposed by the mere desire to induce reflexes amongst the mass of visitors thirsty for what we today call contemporary art. since i do not have the necessary expertise, i will refrain from explaining what the phrase contemporary art entails. a terre-à-terre transcription of the concept behind the first season can be summarized by unpacking the name of the group: movement + image = anything. thus, one by one, young ki artists produced ten episodes/ installations and, as bonus feature, a full-length movie (which, in more glorious times, would have been labelled experimental).

2015. season 2: the stakes were raised. each episode had an invited curator assigned, who chose the cast and came up with a script. thus, one by one, young artists produced ten episodes/ installations, and as a bonus feature, a movie (which, in more glorious times, would have been labelled experimental). // copy/ paste of the paragraph about **season 1** which will no longer be used in **season 3**. you will see why. //

2016. in **season 3**, things get complicated. all episodes have as their starting point a movie (which, in more glorious times, would have been labelled experimental) around which a multimedia installation is to be developed. each episode "runs" alongside the previous ones. moreover, even the spatial configuration of the episodes/installations, changes according to the requirements of the currently running episode. so, by the time the season is over, the small gallery has **20 + 1** installations on view. like any respectable series, the last episode has special impact and maximum audience. in the case of kinema ikon, the last episode of the series involves the closing of the time capsule, the contents of which i will not reveal here. unlike the classical routine, this time capsule will not be buried but will be stored and registered within the inventory of the arad art museum. the capsule will be opened on october **28, 2070**, at **8:16** pm on the occasion of the kinema ikon centenary

2021. five years after the closure of the Time Capsule, **season 4** set out to revisit a few topics that seemed to be in need of a quick update: the Internet of Things Well Done, turning ki-works into non-fungible tokens and moving them into a computerized ledger, the animation, the installation, the information in 3D format, but why? and so on until we have almost exhausted the topics, so that we can move on to an ambitious project called *kimæra*, which will have been carried out until your days, how would say Mr. Săbău.

kinema ikon: serial

povestit celor care nu au văzut niciun episod

anul **2070**. octombrie. marți. **28. ora 20.16:** într-un cadru pe care nu mi-l pot imagina acum (decembrie. **2016**), în depozitul de artă al muzeului din arad se deschide capsula timpului - o lucrare de artă de o estimabilă valoare produsă la atelierul kinema ikon în **2016**. până să aflăm continuarea e mai bine să revin cu un insert despre serialul care a avut ca ultim episod această capsulă a timpului:

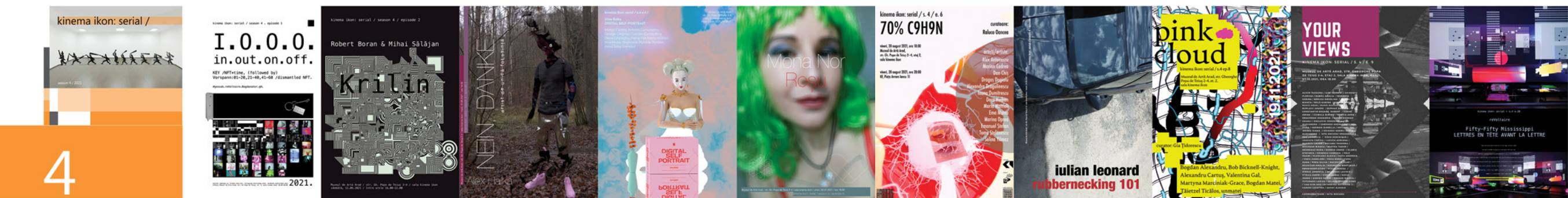
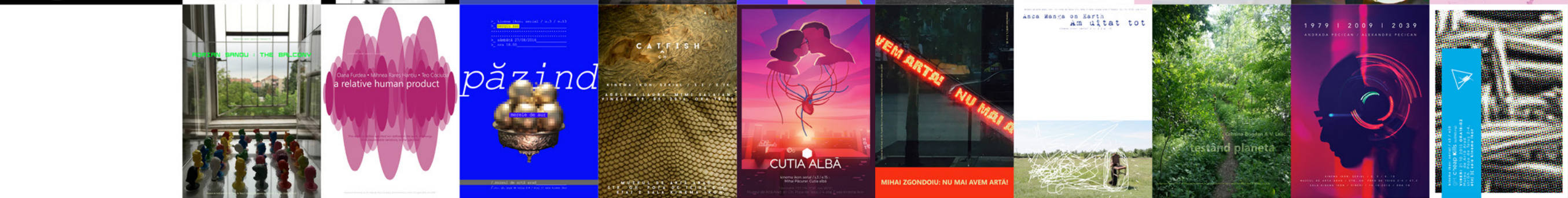
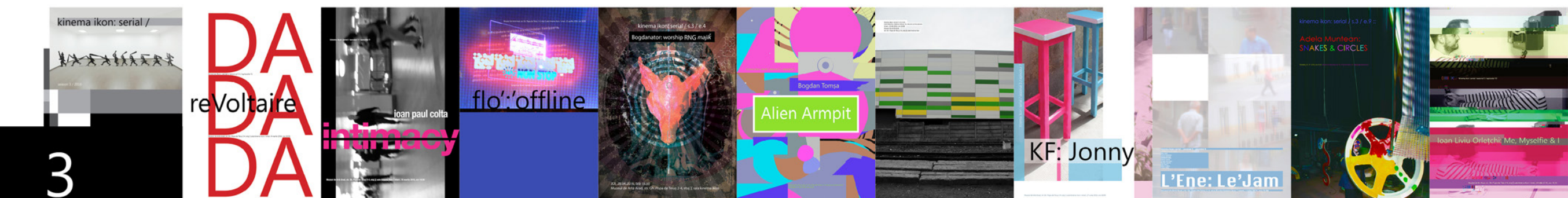
2013. sezonul 1: la muzeul de artă din arad, în sala de expoziții aflată la dispoziția kinema ikon are loc premiera primului episod al unui serial care se va proiecta timp de 3 ani. fiecare sezon are un skepsis în jurul căruia artiști din aria de acoperire ki demantelează cu grație un scenariu aproximativ impus de simpla dorința de a induce reflexe în rândul masei de vizitatori însetați de ceea ce numim azi artă contemporană. cum nu am expertiza necesară mă abțin să explic sintagma artă contemporană. o transcriere terre-à-terre a conceptului primului sezon se rezumă la ilustrarea numelui grupului: mișcare+imagine = orice. astfel, tinerii artiști ki produc rând pe rând zece episoade/installații iar ca bonus un film (care în vremurile de glorie s-ar fi numit experimental).

2015. sezonul 2: miza a fost ridicată. pentru fiecare episod a fost invitat un curator care a ales distribuția și a venit de acasă cu tot cu scenariu. astfel, tinerii artiști ki produc rând pe rând zece episoade/installații iar ca bonus un film (care în vremurile de glorie s-ar fi numit experimental). // copy/paste a paragrafului de la **sezonul 1** care nu va mai fi folosit și la **sezonul 3**. se va vedea de ce. //

2016. în **sezonul 3** lucrurile se complică. toate episoadele au ca punct de plecare un film (care în vremurile de glorie s-ar fi numit experimental) în jurul căruia se dezvoltă o instalație multimedia. fiecare episod "rulează" alături de cele de dinaintea lui. mai mult chiar designul spațial al tuturor episoadelor se modifică în funcție de cerințele episodului curent. așa se face că la încheierea sezonului în mica sală de expoziții sunt prezente **20+1** instalații. ca orice serial care se respectă, ultimul episod are un impact special și o audiență maximă. în cazul serialului kinema ikon ultimul episod constă în închiderea capsulei timpului al cărei conținut nu îl voi dezvalui aici. spre deosebire de rutina clasică, această capsula timpului nu va fi îngropată ci va fi depozitată și înregistrată în inventarul muzeului de artă arad. deschiderea capsulei va avea loc în **28** octombrie **2070**, ora **20.16** cu ocazia centenarului kinema ikon.

2021. după cinci ani de la închiderea Capsulei Timpului, **sezonul 4** și-a propus să reia în discuție câteva subiecte care păreau că cer o actualizare rapidă: Internetul Lucrului Bine Făcut, transformarea unor opere ki în jetoane nefungibile și trecerea lor într-un registru contabil informatic, animația, instalația, informația în format 3D, dar de ce? și așa mai departe până aproape că am epuizat subiectele, ca să putem trece la un proiect ambițios numit *kimæra*, care se va fi desfășurat până în zilele voastre, cum bine ar zice Dl. Săbău.

calin man

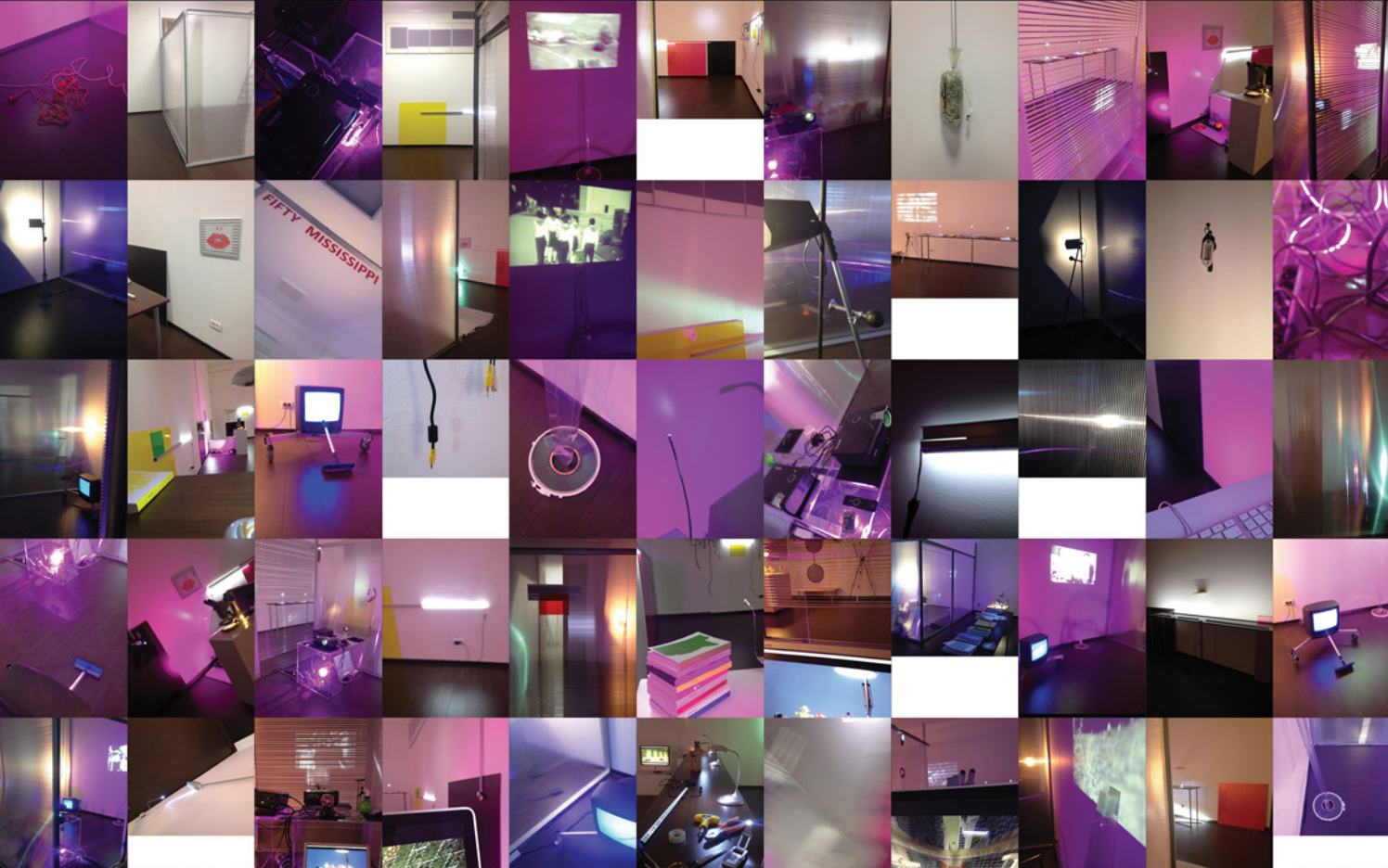
kinema ikon: serial /

season 1 / 2013-2014

Art Museum Arad • etaj][• sala kinema ikon: **episode 1: reVoltaire:** Fifty Mississippi • **episode 2: Bogdan Tomşa:** Synthetic Space • **episode 3: A.L.K.M.Y., Iv Daqu, Golem, Neuro, Newclearfairy, Pnea, Lavinia Grama, Amalia Ignuța, Traian Selejan, Andrei Grec, Cătălin Indreica, Maria Tămășan:** CRACIUNIKON • **episode 4: gH.:** Ink & Blood • **episode 5: IC RC:** Miroase a pești de sticlă • **episode 6: Sergiu, Vulpilandia, Selfmademusic, Cosmin, Lavinia:** The Garden Of Freaky Delights • **episode 7: Nita Mocanu:** Jurnal evaziv • **episode 8: Mihai Pacurar:** Your Name Here • **episode 9: Salajan Mihai:** Tribology • **episode 10: Bogdanator:** Utopian (păstrătorul de limbi moarte) • **Ileana Selejan:** Și bogații plâng [Los Ricos También Lloran] [The Rich Also Cry] • **Diana Marincu:** Reality as Fiction – A Few Considerations on kinema ikon / Realitatea ca ficțiune – câteva gânduri despre kinema ikon • **Adriana Oprea:** In eine andere Lokalität • **George Sabau:** Partnership under the Umbrella of kinema ikon / Parteneriat sub umbrela kinema ikon •

1 Fifty Mississippi

kit: serial / s. 1 / e. 1 / 18.10.13

1 Fifty Mississippi

ki: serial / s. 1 / e. 1 / 18.10.13

les livres de reVoltaire

9 Titles
 Width: 14.8 cm / Height: 21 cm
 Number of Pages: 308
 Paper Tipe: Olin Smuth Absolute White 100 g/mp
 Cover: Olin Smuth Absolute White 300 g/mp
 Copies: 1
 © calin man / 2013

Bloc 108B

blank page/ HTML/ source code
 bloc108b font
 (http://fontstruct.com/fontstructions/show/bloc108b)

randomdrama

Basic English 850 Word List / JavaScript

XOX

tic-tac-toe with roxana and alexandru

Fifty Mississippi

InDesign > Window > Pages > A-Master /
 Type > Insert Special Character > Markers > Current
 Page Number

PARIS+ARAD=PARADIS

Guide de Voyage

PARIS: http://maps.yahoo.com/place/?lat=48.85693
 &lon=2.3412&q=paris&bb=48.86264676934527%
 2C2.330381643676758%2C48.85121323065473%2
 C2.352018356323242&addr=Paris%2C%20France+
 ARAD: http://maps.yahoo.com/place/?lat=46.178652
 95932824&lon=21.346853971481323&q=Arad%20
 (Arad)%2C%20Romania&bb=46.180155408590196%
 2C21.34414494037628%2C46.177150510066284%2-
 C21.349563002586365&addr=Arad%2C%20Romania=
 PARADIS

Ph.Otto

"Les amis des mes amis sont mes amis" Mark Zuckerberg
 305 fotos of my facebook friends / ASCII Art Version 1.07

The quick brown fox jumps over the lazy dog

This book contains the following text: "The quick [...]"

txt to be written

all txt files of reVoltaire archive

The Malcom Tese

film noir / remix

GVSX

Gadget Versus Krestanatz

The Book of Fifty Mississippi by reVoltaire as pilot for
 the first season of kinema ikon: serial at the art museum
 arad 2013

les films de reVoltaire

5 ready media files by Vasile Carlova

experimental film, hdv, color
 by reVoltaire

duration: 11:27 min

a project initiated by Ion Dumitrescu and Stefan
 Tiron. based on unused soundtrack by Rodion and
 rare footage by reVoltaire and Zsiga Ioan. dedicated
 to the fabulous poet Vasile Carlova.

the ready media files:

1_ Trip departure. {Marșul oștirea române / Romanian
 Military March}

2_ La Debel A Gora. {Înserarea / Eventide}

3_ Carnival in Sanicolaul Mic. {Ruinurile Târgoviștii /
 Ruins of Târgoviște}

4_ Heroes: Jakob & Johann Schmeltzer and A Short
 Visit At The Shoe Factory "Libertatea". {Rugăciune
 / Prayer}

5_ kapet. {Păstorul întristat / The sad shepherd}

* Vasile Carlova 1809 - 1831 - romanian poet. he
 wrote only 5 poems.

* Rodion GA - experimental new wave band with no
 albums released (early 80's).

* Zsiga Ioan - amateur filmmaker from Sanicolaul
 Mic (late 60's).

* Mikalaka Aesotheric and Second Administration -
 part of Esoth Eric project (since 2000)

* the term ready media was coined by reVoltaire /
 kinema ikon (1995)

The Malcom Tese

experimental film, hdv, b/W

by reVoltaire Pirate Broadcasting

duration: 10:00 min

a famous film noir is remixed in order to be projected
 in the Fake Confidential Investigator Office

X

experimental film, hdv, color

by reVoltaire Pirate Broadcasting

duration: 10:00 min

no synopsis available

PVP / Minecraft

online game

by Alex22334

duration: 10:00 min

1. create a house

2. create items

3. earn respect and honour

les objets de reVoltaire

Chei. Cam. 6

cheile de la camera 6 de la Institutul Nicolae Iorga din Veneza
 unde a locuit 2 zile Mitzi Kapture, venită cu ocazia vizitării
 pavilionului Ro/ki de la bienala din 2003. Din cauza căldurii, Mitzi
 K s-a mutat la un hotel cu aer condiționat de unde reVoltaire,
 un bun conducător, altfel, trebuia în ziua plecării să o conducă de
 dimineată dis pe Mitzi K la aeroport. Dar în urma unei desheptări
 ratate reVoltaire nu a mai putut să-și facă apariția în timp util la
 locul de întâlnire. Fapt pentru care cheile de la cam. 6 au fost duse
 cu avionul la Paris unde au stat bine-merci până în septembrie
 2013 când Mitzi K a hotărât că a sosit vremea să le doneze arhivei
 reVoltaire.

Vreo 500 de dolari tăiați mărunt

de Banca Federală a SUA, revânduți ca suvenir cu 4 dolari lui Sandu
 Palcu și împrumutați apoi arhivei reVoltaire pe timpul expoziției cu
 Dobândă = 0%

Pleonasm în peisaj

hârtie fotografică nefolosită de la expoziția Pleonasm În Peisaj din
 1986, desigilată, voalată și expusă în 2013

Marcel & Marx

fericita întâlnire la umbra cheii de la camera 6 a unei greble de
 aluminiu cu un claxon retro cumparat de la ruși.
 (Marcel Duchamp & Harpo Marx)

Desen Roxana

xoxox

Gadgets & Krestanatz

{lămpi USB, proiector RGB, reflector disco, reflector foto, 4 profile de
 aluminiu de dimensiuni variabile, 5 placi policarbonat 210x300cm,
 4 panouri kapa CMYK, glob plasma Tesla, cub geosab, 4 stative,
 2 computere, 2 proiectoare+playere, căști audio, trepied+camera
 video, rotzi pentru trepied, monitor tv, 6 prelungitoare electrice,
 un cui, un microscop, greblă aluminiu, claxon retro de la ruși, 3
 profile aluminiu cu leduri, 8 robotzi de lemn, 2 mashinutze de
 lemn, lampă, băncuță, 5 rame foto 10x15 cm, 5 rame foto 50x70
 cm, un sac cu bani, titlu autocolant, paralelipiped din plexiglas,
 masă pentru cărți 260x40x110 cm, 9 cărți, 3 lămpi led, câteva
 lucruri de care sigur am uitat, un robot CX386, oșteni, boieri,
 popor.}

Gadget - 1886, gadget, sailors' slang word for any small mechanical
 thing or part of a ship for which they lacked, or forgot, a name;
 perhaps from Fr. gâchette "catchpiece of a mechanism"
Krestanatz - 1986, object, with no precise meaning, shown, as an
 effect of organizing, tuning or intentionally covering a sonorous
 or graphic space; origin unknown

Microscop - KAPET

INVENTAR explicativ al lucrărilor prezente în **kinema ikon: serial**,
 sezonul unu, episodul 1. *reVoltaire: Fifty Mississippi*, la Muzeul
 de Artă Arad, str. Gh. Popa de teius 2-4 etaj][sala kinema ikon

citat din filmul Matrix protrivit pentru intrarea în sală: *Morpheus*,
Warning To Neo: This is your last chance. After this, there is no
 turning back. You take the blue pill - the story ends, you wake up
 in your bed and believe whatever you want to believe. You take
 the red pill - you stay in Wonderland and I show you how deep
 the rabbit-hole goes.

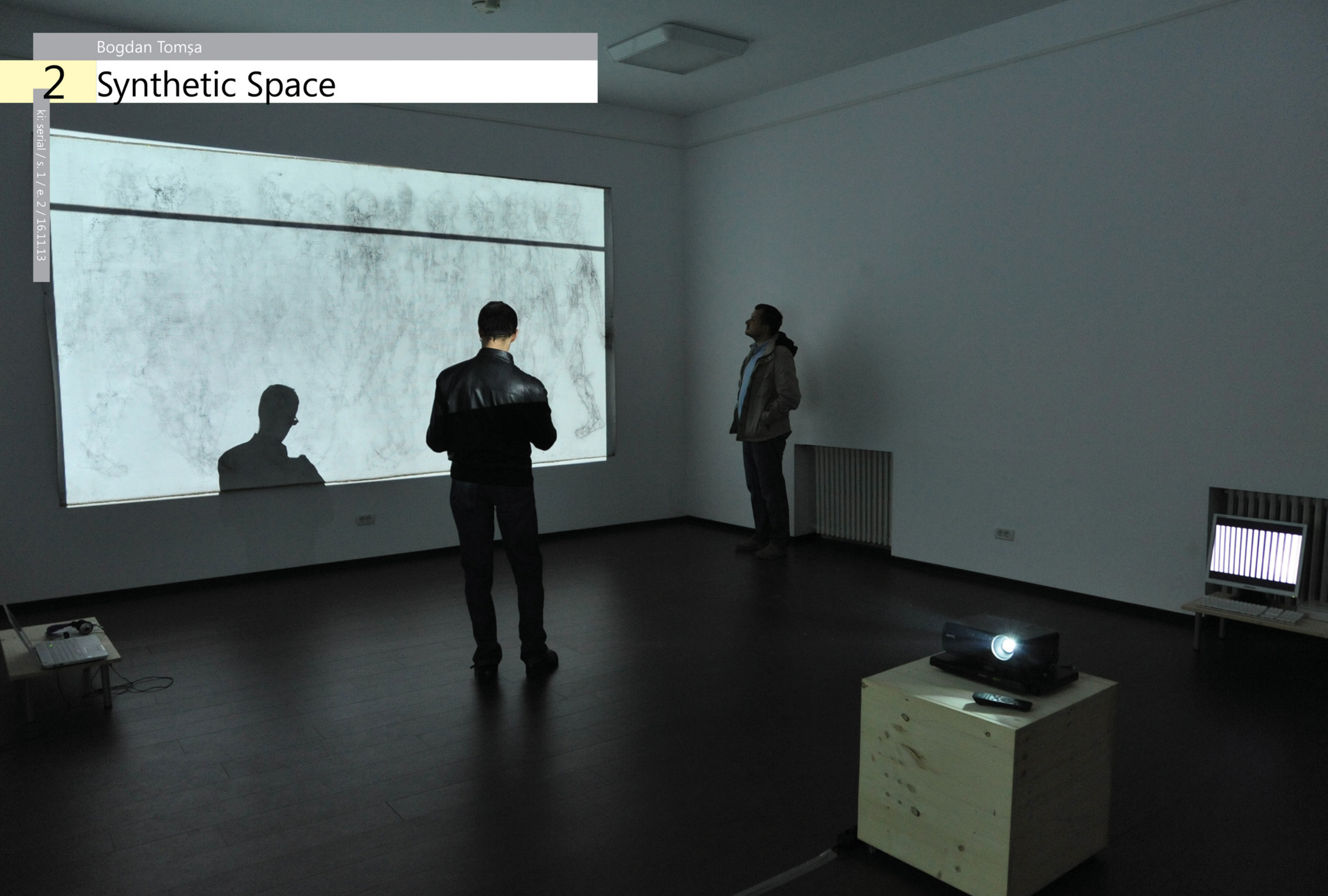
Bogdan Tomşa

2 Synthetic Space

ki: serial / s. 1 / e. 2 / 16.11.13

2 Synthetic Space

*

3 CRACIUNIKON

A.L.K.M.Y., Iv Daqu, Golem, Neuro, Newclearfairy,
Pnea, Lavinia Grama, Amalia Ignuța, Traian Selejan,
Andrei Grec, Cătălin Indreica, Maria Tămășan

ki: serial / s. 1 / e. 3 / 20.12.13

3 CRACIUNIKON

A.L.K.M.Y., Iv Daqu, Golem, Neuro, Newclearfairy, Pnea, Lavinia Grama, Amalia Ignuța, Traian Selejan, Andrei Grec, Cătălin Indreica, Maria Tămășan

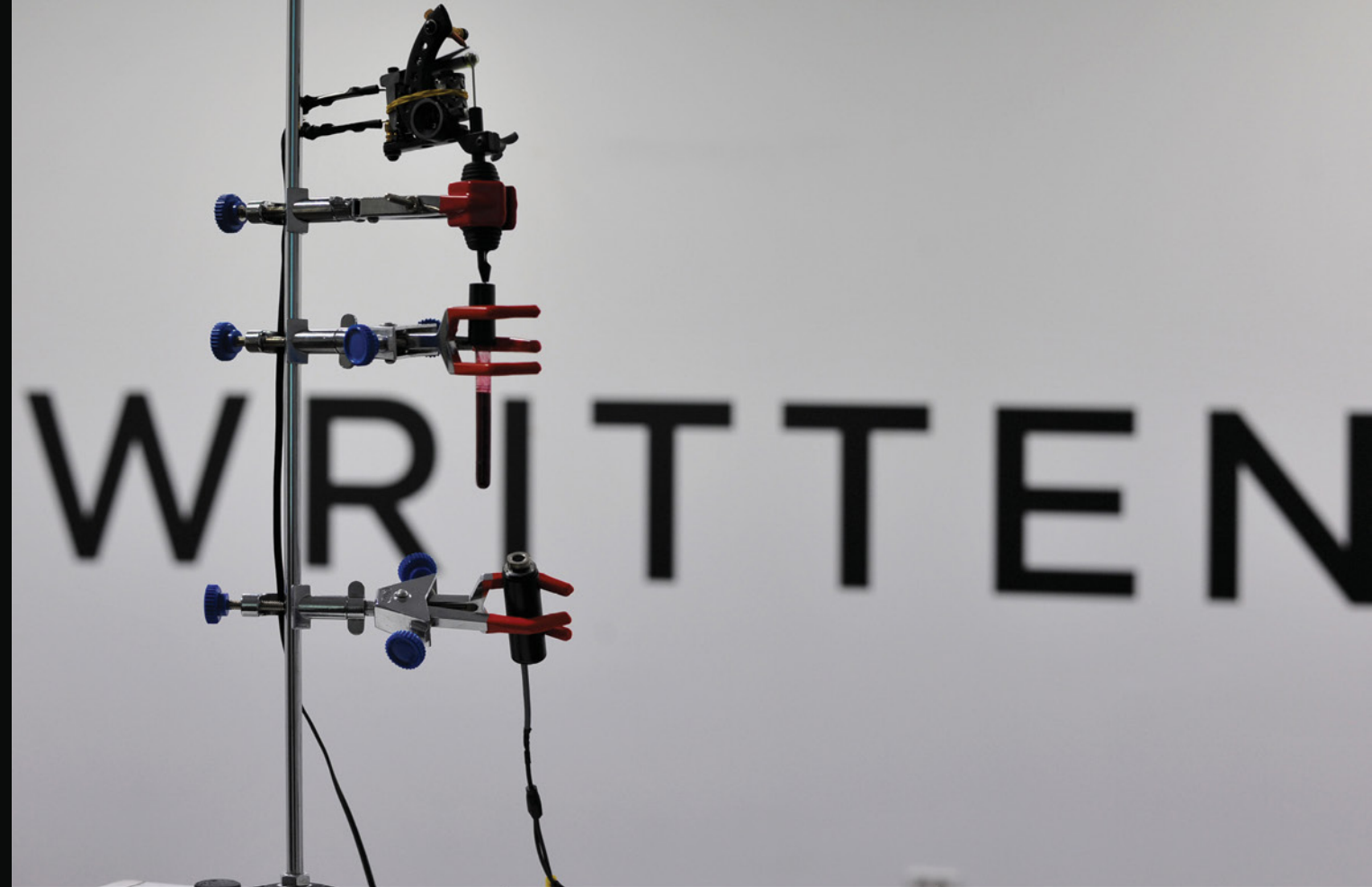
Ki: serial / s. 1 / e. 3 / 20.12.13

gH

4 Ink & Blood

Ki: serial / s. 1 / e. 4 / 15.01.14

Thoughts

Dreams

Nothing

Promises

Memories

The Truth

Visions

Pain

Love

Lust

gH

4 Ink & Blood

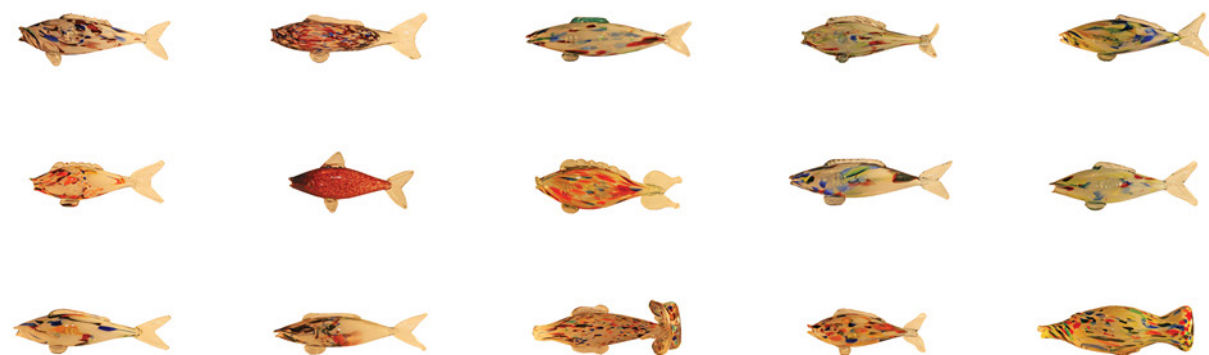
Ki: serial / s. 1 / e. 4 / 15.01.14

BLOOD AND INK.

 	 	 	<p>Promises</p>	<p>Wishes</p>	<p>Memories</p>
 	 	 	<p>The Truth</p>	<p>Visions</p>	
 	 	 		<p>Lust</p>	<p>Limits</p>
 	 	 	<p>Accomplishments</p>	<p>Fears</p>	<p>Commitments</p>

5 Miroase a pești de sticlă

ki: serial / s. 1 / e. 5 / 31.01.14

5 Miroase a pești de sticlă

ki serial / s. 1 / e. 5 / 31.01.14

1. Se hanno tutti ragione e se tutti i pesci sono Pesci di Vetro, allora cerchiamo di non avere ragione. Si crede, in genere, che sia possibile spiegare in modo razionale, per via del pensiero, quello che si colleziona. La nostalgia dell'imitazione si è fatta da noi mania pericolosa, poiché uccide in noi lo spirito nazionale. Tale mania è soverchia nell'arte dei pesci di vetro.

2. Un'arte che ha bisogno di spogliare interamente un pesce di vetro per cominciare la sua funzione emotiva è un'arte morta. Tutto questo è relativo. Il pensare rappresenta una bella cosa per la filosofia, ma è relativo. La psicanalisi è una malattia dannosa, fa assopire le tendenze anti-realistiche del pesce di vetro e rende la borghesia un sistema del pesce di vetro. Non esiste una Verità definitiva: ciascun pesce di vetro con le sue idee, la sua lingua, il suo tipo.

3. All'arte dei pesci di vetro, che merita ed esige il sacrificio dei migliori, noi diamo un amore assoluto, non confortato dall'obbrobriosa speranza dell'immortalità, sogno d'anime usuraie, spregevole quanto il calcolato Paradiso cristiano dei pesci di vetro.

4. Nemici dell'arbitrario, non saremo arbitrari nei nostri giudizi artistici riguardanti il pesce di vetro. Amanti della pace, non innescheremo nella nostra collezione di pesci di vetro controversie che potrebbero mutarsi in inimicizie. L'arte dei pesci di vetro esige l'unione, non il separatismo; per quanto ci riguarda, cercheremo adunque di non dar adito ai minimi atti passibili di scatenare lo tanto biasimato e indesiderato separatismo.

5. In fine, il nostro scopo è quello di veder realizzato il desiderio che i pesci di vetro abbiano una lingua e una letteratura comune a tutti i pesci di vetro.

6. Noi vogliamo che il pesce di vetro sia bruciato col cadavere del/ dei suo/suoi creatore/creatori. Ciò che sopravvive del Genio spento del/ dei suo/suoi creatore/creatori non ammorba forse di nostalgia, di prudenza e di paurosa saggezza il Genio vivente del collezionista di pesci di vetro?

7. C'è qualcuno che crede di aver dimostrato, per via del raffinemento mirato della logica la verità delle sue opinioni riguardanti il pesce di vetro? La logica costrittiva dei sensi è una malattia organica dei pesci di vetro. La scienza ci dice che siamo i servi della natura: tutto va bene, collezionate pesci di vetro e rompetevi il collo; continuate nel nome del pesce di vetro...

8. Noi cercheremo di considerare l'etica come una legge e lo scandalo come una lordezza da bandire. La nostra critica non sarà di parte; criticheremo il creatore/i creatori, non il pesce di vetro. Di conseguenza, la nostra collezione sarà un catalogo generale dei pesci di vetro romeni, nel quale, come riflessi in uno specchio, si potranno vedere pesci di vetro di tutto il Paese: della Moldavia, della Muntenia, dell'Ardeal, del Banato, della Bucovina....

9. Noi siamo contro i sistemi: l'unico sistema ancora accettabile è quello di non avere dei sistemi: il Pesce di Vetro. Contemprarci, perfezionare la nostra pochezza fino a riempire il vaso del nostro io, il coraggio di lottare per e contro il pensare, mistero del Pesce di Vetro, svincolamento improvviso di un'elica infernale in mezzo ai pesci di vetro a basso costo.

10. Così piani trasparente, bicchieri, piatti, fili, luci elettriche all'interno o all'esterno indicheranno le tendenze, i toni, semitoni di una nuova realtà di pesci vetro. Quindi, un nuovo colore intuitivo bianco, grigio, nero, può aumentare il risparmio di energia emotiva, come la nota di un piano per colorata violentemente plastica sottolineare senso astratto realtà: Pesce di Vetro!

C&MK&TT&UB&gt

«Noi non vendiamo, noi compriamo»/«Noi nu vindem, noi cumpărăm» RC

Sergiu, Vulpilandia, Selfmademusic, Cosmin, Lavinia

6 The Garden Of Freaky Delights

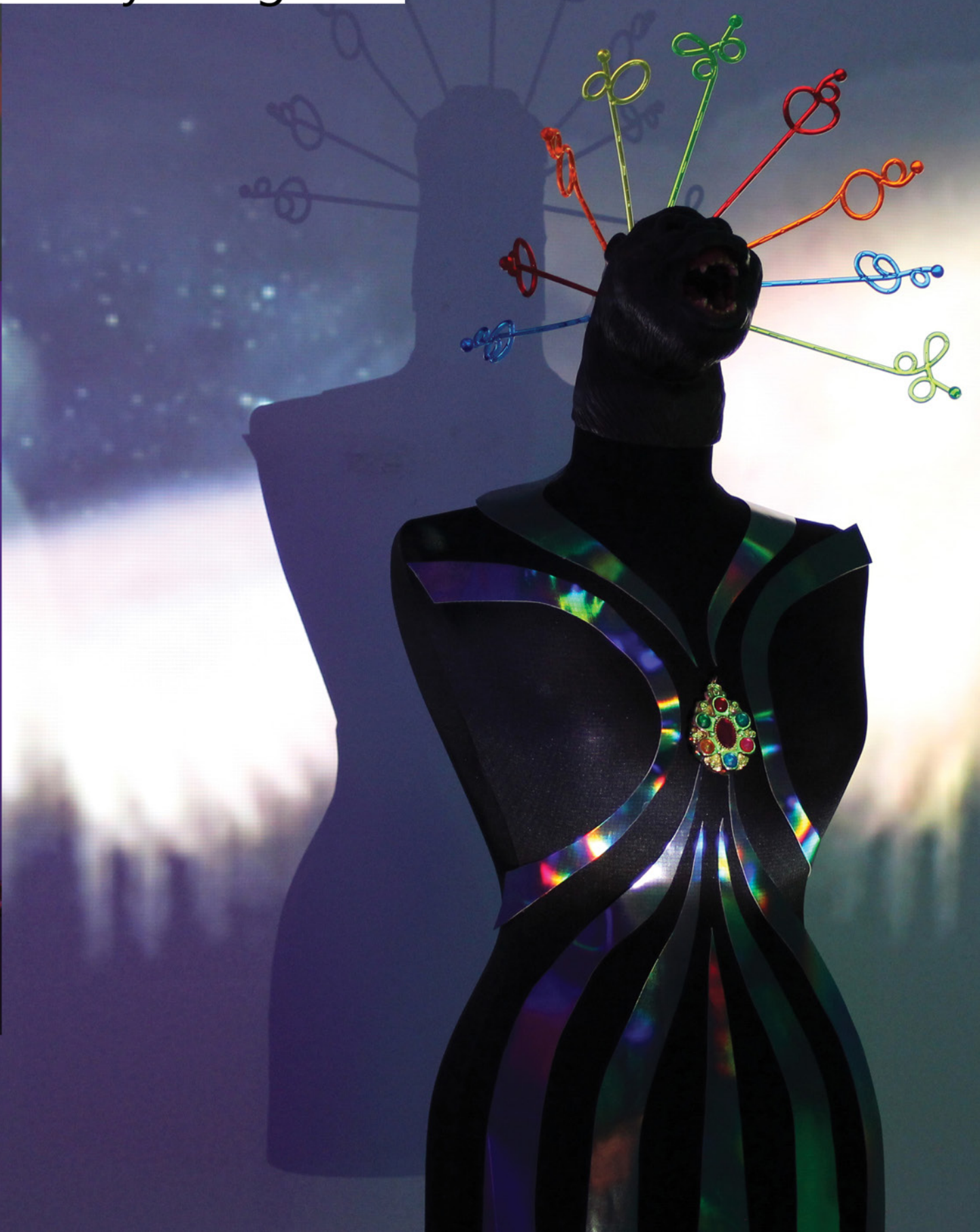
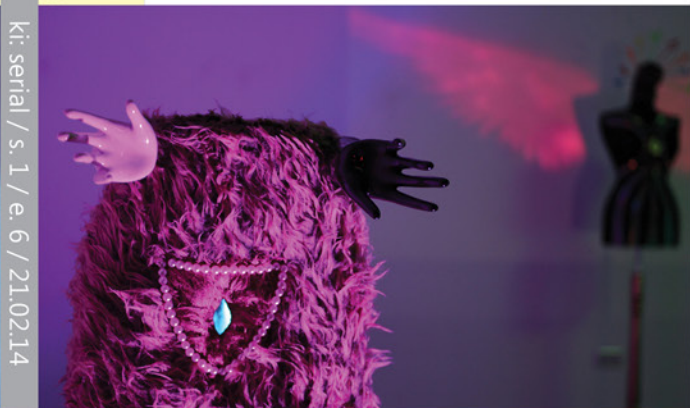
Ki: serial / s. 1 / e. 6 / 21.02.14

Maimuță prin
codul său
genetic, robot
prin educația
primită și înger
prin meditația
autoînsușită,
omul poate fi pe
rând un aparat
instinctual,
mecanic sau
spiritual.
Sau poate fi
perceput ca
interdependența
simultană și
continuă a trei
transpuneri
vitale imaginate
și corelate: a
primatei în
organe de
manechin, a
robotului în
mecanisme de
proiecție și a
îngerului într-un
aliaj de imagini
și sunete. Așa
cum o propune
și episodul 6
din serialul
kinema ikon/
sezonul 1 prin
câteva secvențe
ce iau forma
unor instalații
de mixed
media care îi
vor provoca
spectatorului cel
puțin o postură
corporală mai
intimă. Toate
acestea însoțite
de manuale nu
de utilizare, ci
mai degrabă
de potențare a
privirii.

6 The Garden Of Freaky Delights

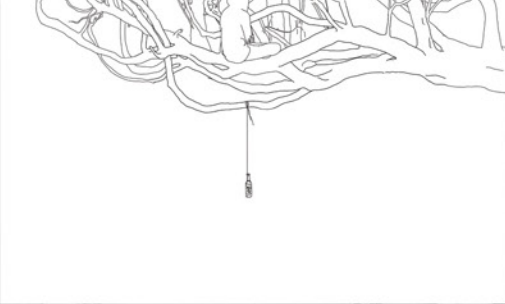
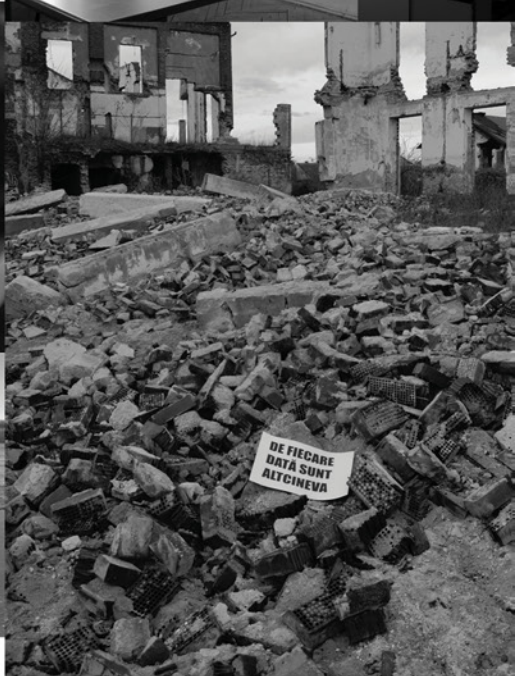
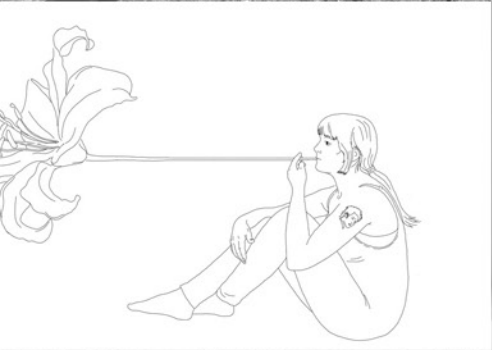
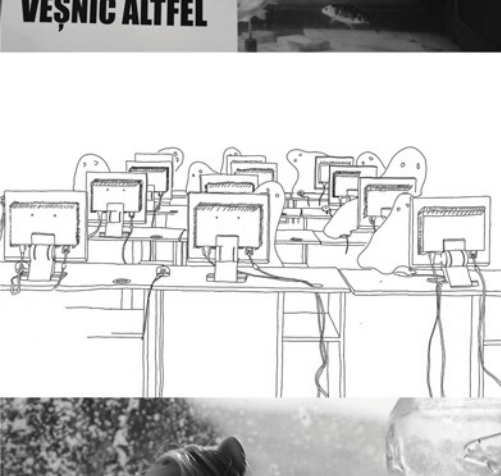
Ki: serial / s. 1 / e. 6 / 21.02.14

Nita Mocanu

7 Jurnal evaziv

ki: serial / s. 1 / e. 7 / 14.03.14

7 Jurnal evaziv

Ki: serial / s. 1 / e. 7 / 14.03.14

Era prin iunie 2013, cred. Stăteam cu orele în pat uitându-mă la filme până dimineața. Târziu, geamul deschis spre întunericul plin de fășaituri de frunze și insecte mă mai trezea la realitate din când în când. Asta este libertatea pentru mine. Fiind căsătorită cu copil, spațiul intim este minimal, câteodată lipsește cu desăvârșire. Dar când am ocazia o fac din nou, îmi fac provizii de mâncare și nu mai ies din casă, nu mai ies din pat, stau și mă uit la filme, citesc și scriu în jurnal. Jurnalul reprezintă de fapt aceasta libertate de a mă juca când am ocazia.

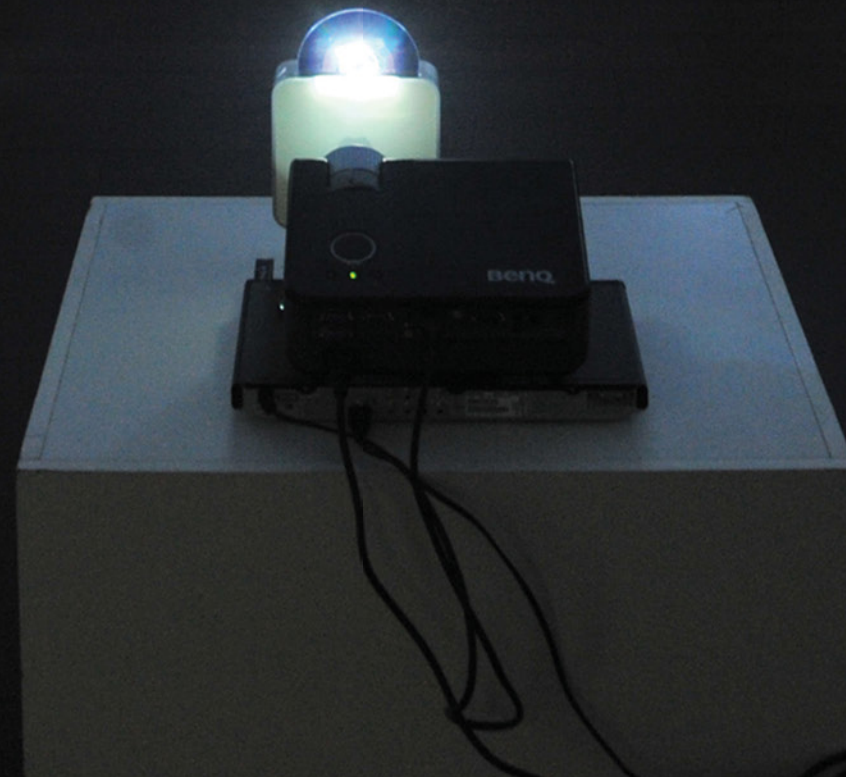
“Jurnalul evaziv” este un jurnal expoziție. Textul jurnalului apare sub mai multe forme, este un fel de colaj de texte scrise de mine, texte însușite din filme, texte simbolizate prin desen sau video, și un text transformat în instalație. Jurnalul dublu cenzurat întins pe toți pereții păstrează o anumită distanță de siguranță. Nu este tot. Este evaziv. Este ușor acid. O primă cenzură a fost modul în care mi-am propus să-l scriu, axat doar pe felul în care mă raportează la anumite situații emoționale, apoi am tăiat tot ce mi se părea prea personal.

Despre ce este jurnalul? Despre mine, evident. Pentru mine, jurnalul este o formă de a medita asupra vieții. Mă uit asupra mea, mă privesc pe mine în contextul vieții mele. Da, este o perspectivă feminină asupra lucrurilor, inevitabil. Poate fi citit în diferite sensuri, fiecare își poate croi un drum prin paginile expuse pe pereți fără o ordine clară. Fiecare cărare este o poveste, fiecare poveste mă reprezintă.

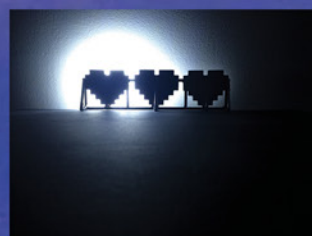
8 Your Name here

Ki: serial / s. 1 / e. 8 / 04.04.14

8 Your Name here

Ki: serial / s. 1 / e. 8 / 04.04.14

9 Tribology

9 Tribology

Bogdanator

10 Utopian

(păstrătorul de limbi moarte)

ki: serial / s. 1 / e. 10 / 17.05.14

10 Utopian

(păstrătorul de limbi moarte)

ki: serial / s. 1 / e. 10 / 17.05.14

Și bogații plâng [Los Ricos También Lloran] [The Rich Also Cry]

Episodes, season 1, serial – inescapable references for an entire culture of TV series, sitcoms, soap operas and telenovelas which began to populate broadcasting in Romania following the fall of the communist regime in 1989. Many of the artists included in the current exhibition season “came of age” watching *choose your favorite: Dallas* (US 1978-1991), *Columbo* (US 1971-2003), *Escrava Isaura* (Brazil 1976-77), *The Rich Also Cry* (Mexico 1979-1980), *Star Trek* (US 1966-69) and its many spin-offs, *M*A*S*H* (US 1972-1983), *Knight Rider* (1982-1986), *MacGyver* (1985-1992), *Saved by the Bell* (US 1989-1993), *Twin Peaks* (US 1990-1991), *The Fresh Prince of Bel-Air* (1990-1996), *Beverly Hills 90210* (US 1990-2000), *Seinfeld* (US 1989-1998) – without even mentioning a plethora of cartoon series and popular anime shows. Some shows had long runs, others even several reruns and gradually audiences were brought to date, transitioning not just politically, also culturally, from a “recycle bin” for more or less outdated material, to partaking in a global culture of popular entertainment. We all “binge” watch TV, even if no longer on TV... With the audiences, the spaces have transformed, from our neighbors’ living rooms, and the color TVs of the early nineties to smaller laptop screens or HD flatscreens. Our version of the *Bildungsroman* was mapped out in episodes, and perhaps our lives were more deeply affected than we are willing to recognize; such banal, easily discard-able aesthetic objects affect not just the memories of our youth, they shape very ways in which we understand and structure time. Tears of pain, tears of joy, drama, comedy, melodrama. I digress.

Season 1 of kinema ikon’s serial now concludes after a run of 10 episodes from 18/10/2013 to 17/05/2014, at the Museum of Art in Arad. Since we have yet to reach “The End” of the series, final conclusions must wait a little longer. Viewers will have the final say. For now, some plot lines are worth teasing out:

(1) *The series* follows a number of recent projects and exhibitions: *Intermedia DPRT* from 2010, conceived as a traveling poster exhibit, and in parallel that same year the retrospective *kinema ikon 7010*, followed by *Intermedia #23 - Wunderkammer and Other Apparatus* in 2011, and finally the permanent *Wunderkammer*

installation which opened in 2012 at the Arad Art Museum. Curated by Calin Man, *Serial* was conceived in continuity with kinema ikon’s greater mission to show and engage contemporary experimental art practices with an emphasis on new media, although not exclusively. As George Sabau explains in his introduction, this current round of exhibitions expands the group’s emphasis on *play* as technique for art making, seeking to provoke multi-channel dialogues between and within audiences, outside of prescribed, programmatic meanings. Kinema ikon participates as group, as platform, and most importantly as initiator.

(2) While some of the installations on view do reference pop culture, from objects in common use to equally common image vocabularies cut-out from the mass media, they all present idiosyncratic, experimental perspectives on contemporaneity. Some works show intimate angles, whether through gH’s *Ink & Blood* apparatus or Mihai Salajan’s screen in *Tribology*; the body in fragments, from macro to molecule, takes precedence. Other projects engage larger frames of reference, world-making observers crossing sacred and profane – see the group projects *Craciunikon* [transl. Christmas-ikon] and *The Garden of Freaky Delights*, alongside IR RC’s hypnotic *Miroase a pesti de sticla* [Smells Like Glass Fish]. Sculptural, multi-media installations by Mihai Pacurar and Nita Mocanu engage scale, and mass, returning us to our material bodies, through the personal. *The furthest we travel in our mind, we are never fully separate from our day-to-day*. Bogdanator’s *Utopian* light-sensitive, movement reactive creature, tempts us onto hidden paths that lie in our subconscious... The body summarizes, recaps its movements, projected through the textured screen, abstracted as diagrammatic equivalent in Bogdan Tomşa’s *Synthetic Space*. And finally, *Fifty Mississippi* by reVoltaire, the first in the season: a jarring collage of the senses, of seens and screens, a memory device juxtaposing what we already know, with that which we are about to discover. “One-Mississippi, two-Mississippi, three-Mississippi...”

Episodes, passages, fabricated, found – to be continued after the summer break. Necessary art, as we might need more steam to get through the next winter.

Episoade, sezon 1, serial – reperetele unei culturi vizuale generale, consumabile. Elemente de bază ale unei enciclopedii mediatice comune pe care am descoperit-o secvențial, prin variatele tipologii de seriale, sitcom-uri și telenovele care au început să populeze transmisiile TV, imediat după căderea regimului comunist. Majoritatea artiștilor participanți în această ultimă expoziție *kinema ikon* au “crescut” vizionând, alegeți serialul favorit: *Dallas* (SUA 1978-1991), *Columbo* (SUA 1971-2003), *Sclava Isaura* (Brazilia 1976-77), *Și bogații plâng* (Mexic 1979-1980), *Star Trek* (SUA 1966-69) plus multiplele sequel-uri și filme anexe, *M*A*S*H* (SUA 1972-1983), *Knight Rider* (1982-1986), *MacGyver* (1985-1992), *Salvați de clopoțel* (US 1989-1993), *Twin Peaks* (US 1990-1991), *Printul din Bel Air* (1990-1996), *Beverly Hills 90210* (US 1990-2000), *Seinfeld* (US 1989-1998), și să nu uităm numeroasele serii anime sau desenele animate... Unele din aceste „show-uri” au fost difuzate ani la rând, altele în reluare, timp în care publicul a fost adus la zi – perioada de tranziție politică facilitând trecerea televizorului de la un “recycle bin” cu materiale mai mult sau mai puțin depășite, la unealtă de studiu, mijloc prin care participarea, ce-i drept în principal spectatorială, într-o cultură globală de divertisment este finalmente garantată. Ah, dependența de TV! Cum rămănum totți blocați, abandonăți, obsesivi în fața ecranului, până nu am terminat întregul sezon.

Odată cu publicul, s-au schimbat și spațiile de vizionare. Din sufrageriile vecinilor cu televizoare color de la începutul anilor ‘90, am trecut la ecranul de laptop, și alternativ la HD. Fie că dorim să admitem sau nu, *Bildungsroman*-ul nostru se desfășoară în episoade, viețile noastre fiind profund “atinse” de plăcerile oferite de aceste banale obiecte estetice. Deși le-am uitat ușor, conținutul lor ne-a format, și nu doar adolescența. Poate chiar însăși structura timpului, a existenței noastre zilnice rămâne fundamental legată de ele... lacrimi de tristețe, lacrimi de bucurie, drame, comedii, melodrame. Dar mă abat de la subiect.

Sezonul 1 al Serialului *kinema ikon* se încheie după 10 episoade, 10 expoziții de autor care au putut fi văzute între 18/10/2013 și 17/05/2014 la Muzeul de Artă din Arad. Încă nu am ajuns la finalul serialului, deci concluziile mai au de așteptat. Orișicum, vizitatorii vor avea ultimul cuvânt. Să dezvoltăm totuși câteva din caracteristicile acestui eveniment:

(1) *Serialul* vine în urma unor proiecte și expoziții recente: ediția *Intermedia DPRT* 2010 a fost concepută sub forma unui *show* mobil, lucrările fiind prezentate în format poster; în paralel retrospectiva *kinema ikon 7010* din același an, urmată în 2011 de expoziția *Intermedia*

#23 - *Wunderkammer and Other Apparatus* și apoi de instalația permanentă *Wunderkammer* deshisă la Muzeul de Artă din Arad începând din 2012. *Serialul* este un proiect curatoriat de Calin Man, și reflectă misiunea, respectiv viziunea kinema ikon de a susține practici artistice experimentale, cu accent pe noile media, deși nu în exclusivitate. După cum explică George Sabau în eseu introductiv, această serie de expoziții are ca numitor comun jocul și spiritul ludic, ambele caracteristici de baza ale grupului, căutând să stârneasă dialoguri multiple, polifonice, cu publicul. Se evită deci din principiu propagarea unor mesaje precise, calculate, programatice. *kinema ikon* este prezent în calitate de inițiator și participant, platformă deschisă pentru arta contemporană.

(2) O bună parte din episoade se referă la cultura pop contemporană, utilizând obiecte și imagini din vocabularul comun, decupaje din media, cultură, artă, societatea de consum, etc. În același timp, fiecare instalație prezintă o nouă perspectivă – experimentală și individualizată – asupra contemporaneității. Spre exemplu, unghiurile intime prin care aparatul pseudo-științific a lui gH în *Ink & Blood*, sau camera lui Mihai Sălăjan în *Tribology*, se apropie de corp. Instalațiile ne transpun, declarând întâietatea corpului fragmentar, de la nivel macro la cel molecular. Alte lucrări se desfășoară în linii mari, amplificând cadrele de referință. Observatorii demiurgici / creatorii de lumi aduc în același plan și sacru și profan .. – vezi proiectele de grup *Craciunikon*, *The Garden of Freaky Delights*, sau hipnotizanta călătorie oceanografică a creaturilor lui IR RC, în *Miroase a pesti de sticlă*. Instalațiile multi-media sculpturale ale lui Mihai Păcurar și ale Nitei Mocanu adresează, la scară, conceptul de masă fizică, reîntoarcerea la experiența corpului uman, individual, personal. Oricât de departe am călătorii, rămănum conectați în cotidian. Corpul adună experiențe, își recapitulează mișcările, proiectate mai apoi prin ecranul textural, în echivalențe abstracte, diagramatice – vezi Bogdan Tomşa, *Synthetic Space*. *Utopian*, creatura sensibilă a lui Bogdanator, reacționează la stimuli externi, și ne cheamă pe căi ascunse, în subconștient. Pentru final, înapoi la început: *Fifty Mississippi* al lui reVoltaire, primul episod. Un colaj frapant al simțurilor, proiecții mentale, și fizice; aparat pentru memorie, care juxtapune o serie de elemente deja bine cunoscute, cu cele pe care urmează să le descoperim: “One-Mississippi, two-Mississippi, three-Mississippi...”

Episoade, pasaje, fabricate, găsite la întâmplare – *to be continued* după vacanța de vară. Artă necesară de altfel. Pentru că cine știe, la iarnă s-ar putea să avem nevoie de mai mult.

Reality as Fiction – A Few Considerations on kinema ikon

In the curatorial text accompanying the 1995 exhibition *INTER(n)*, Judit Angel described the character invented by Călin Man, Limerique Ștampilierul, as a point of contact and exchange between the real and the virtual: "Limerique Ștampilierul is one of the names without identity that peoples the archive «reVoltaire's Candy Cotton Cabaret» (the artist's fictitious foundation) rather than an active character. The artistic gesture transposes the virtual into fact and at the same time invests the fact with the attributes of the virtual. [...] The perspective adopted here is ludicrous and at the same time absurd-ironical, because it presents the experience of reality as fiction, as a condition of achieving the utopia." The play between the two fields, art and life or fiction and reality, presupposes a continuous mirroring between two worlds and a resistance to any kind of final settling in either of them, be it the world of pixels with its slight arrogance towards the physical spatial context, or the material one which is perhaps too dependent on direct sensations. The two worlds are not opposing here, as in fact they never clash in the kinema ikon body of work. One follows from the other and the kinema ikon experiment often means finding the meeting point between digital and analogue, algorithm and chance.

Kinema ikon is *not* an artist group, an art trend, a school or an "institution". It is a little bit of all these, but only to an extent that allows for self-irony to target exactly these "weaknesses" and to constantly rephrase identity, the conceptual territory and the media used. The hard "kernel" of this *studio* is defined against all the institutions of the 70s where it took shape and against all the academic explanations about past and present visual practices in Romania. The three stages of kinema ikon, described by Gheorghe Săbău, the founder of this studio and the link between the generations which have joined it thereafter, had very different stakes and programs, but, despite these discontinuities, there has always been a unifying strand provided by the irony towards any kind of fixed boundaries and by the need to experiment with all novel theoretical and creative fields open with the mixes between video, photography, digital art, interactive installation, sound, gesture, design, space. In the 70s-90s, the priority of this studio seemed to narrow down towards overcoming visual exclusivity by engaging image and text (the magazine "Conversation", published at the beginning of the 90s, is representative of this) and by inventing an experimental vocabulary based on intuition and on finding a new language for the film medium. The 90s marked a new stage for kinema ikon, named "the transition phase" between experimental film and the "hypermedia stage" (from 1994 onwards). In 1993, after kinema ikon was "forced (as Gheorghe Săbău, writes in the catalogue of the kinema ikon retrospective

exhibition in 2005) to go digital, new territories opened for exploration with regards to the cd.rom and the Internet, which were more attractive for a public hungry for new-media and net-art and freshly escaped from the constraints of a totalitarian political regime.

On the other hand, as I am writing this text, the group *CRUMB*, *New-media-curating* is discussing via email the fact that there are many misconceptions regarding digital art history and its inclusion in museum collections, art markets and private collections. This debate has started from an article which placed digital art at the "margins" of the global art scene, accusing it of addressing exclusively small groups of people. The thread bearing the title „article which misunderstands internet art, again?" triggered many statements from theorists and artists active in this discussion group. The common ground of this debate is blaming museums for not finding the conditions for acquiring, storing and restoring time-based works – may they be digital works, performance or video installations – and for not integrating a necessary expertise aiming at keeping alive an immaterial art, subordinated to other criteria than the added value set by the market. The cultural mission of museums continues to exclude what is immaterial and, when new-media art is included in collections, neglects the automatic updating technologies and the error check software which might extend the life of the works.

The gesture of the Art Museum in Arad to make a room available for the kinema ikon experiments, in the context of the aforementioned comments, seems to be part of a more progressive curating program than this institution might suggest at a first glance. The placement of the kinema ikon room at the end of the permanent collection recalls another exhibition curated by Judit Angel *The Museum Complex* also at the same museum in 1996. This latter exhibition «has offered the museum a possibility for self-examination through its images as perceived by the others.» Being an exhibition on the role of the museum in that transition period of the 90s, *The Museum Complex*, recontextualized its configuration, the purpose of the collection, the chronology etc. and became a self-reflexive framework of the institution, through which its complexes could be exteriorized with maturity. In the almost 20 years that went by since then, the museum institution in general became increasingly timorous towards the art market, private cultural funds, and galleries which have taken over an increasing number of its specific instruments, leaving it to tend to its own collection and the history of its identity. The kinema ikon room in a sense "colonizes" the nostalgia of the space and decenters the matter of the collection and the educational role of the museum towards a new

production engine which contaminates everything and includes crises of any kind. By hijacking the normative discourse of the museum and subjecting it to an actual impulse to produce ideas and discourses, the kinema ikon exhibitions did not take a direct critical stance towards the space which was given to it, but rather it explored all the possibilities of triggering a dialogue with a new public.

Without working with overtly critical tools, this year's kinema ikon exhibitions put into an open perspective both the evaluation of their own works (*Wunderkammern*), and the current status of the relationship between a utopian projection of a museum and the version that is dictated by actual circumstances. This report intends to emphasize the very relationship between fiction and reality to which the members of the studio refer with plenty of irony and self-irony even when choosing to move away from the promises of net-art and to reconcile the museum as physical space, the archive as a subjective fiction, art as experiment, and the public as an often ignored player. The first exhibition, very suitably called *Wunderkammer*, included works by artists of different generations and the archive of older projects, including editorial ones. Like a difficult to make out *horror vacui*, this exhibition combines the fascination for the virtual medium with the tactile pleasure that the accumulation of object offers. Visually extravagant, *Wunderkammer* wove together materiality and immateriality, memories and the present. From the collection of glass fish which were thereafter granted a separate exhibition (season one / episode 5, IC RC: *Smells like Glass Fish*), or the room corner with a baroque air where bogdanator placed his solitary character who wondered "where is my dream" (the artist returned in the end, closing the exhibition season with episode 10, bogdanator:), all fragments of ideas, projects and complete works placed from the beginning the entire conceptual approach of kinema ikon in an area of visual ease and imagination turned chaos. Valuing human curiosity above all, the exhibition *Wunderkammer* is not an obvious choice between reason and pleasure, blurring the boundary between the rigor of exhibiting and the intuition underlying a personal collection. The resulting map actually contains a network of characters that spans over 45 years of meetings, friendships and collaborations from the fields of the visual arts, literature, music, IT etc. Although I have closely followed the events of this year, I did not visit all the exhibitions that took place here. I had the opportunity to see, however, a few "comebacks" of some otherwise discrete artists. Calin Man (reVoltaire), a founding member of kinema Ikon is one of the "engines" of the group, playing several roles, as theorist and artist, and his exhibition, which opened

season one of kinema ikon, *Fifty Mississippi*, turned the museum room into a noir scene populated by images and sounds taken over and remixed from the movie *The Maltese Falcon*, extracting from the movie props, possible clues, and narrative "hooks" that had not yet lead anywhere. Nita Mocanu, through the *Elusive Diary*, brought a more personal tone to this ongoing series, using video, photography and text revolving around certain meditations on creation and the intimate world of family life. An avalanche of short sentences excerpted from the artist's diary, such as: "I was trying not to have thoughts," "I do not know what maestro said in the film, something about life", "bowing over me, the branches replaced my thoughts, continued my hair" or "always one step away from art," all these were indications of detachment from the things which usually occupy our thoughts on art and career, profession and education. A walk in the park can always be more beneficial than a dull art class. Nita Mocanu is also a high school art teacher, therefore I believe a subtle critical stance towards the Romanian artistic education is inserted in all her musings on the relation between art and life.

Now, upon the close of the first season of kinema ikon exhibitions in the "colonized" space of the Arad Art Museum, a kind of *genius loci* for kinema ikon, chronologies of any kind and thematic inventories merge in an eclectic blend that results from the artistic personality of each participant, building a sort of hybrid between all stages so far and the promise of a world developed by its fictional narratives because, "fictionalized reality needs to be fictionalized in order to be understood" (Jacques Rancière), doesn't it?

Perhaps today, when the National University of Arts in Bucharest celebrates its 150 anniversary with an exhibition entitled *Painting. Sculpture. Graphics*, in a manner more anachronistic than ever and more celebratory than reality would demand, we should take a trip to the kinema ikon lab, trying to find the kit for rescuing that "real world", which perhaps can only be found in its virtual reflection.

Reality as Fiction – A Few Considerations on kinema ikon

În prezentarea expoziției sale de la Muzeul de Artă din Arad, *INTER(n)*, din 1995, Judit Angel descria personajul inventat de Călin Man, Limerique Ștampilierul, ca pe un punct de contact și de transfer între realitate și virtualitate: „Înainte de a fi un personaj activ, Limerique Ștampilierul este unul din numele lipsite de identitate ce populează arhiva «reVoltaire's Candy Cotton Cabaret», fundație fictivă a artistului. Gestul artistic transpune virtualul în fapt, investind în același timp faptul cu atributele virtualității.[...] Perspectiva adoptată este ludică și, în același timp, absurd-ironică, deoarece prezintă experiența realității ca ficțiune, drept condiție de realizare a utopiei.” Jocul dintre cele două sfere, arta și viața sau ficțiunea și realitatea, presupune o permanentă oglindire între două lumi și o rezistență la orice tip de înregimentare definitivă într-una dintre ele, fie în lumea pixelilor, detașată de contextul fizic spațial, fie cea materială, poate prea dependentă de producerea de senzație directă. Cele două lumi nu sunt antagonice aici, cum de altfel nu sunt în general în creația kinema ikon. Una decurge din cealaltă și experimentul kinema ikon înseamnă adesea găsirea suprafeței de tangență între digital și analogic, algoritm și aleatoriu.

Kinema Ikon *nu* este un grup artistic, o mișcare, o școală sau o „instituție”. Este câte puțin din toate acestea, dar într-o măsură care îi permite să-și autoironizeze exact aceste „slăbiciuni” și să-și reformuleze constant identitatea, teritoriul conceptual și mediile de expresie pe care le adoptă. Nucleul „tare” al acestui atelier se definește în răspăr cu toate instituțiile anilor '70, în care s-a format, și cu toate explicațiile academice despre artele vizuale de ieri și de azi din România. Cele trei etape ale creației kinema ikon, descrise de Gheorghe Săbău, inițiatorul acestui atelier de creație și liantul între generațiile care s-au alăturat pe parcurs, au avut mize și programe foarte diferite, dar a existat întotdeauna o continuitate în felul ironic de a trata granițele de orice fel și în nevoia de a experimenta cu fiecare nouă zonă teoretică sau creativă, descoperită în întâlnirile dintre video, fotografie, artă digitală, instalație interactivă, sunet, gest, design, spațiu. În anii '70-'90 „urgența” acestui atelier părea să se îndrepte exclusiv spre transgresarea domeniului vizualității prin vecinătatea cu textul (în acest sens, revista „Conversația”, realizată la începutul anilor '90, este edificatoare) și prin inventarea unui vocabular experimental bazat mai degrabă pe intuiție, pe căutarea unui nou limbaj al mediului filmic. Anii '90 au însemnat o nouă etapă a creației kinema ikon, „etapa de tranziție” între filmul experimental și „etapa hypermedia” (din 1994 până astăzi). După ce în 1993 kinema ikon a intrat în faza digitală (forțând un pic conversația atelierului de creație spre sistemul digital de creație, așa cum scrie Gheorghe Săbău în catalogul retrospectiv al expoziției kinema ikon

din 2005), s-au deschis noi teritorii de explorat în zona cd.rom și internet, mai atrăgătoare pentru un public avid de *new-media* și *net-art*, proaspăt ieșit din constrângerile unui regim politic totalitar.

În altă ordine de idei, exact în timp ce scriu acest text se poartă o discuție pe mail în cadrul grupului *CRUMB, New-media-curating*, despre faptul că încă există o mulțime de neînțelegeri legate de istoria artei digitale și de intrarea ei în colecțiile muzeelor, pe piața de artă și în colecțiile private, discuție pornită de la un articol care plasa arta digitală la „marginile” scenei artistice globale, acuzând-o că se adresează exclusiv unor grupuri mici de oameni. Discuția sub titlul „article which misunderstands internet art, again?” a iscat deja numeroase luări de poziție din partea unor teoreticieni și artiști activi în acest grup de discuții. Numitorul comun al acestor dezbateri este învinuirea muzeelor pentru faptul că nu au găsit condițiile de achiziție, de depozitare și de restaurare a lucrărilor *time-based* – fie ele lucrări digitale, fie *performance* și instalații video – și că nu integrează o expertiză absolut necesară pentru a păstra vie o artă intangibilă, subordonată altor criterii decât valoarea adăugată dată de piață. Misiunea culturală a muzeului exclude în continuare ceea ce e imaterial și, atunci când totuși arta *new-media* e colecționată, se neglijează exact tehnologiile de updatare automată și programele *error check* cu ajutorul cărora viața lucrărilor s-ar putea prelungi.

Gestul Muzeului de Artă Arad de a oferi o sală pentru experimentele kinema ikon, în contextul discuțiilor sintetizate mai sus, pare să facă parte dintr-un program curatorial mai progresist decât ar lăsa impresia că are în vedere această instituție. Amplasarea sălii kinema ikon la finalul traseului expoziției permanente amintește de o altă expoziție a lui Judit Angel în același muzeu, în 1996, *Complexul muzeal*, care „oferea muzeului posibilitatea auto-examinării prin distanțare față de sine, respectiv prin raportarea la imaginile sale reflectate în privirile celorlalți”. Fiind o expoziție despre rolul muzeului în acea perioadă de tranziție a anilor '90, *Complexul muzeal* recontextualiza configurația lui, menirea colecției, perspectiva cronologică etc. și devenea un cadru autoreflexiv al instituției, prin care complexe sale puteau fi în mod matur exhibate. În cei aproape douăzeci de ani de atunci, instituția muzeală, în general, și-a adâncit și mai mult „complexele” în fața pieței de artă, a fondurilor culturale private și a galeriilor care i-au preluat tot mai multe din instrumentele sale specifice, rămânându-i în grijă o colecție și o istorie despre propria construcție identitară. Sala kinema ikon „colonizează” într-un fel încărcătura nostalgică a spațiului și descentrează problema colecției și rolului

educativ al muzeului spre un nou generator de idei care contaminează totul și înglobează crizele de orice fel. Deturnând discursul normativ al muzeului spre un impuls practic de a produce reflecții și discursuri, expozițiile kinema ikon nu s-au raportat în mod direct critic față de spațiul care le-a fost „cedat”, ci mai degrabă au explorat toate posibilitățile de a stârni un dialog cu un nou public.

Expozițiile kinema ikon de anul acesta, ordonate sub forma unui serial al cărui prim sezon s-a încheiat și care va continua anul viitor, au așezat într-o perspectivă deschisă atât propria evaluare privind creația lor (sub titulatura *Wunderkammer*, aleasă de Călin Man și Gheorghe Săbău), cât și raportul actual între ceea ce ar putea fi la nivel utopic un muzeu și ceea ce poate fi în condițiile date. Acest raport vine de fapt să sublinieze exact relația dintre ficțiune și realitate, la care se raportează membrii atelierului cu multă ironie și autoironie, chiar și atunci când aleg să se detașeze de promisiunile *net-art*ului și să reconcilieze muzeul ca spațiu fizic, arhiva ca ficțiune subiectivă, arta ca experiment, și cu publicul ca actant prea adesea ignorat. Prima din aceste expoziții, foarte potrivit numită *Wunderkammer*, includea lucrări ale artiștilor din generații diferite și o arhivă a proiectelor mai vechi, inclusiv cele editoriale. Precum un *horror vacui* greu de descifrat, această expoziție îmbina fascinația pentru mediul virtual cu plăcerea tactilă pe care acumularea de obiecte o oferă oricui. Extravagantă la nivel vizual, *Wunderkammer* împletea materialitatea și imaterialitatea, amintirile și prezentul. De la colecția de pești de sticlă cărora li s-a acordat ulterior o expoziție întreagă (sezonul unu / episodul 5, IC RC: *Miroase a pești de sticlă*), la colțul de cameră cu un aer baroc în care bogdanator își plasa personajul solitar care se întreba „where is my dream” (artitul a revenit la final, închizând sezonul de expoziții prin episodul 10, bogdanator: *Utopian /păstrătorul de limbi moarte*), toate fragmentele de idei, proiecte și lucrări în toată regula au plasat din punct de vedere conceptual întregul demers al kinema ikonului de anul acesta într-o zonă a nonșalanței vizuale și a imaginației devenite haos, integrate trăsăturilor care caracterizează activitatea atelierului încă de la începuturile sale. Valorizând mai presus de orice curiozitatea umană, expoziția *Wunderkammer* nu impunea de la sine alegerea între rațiune și plăcere, estompând granița dintre rigoarea unei expoziții și intuiția care stă la baza unei colecții personale. Harta umană descrisă de totalitatea acestor multiple fragmente de idei, proiecte și lucrări care rezultă de aici cuprinde de fapt o rețea de personaje care se întinde de-a lungul a 45 de ani de întâlniri, prietenii și colaborări, din zona artelor vizuale, a literaturii, a muzicii, a informaticii etc. Și care continuă, iată, astăzi în acest nou serial, care va fi reluat anul viitor.

Deși am urmărit îndeaproape evenimentele din acest an, nu am fost prezentă la toate expozițiile care au avut loc aici. Am avut ocazia să văd, însă, câteva „reveniri” ale unor artiști altfel destul de discreți. Călin Man (reVoltaire), membru fondator al kinema ikon, este unul din „motoarele” grupului, jucând mai multe roluri, atât de teoretician, cât și de artist, iar expoziția sa, care deschidea sezonul unu kinema ikon, *Fifty Mississippi*, transforma sala muzeului într-o scenă noir populată de imagini și sunete preluate și remixate din filmul *The Maltese Falcon*, extrăgând din film obiecte de recuzită, posibile indicii și „cârlige” ale unei narațiuni care nu s-a încheiat încă. Nita Mocanu, prin expoziția *Jurnal evaziv*, aducea o altă notă, mult mai personală serialului în derulare, folosindu-se de video, fotografie și text care gravitau în jurul unor meditații despre creație și universul intim al vieții de familie. O ploaie de fraze scurte extrase din jurnalul artistei, cum ar fi: „Încercam să nu am gânduri”, „Nu știu ce zicea maestrul în film, ceva de viață”, „Aplecate deasupra mea, crengile îmi înlocuiau gândurile, îmi continuau părul” sau „Întotdeauna la un pas de artă”, toate acestea erau indiciile unei stări de detașare față de lucrurile care ne populează de obicei gândurile despre artă și carieră, profesie și școală. O plimbare în parc poate fi oricând mai benefică decât o oră anostă de educație plastică. Nita Mocanu este și profesoară la liceul de arte, astfel încât cred că o subtilă atitudine critică față de învățământul artistic românesc se inserează în toate meditațiile ei despre relația dintre artă și viață.

Acum, la închiderea primului sezon de expoziții în spațiul „colonizat” de kinema ikon la Muzeul de Artă Arad, un fel de *genius loci* pentru kinema ikon, periodizările de orice fel și inventariile tematice se contopesc într-un eclectism ce provine din personalitatea artistică a fiecărui participant, construind un fel de hibrid între toate etapele de până acum și o promisiune a unei lumi dezvoltate prin narațiunile fictive despre ea pentru că, nu-i așa, „realitatea trebuie ficționalizată pentru a fi înțeleasă” (Jacques Rancière).

Poate că astăzi, când Universitatea Națională de Arte București sărbătorește cei 150 de ani de la înființare printr-o expoziție numită *Pictură. Sculptură. Grafică*, mai anacronic ca oricând și mai festiv decât ar cere-o datele realității, ar trebui să facem o călătorie în laboratorul kinema ikon, încercând să găsim kitul de salvare al acelei „lumii reale”, care nu se găsește poate decât în reflectarea sa virtuală.

In eine andere Lokalität

On top of some really soft pillows, we were lying in the dark for hours watching experimental movies. During the MNAC exhibit in 2005, kinema ikon was for the better part of my generation, a revelation. A small *movie theatre* projected in the darkness an important part of the Romanian „alternative” art history from before 1989 and this way, we, the youngsters, got to know better something we previously only saw in books. It was probably the most recent, the wholest apparition of Kinema Ikon; after that, despite their pristine reputation and general good name, they disappeared for a while.

Artists in general, and Romanian artists are no exception, they work in cycles. After they make a name for themselves, enter the manuals, they step back at some point. You may say that's only natural. This can be seen, if there is anything to see at all, in the sufficiently mature and consistent trajectories, the ones in which you can recognize the gap when it happens, as a kickback of the momentous advance in career. After the recoil, some of the Romanian artists come back with a vengeance. Some don't. Some leave and return. Or pendulate. Or, some just leave before even starting. And then, there are those who never leave, they become *acknowledged*, but at some point they retire and stop creating. In fact, this back and forth movement is visible also in emerging trajectories, like an exploration. But the most interesting evolution is the advance that looks like a regression, a withdrawal. In the mature artists it looks like a turning back, in the young artists it looks like a mysterious stalling. So it seems.

Anyway, kinema ikon *comes back*. At the Art Museum in Arad, you pass through a string of museum halls so typical for a provincial museum – wonderful in its way – full of 19th century paintings, hardwood floors and Biedermeier furniture and you get to the last one that welcomes you with darkness, screens and magenta lights. The catalysts of kinema ikon, Calin Man and Gheorghe Sabau, designed a series of exhibits to shelter under their umbrella but not their owns. Not they or any veteran of the group, but the “youth wing” are the protagonists (they were invited in 2005 at the MNAC). There is some inter-generation dynamics brewing, just as between Man and Sabau. The youth wing consists of artists tied to Timisoara and to the KF artist nest – for the uninitiated, a charming coffee-shop in Arad – some of them former students of Gheorghe Sabau at the local Art High School. The younglings breathe the proximity of the seniors, have something in common with them, but the resemblance stops here. Hence the particular rhythm and physiology of the endeavor, and its stakes.

As if reVoltaire (Calin Man) looks anything like Geosab (George Sabau); the two of them are a special, alchemic couple in the Romanian visual art. They drew a line and called it serial the construction started in the exhibition hall they got to manage at the Arad Museum; serial like something that has seasons, like TV series which today, as we know, are the new movies. The first episode was “shot”, aka displayed by reVoltaire to warm up the audience. The next 9, a total of 10 episodes, with young artists followed from the autumn of 2013 to the

summer of 2014. The only (but mandatory) condition was prescribed by the kinema ikon rule of fire: whatever, but it has to have *moving pictures*.

This Kinema Ikon comeback is somewhat tricky. It is not much talk about kinema ikon. Things happen in Arad and you feel like you get your chocolate delivered to another address, *elsewhere, in eine andere Lokalität*. You have to travel there to get it. So is Cluj, like getting your cake, just as tasty but ... *in eine andere Lokalität*. You have to travel there to get it. It's true, it depends on how you play your hand: your address, your position, your off-centrality. What happens lately with kinema ikon at the Art Museum in Arad may be the active assuming of such a position. In terms of Kunstgeographie is still a way of playing your address, your place, your non-centrality.

With this new move, this new exhibition program, kinema ikon wants to point out that we look a bit too much, us in the Romanian contemporary art, with our necks stiffened towards several fixed points, always the same, of the global art. That we do it, it is true. Let's polish, let's change the lens and the chisel, the monitor and the keyboard, is what kinema ikon is telling us. Let's refine our discussion about contemporary art. In short, let's talk about something different and let's do something different in Romanian art. Different then what? You know what!

You know if you think that the multimedia installation, the cinematic, expanded screen-reliant art, or whatever it is called, are not the terms, the issues, the current practices in today's Romanian art. They are off-center. To see them as in issue, you have to be sensitive to darkness (yes, darkness), to colored lights, flickering projections, toy trains electrically driven through a landscape of a myriad minuscule plastic objects, stiff hands holding sparkling globes, dummies wearing fur, small, gelatinous dolphins, dummies with wings, pulsing figures, miniature paper trees, sectioned automaton heads, peacock feathers, cords, stepping little robots. Lots of installations, some with lights, some with no lights, some in white cubes, some in black boxes. Large projections. Luminous syntagmas on high pedestals from which light bounces like from Platos cave. At some point, in a narrow test-tube, with the help of the metallic arm of a fleshless pseudo-mechanism, drips blood: “must be written in blood and ink”. Huge, red, swollen tongues dangle around the neck of an oversized homunculus, a sack of lumps with its feet protruding through the floor.

All these weave demurely a small enchantment. They weave, first of all, because it is an installation. The punctilious arrangement, hyper-precision of each episode is what first strikes you in this “serial”. Any installation has this capacity, to give an aura, to enchant the banal objects absorbed into it (Boris Groys is the great apologist of this feature). The installation – something that is fixed, placed, standing – has an opposite effect to the one intended (moving image), as all episodes are somewhat expositive, demonstrative, a resistance to discursive and narration that make them idiosyncratic. Something is moving here and there, but things go back,

stay there, in their shell. Minute enigmas.

The imaginary curtain that you have to pull away, like at Luna Park, to enter this magic room, this small immersive environment with magic lanterns accommodated by kinema ikon, is the curtain of the Romanian art “scene” that tells us, from beneath the harsh international spotlights, that the movie we should be part of now is another one. Not this one. Why not this one? Maybe the answer has to do with the fact that it is something regressive and childish in collecting and displaying all these dolls, figurines, plastic toys, patiently and pedantically assembled like in a game played when the big parents of art are not at home. It is something of a regression to a primitive state (like the red tongued monster entitled *Tribology*), something kept in the dark, among refractions, diffusions and phosphorescent pulsating lights, something alike to the black box Platonist cave with shadows dancing on the stalagmites.

The charm is woven also by the subtle magnetism of the projections, it is an immaterial micro-field where the plastic, the gooey, the shrilling and the industrial hyperartificial melt into one throbbing, compact corpus, in frantic accumulation. Everything is minuscule and over-accumulated, a gushing of small objects enlarged by multiplication. In these rooms filled with plastic toys is a lot of processed material, a diversity of industrial materials, polymers, pigments, chemical aggregates. The formless, the mess, the downgrading of these thinglets (Bataille's *l'informe*) hide the technological effort. How many machineries, workshops, hands, tools to produce such a plastic little dolphin. What a lessening. Almost all the installations in the serial have something showing lessening, closing, fatigue, a regressive recoil towards the own mind, an ethereal dissipation in a phantasmagoric junk. The thinglets are small idols, uncanny, fetishes for strange pleasures, re-encharmed mass culture, miniature phantasms.

„*Cinematic atopia*”, said Robert Smithson. The ensemble of the episodes tricks you into believing that you follow a movie you cannot see, a movie (TV series) which is not a movie, it is the mental entropy at the bottom of the brain sick from all the images it is capable of gobbling down.

The same Smithson talks about cinematic as being „*a vast mud field of images*”, „*a land of rejected film clips*”, „*mental entropy*”, „*wilderness of elsewheres*”. It is what appears in the cinematic (*expanded cinema*) related literature, a nod to what Freud called somewhere „*eine andere Lokalität*”. The unconscious.

The train moving in a loop is the dream ride of the never ending Disney movie, with no camera and no screen, behind the closed eyes, as it happens to the dummy with the torn skull, hypnotized by his own split consciousness projected on the wall. As it was said, you almost open your eyes – over the garden of freaky delights – and you see a movie. Everything is happenings in an elsewhere, in an unclassifiable landscape, crossed by the toy train of the neuronal flux, or in the garden

of the dummies, equally unclassifiable, like a place that can be mapped only in your own psyche. Interestingly enough the kaleidoscopic quality of these movies mirrors into the human and generational dynamics of kinema ikon.

People assimilate kinema ikon with the two seniors, Man and Sabau (maybe they are alike, after all). Their style is their style: they bait people into this gelatinous inter-human aggregate which is kinema ikon and afterwards they open spaces where their catch can act and create (whether the cine-club, Intermedia magazine, the periodic catalogues or, recently, the exhibition hall at the Arad Museum). This style gives another meaning to their tricky presence, strong as it is indirect (therefore, to comment the events from Arad you are supposed to avoid mentioning the duo, the opposite of what you are tempted to do). So much more as their *Wunderkammer*, the cyclic exhibit Man and Sabau intend to reiterate during each new season of their serial (the cyclic again), reflects in the “curiosity” of spirit, of air, of composition of each episode created by the young artists (maybe they are alike the seniors, after all).

kinema ikon is thus a visual kaleidoscope with a conscience (allegedly said by Baudelaire, but about something different). Nobody can tell exactly what kinema ikon is, not even the founding fathers. Usually it is defined by what it is not, kinema ikon is defined in the negative. It is an entity, a mental one, a phantasm. Things happen for a lifetime in the town Arad, in the office of a provincial museum (the kinema ikon “headquarters”), but is this really where they happen? It is a matter of location (elsewhere). If for the outsiders the access to recent kinema ikon events in Arad is done through Man and Sabau, “the younglings”, presented in the serial, even if they are protagonists, may appear as eclipsed, in the shadows. And so they are, indeed. Maybe this perspective on them is incorrect, would say Stefan Tiron who knows the youth better; it would be different if they were accessed through their activity in Timisoara, which is their own, distinct from their participation in the “kinema ikon experiment”.

Golem, Neuro, Pnea, A.L.K.M.Y., IC RC, it's raining nicknames. And this disguise might be again something tricky (and I'm not ironic), like a withdrawal, a draping and a squander (meaning a dissipated overabundance of miniatures, as is their “regressive” production) that is confirmed by their more than discreet presence on the local big scene. But neither that, the “scene” as it is called, has priority in this immersive multimedial as, typologically (as shown above), this multimedial is something regressive, entropic, cinematic, spectacular-phantasmagoric. But stepping out into the world, entering the real big scene, the Romanian art wants to be symbolically the exact opposite, wants us to act in full light, mature, perfectly structured and intellectualized in front of the world. To strut under the light of the big spot lights. Far, far away from the dark rooms.

In eine andere Lokalität

Tolăniți pe niște perne moi, stăteam cu orele în întuneric și ne uitam la film experimental. În expoziția de la MNAC din 2005, kinema ikon a fost pentru mulți din generația mea o descoperire. Un mic *movie theatre* ne proiecta pe întuneric o parte importantă a istoriei artei românești „alternative” dinainte de 1989 și așa ajungem și noi,ăștia micii, să cunoaștem mai pe-ndelete ceva știut până atunci din cărți. A fost poate cea mai recentă apariție rotundă, întreagă, a kinema ikon; după aceea, deși prestigiul le-a rămas neștirbit, au dispărut pentru o vreme.

Artiștii în general, și artiștii români nu fac excepție, au cicluri. După ce se afirmă și într-n cărți, la un moment dat iau o pauză. Fiorec, s-ar putea zice. Fenomenul se vede dacă e ceva de văzut, adică se vede în traiectoriile suficient de mature și consecvente încât breșele lor să fie recognoscibile ca atare, ca un recul ulterior față de un suficient de puternic avans anterior în carieră. După recul, unii artiști români revin spectaculos. Alții nu mai revin deloc. Câțiva pleacă și se întorc. Sau pendulează. Sau, unii pleacă de la bun început. Sunt și cei care nu pleacă, ci se afirmă aici, devin *acknowledged*, dar la un moment dat se retrag, nu mai produc. De fapt, fenomenul avans-recul se vede și în traiectoriile emergente, ca o tatonare. Poate cea mai curioasă evoluție este avansul cu aparența unei regresii, replierea. La maturi ea pare o întoarcere, la tineri pare un enigmatic stat pe loc. Pare.

În orice caz, kinema ikon *comes back*. La Muzeul de Artă din Arad treci prin sălile vagon ale unui tipic muzeu de artă provincial – adică minunat în felul lui – plin de pictură de secol XIX, parchet și mobilier Biedermeier și ajungi la un ultim spațiu care te primește în beznă cu ecrane și lumini magenta. Catalizatorii kinema ikon-ului, Călin Man și Gheorghe Săbău, au gândit un program de expoziții care să intre sub umbrela lui, dar care să nu fie ale lor. Nu ei sau vreun alt membru veteran al colectivului, ci „aripa tânără” e protagonistă (invitată de altfel și în 2005 la MNAC). E ceva pui de dinamică generațională aici, cum e și între Man și Săbău de altfel. Aripa tânără sunt artiști în general legați prin formație de Timișoara și de *artist nest*-ul KF – pentru neinițiat, un local simpatic în centrul orașului Arad –, unii dintre ei foști elevi ai lui Gheorghe Săbău la Liceul de Artă din aceeași localitate. „Cei mici” respiră proximitatea maturilor, au ceva din aerul lor, dar în rest nu le seamănă. De unde particularitatea de ritm și de funcționare a antreprizei, ca și pariul ei.

De parcă reVoltaire (Călin Man) ar semăna cu Geosab (Gheorghe Săbău); cei doi sunt un cuplu alchimic special în arta vizuală românească. Au tras o linie și au numit serial construcția începută în ultima sală de expunere dată în grija lor la muzeul din Arad; serial adică ceva care merge pe sezoane, după modelul seriialelor TV care sunt azi, cum știm, noile filme. Primul episod a fost „filmat”, adică expus de reVoltaire ca să încălzească atmosfera. Au urmat celelalte 9, în total 10 episoade cu protagoniști tineri, din toamna lui 2013 până în vara lui 2014, pentru a căror includere în serial

condiția eliminatorie a fost prescrisă de sintagma de foc kinema ikon: să facă ce-or face dar să aibă imagine în mișcare, să aibă *moving picture*.

Revenirea în scenă a kinema ikon e oarecum pe după cireș. Nu se vorbește prea mult despre Kinema Ikon. Lucrurile se petrec la Arad și sentimentul e ca și cum ți s-ar livra o ciocolată la o altă adresă, *elsewhere, in einer anderen Lokalität*. Trebuie să te duci acolo să o iei. Dar și Clujul e ca și cum ți s-ar așterne o prăjitură, la fel de gustoasă, *in einer anderen Lokalität*. Trebuie să te duci acolo să o iei. E adevărat, contează cum îți joci adresa, poziția și necentralitatea. Ce se întâmplă de la un timp cu kinema ikon la Muzeul de Artă din Arad poate ține de asumarea activă a unei asemenea poziții. În termeni de *Kunstgeographie* e tot un fel de a-ți juca adresa, locul, necentralitatea.

Prin această nouă mutare, prin acest nou program de expoziții, kinema ikon vrea de fapt să semnaleze că ne uităm puțin cam mult, cu gândurile cam prea înțepenite, noi cei din arta românească actuală, înspre câteva puncte fixe, mereu aceleași, ale artei globale. Că o facem, chiar se întâmplă. Hai să șlefuiim, să schimbăm lentila și dalta, ecranul și tastatura, spune Kinema Ikon. Să relativizăm și să rafinăm discuția noastră despre arta actuală. Pe scurt, haideti să mai vorbim și despre altceva și haideti să mai facem și altceva în arta din România. Altceva decât ce? Știm decât ce.

Știm dacă ne gândim că instalația multimedia, cinematicul, *expandend screen-reliant art*, sau cum li se mai spune, nu sunt nici termeni, nici probleme, nici practici curente în arta românească de azi. Sunt necentrale. Ca să vezi în ele un *issue*, se cere să fii sensibil la: întuneric (da, la întuneric), la lumini colorate, proiecții care pâlpaie, trenulețe jucărie care traversează electric peisajul eterogen format de miriade de obiecte minuscule de plastic, mâini țepene care țin globuri scânteietoare, manechine îmbrăcate în blană, delfini mici gelatinoși, manechine cu aripi, figurine pulsatile, copăcei de hârtie, capete de automaton secționare, pene de păun, cabluri, roboței care pășesc pe tălpi. Multă instalație, cu luminiscente, fără luminiscente, în *white cube*, în *black box*. Proiecții mari. Sintagme luminoase cocoțate pe socluri dinspre care lumina ricoșează ca în peștera lui Platon. La un moment dat, într-o îngustă eprubetă picură cu ajutorul unor brațe metalice de pseudo-mecanism descărnate, sânge: „must be written in blood and ink”. Niște uriașe limbi roșii tumefiate atâră de gâtul unui homunculus supradimensionat, un sac cu gălme ale cărui picioare ies din dușumea.

Se țese, timid, o mică vrajă prin toate astea (*enchantment*). Se țese întâi și întâi prin simplul fapt că e vorba de instalație. Aranjamentul minuțios, hiperatent, bibilicos, al fiecărui episod, e primul aspect care sare în ochi în acest „serial”. Instalația are darul ăsta, să auratizeze, să vrăjească obiectele banale pe care le absoarbe în ea (Boris Groys e marele ei apologet în acest sens). Tot instalația – ceva care e fixat, plasat, care stă – aduce un efect invers celui programat (imaginea în mișcare), căci

toate episoadele au ceva de expunere, *monstration*, o rezistență la discursiv și la narațiune care le conferă un caracter idiosincrazic. Se mișcă câte ceva, dar lucrurile se întorc înapoi, rămân tot acolo, în carapace. Niște mici enigme.

Perdeaua imaginară pe care trebuie să o dai la o parte ca la Luna Park ca să intri în această cameră magică, în acest mic *environment* imersiv cu jocuri de lanterne acomodată de kinema ikon, este perdeaua „scenei” artei românești care ne spune, de sub lumina puternicelor reflectoare internaționale, că filmul în care trebuie să ne aflăm acum e altul. Nu acesta. De ce nu acesta? Poate că răspunsul are a face cu faptul că e ceva regresiv și infantil în colecționarea și etalarea acestor păpușele, figurine, jucărioare de plastic, asamblate cu răbdare și pedanterie ca într-un joc când mării părinți ai artei nu sunt acasă. E ceva primitivizant (ca monstrul cu limbi roșii, ca titlul *Tribology*), ceva repliat și păstrat la întuneric, printre refracții, difuzii și pulsații fosforescente, ceva, ziceam (după alții), de peșteră platoniciană *black box* pe stalagmitele căreia dansează umbre.

Vraja se țese și prin magnetismul subtil al proiecțiilor, e un micro-câmp imaterial în care plasticul, gelatinosul, stridentul și hiperartificialul industrial fac corp fremătător, compact, într-o obscură acumulare frenetică. Totul e minuscul și supraacumulat, un șuvoi de obiecte strident mărite prin multiplicare. În aceste camere cu jucării de plastic e mult material prelucrat, o diversă materialitate procesată industrial, polimeri, pigmenți, agregate chimice. Informul, dezordinea, deklasarea tuturor acestor lucrăsoare (informul lui Bataille) ascund efortul tehnologic din spate. Câte mașinării, ateliere, mâini, ustensile, pentru a produce vreun asemenea delfinaș de plastic. Ce repliere de la mare la mic. Aproape toate instalațiile serialului au ceva repliat, de închidere și oboseală, de încolăcire regresivă în propria minte, de risipă vaporosă, entropică într-un *junk* fantasmagoric. Obiectele sunt idoli mici, *uncanny*, fetișuri pentru plăceri stranie, cultură de masă revrăjită, fantasmatică miniaturală.

„Cinematic atopia”, cum spuse Robert Smithson. Ansamblul episoadelor te face să crezi că urmărești un film pe care nu îl vezi, un film („serial” TV) care nu e un *movie*, ci entropia mentală de pe fundul creierului îngrețos de câte imagini e în stare să înfulece.

Același Smithson vorbește despre cinematic ca fiind „a vast mud field of images”, „a land of rejected film clips”, „mental entropy”, „wilderness of elsewhere”. E ceea ce apare în literatura despre cinematic (*expanded cinema*), ca o trimitere la ceea ce Freud numea undeva „*einer anderen Lokalität*”. Inconștientul.

Mișcarea în *loop* a trenulețului este atunci *dream ride*-ul disneyan al filmului nesfârșit, fără cameră și fără ecran, din spatele ochilor, cum i se întâmplă manechinului cu craniul rupt, hipnotizat de proiecția pe perete a propriei conștiințe scindate. Cum s-a spus, aproape că deschizi ochii – asupra grădinii cu delicii

freaky – și vezi un film. Totul se petrece într-un *elsewhere*, într-un peisaj inclasabil, străbătut de trenulețul jucărie al fluxului neuronal, sau în „grădina” manechinelor, la fel de inclasabilă, ca un loc generic cartografiabil doar în propriul psihism. Interesant, caleidoscopicul acestor „filme” se oglindește în dinamica umană și generațională a kinema ikon.

Lumea asimilează kinema ikon cu cei doi maturi, Man și Săbău (poate că seamănă între ei, totuși). Stilul lor e stilul lor: atrag oameni în acest agregat interuman gelatinos care e kinema ikon, după care degajează, deschid spațiu de desfășurare (el putând fi cineclubul dinainte de 1989, revista *Intermedia*, cataloagele scoase de ei periodic sau, mai nou, sala de la muzeul din Arad). Stilul acesta dă încă un sens prezenței lor pe după cireș, puternică prin indirectețe (tocmai de aceea, ca să comentezi ce se petrece la Arad, exact despre cei doi nu trebuie să vorbești, cum ești tentat să o faci). Cu atât mai mult cu cât *Wunderkammer*, expoziția ciclică pe care Man și Săbău vor să o reitereze la fiecare nou sezon al serialului (din nou ciclicul), se răsfrânge în „curiozitatea”, de spirit, de aer, de compoziție, a fiecărui episod făcut de artiștii tineri (poate că ei le seamănă maturilor, totuși?).

kinema ikon ar fi așadar un caleidoscop vizual dotat cu o conștiință (cică a zis-o Baudelaire, dar parcă în legătură cu altceva). Nimeni nu poate spune exact ce e kinema ikon, nici măcar inițiatorii înșiși. Se spune de regulă ce nu e, Kinema Ikon e ceva definit prin negativ. E o entitate mai degrabă mentală, o fantasmă. Lucrurile se petrec de-o viață în localitatea Arad, în biroul unui muzeu de provincie („sediul” Kinema Ikon), dar ăsta e locul în care se petrec ele oare? Problemă de localizare (*elsewhere*). Dacă pentru outsideri accesul la recentele întâmplări kinema ikon de la Arad se face de regulă prin Man și Săbău, „cei mici” caleidoscopizați în serial, deși protagoniști, le pot părea eclipsați, puși în umbră. Chiar sunt. Poate de aceea această perspectivă asupra lor e incorectă, ar zice Ștefan Tiron care îi cunoaște pe tineri mai bine; alta ar fi dacă accesul la ei s-ar face dinspre activitatea lor de la Timișoara, care e numai a lor, distinctă de participarea la „experimentul Kinema Ikon”.

Golem, Neuro, Pnea, A.L.K.M.Y., IC RC, plouă cu supranume. Și acest deghizament poate fi tot ceva pe după cireș (nu o spun ironic), ca o repliere, o învăluire și o risipă (cu sensul de împrăștiată supraabundență miniaturală, cum e producția lor „regresivă”) ce se confirmă în prezența mai mult decât discretă pe care ei o au pe scena locală mare. Dar nici ea, „scena” cum i se spune, nu are o prioritate în multimedialul acesta imersiv întrucât, tipologic (în sensul ilustrat mai sus), el e ceva regresiv, entropic, cinematic, spectacular-fantasmagoric. Or ieșind în lume, pășind acum pe scena la propriu mare, arta românească vrea să fie simbolic exact opusul, vrea să actăm în plină lumină, maturi, formați, perfect structurați și intelectualizați în fața lumii. Să defilăm sub marile reflectoare. Departe, cât mai departe de camerele întunecoase.

Partnership under the Umbrella of Kinema Ikon

We celebrate, this summer, ten years from the founding of the *alternative space for contemporary art* known under the acronym of KF; it is since then that the creative partnership between KI and KF started. I will dwell upon this on the occasion of the opening of *season two* of the *kinema ikon series*, while in this Catalog I just wish to write down some impressions about the progression of *season one*, made up of *ten episodes*, each of them representing an author's, or *personal* exhibition.

I am often asked what's the *trick* with the endurance and continuity of the *kinema ikon* group, for about forty-five years, and three generations... The answer is always the same: practicing a strategy that combines, harmoniously and discreetly (sic) the individual immodesty of young artists, by organizing them individual exhibitions, and the *brainstorming* game, with the intention of producing an experimental group work. Simply. Clearly. Efficiently.

It was the idea of Călin Man that, starting from the fall of 2013, to alternate the *Wunderkammer* group project with the *kinema ikon series*, structured in seasons and episodes, made exclusively of individual exhibitions, which ended in May 2014. Therefore, the exhibitions in eight months, exhibitions about whose content and form of presentation write *as insiders*, Ileana Selejean and Călin Man, as the curator, as well as art critics Adriana Oprea and Diana Marincu, who saw these events. I will just jot down a few observations and impressions, from the viewpoint of the relationship between these two types of works, produced and presented *under the umbrella of kinema ikon*.

Group exhibitions / works are generally coherent, and represent the *kinema ikon brand*, which means that they are, under no circumstance, *collective* exhibitions. *Individual* works such as those in *season one* of the *kinema ikon series* embody simply a personalized representation of the author in a certain stage of his evolution. I tried, with the interest of the theorist obsessed with classifications, a common denominator of the ten *personal* exhibitions, and I gave up, not succeeding in finding anything minimally applicable (common themes or obsessions, preferences for certain techniques etc.); therefore, stylistically, conceptually and from the viewpoint of content, the works were decidedly different. Yet, from a strictly formal point of view, all the works / exhibitions of the young visual artists from the space of the ki hall in the Arad Arts Museum were *Installations*,

assembling various material objects, artifacts, displayed texts, with or without video projections, with or without iconic representations on screens, with or without complementary sound expressions.

These remarks satisfy me – I guess they satisfy the *reVoltaire* curator too – because it comes out that the artists that *exposed* themselves are accented creative individualities, with distinctive aesthetic styles. I also notice that, at each of the authors involved in the series, one can remark a sort of *stylemes*, typical for the kinema ikon brand: all works are of an *experimental* nature, inviting the audience to a *ludic* reception, without militating for changing the world or for the creation of a new man. In other words, the authors play *seriously* / *serio iocari*, experimenting and representing fresh categories of objects and aesthetic events, by assembling and putting them into space through the modality of an *Analogic-Digital Installation*.

In the end, I note that each of the young artists taking part in the respective events made, *post festum*, a three minutes movie, synthetizing audio-visually the content and form of expression of his / her personal work. Therefore, three times ten exhibitions makes a thirty minutes movie, just enchanting, inciting and madagascar. There is, of course, a DVD appended to the catalog...

În vara acestui an se împlinesc zece ani de la înființarea *spațiului alternativ pentru artă contemporană*, cunoscut cu acronimul de KF; din acea vreme a început parteneriatul creativ dintre KI și KF. Despre această *istorie* voi reveni mai pe larg cu prilejul deschiderii *sezonului doi* a *serialului kinema ikon*, iar în acest Catalog doresc să notez doar câteva impresii privitoare la derularea *sezonului unu* constituit din *zece episoade*, fiecare dintre acestea constituind o expoziție de autor sau *personală* cum se mai spune.

Deseori sînt întrebare care este *șpilul* rezistenței și continuității grupării *kinema ikon* de aproape patruzeci și cinci de ani, cu trei generații... Răspunsul este mereu același: Practicarea unei strategii care îmbină armonios și discret (sic) orgoliul individual al tinerilor artiști, organizîndu-le expoziții personale, cu jocul de-a *brainstorming*-ul în vederea producerii unei lucrări experimentale de grup. Simplu. Clar. Eficent.

A fost ideea lui Călin Man ca începînd din toamna anului 2013 să alternăm proiectul de grup *Wunderkammer* cu *Serialul kinema ikon* structurat pe sezoane și episoade, constituit exclusiv din expoziții de autor, care s-au încheiat în luna mai 2014. Așadar, zece expoziții în opt luni, ceea ce este în sine un experiment logistic, expoziții despre a căror conținut și formă de reprezentare scriu din *interior* Ileana Selejean și Călin Man, în calitatea lui de curator, precum și criticii de artă Adriana Oprea și Diana Marincu, care au văzut aceste evenimente. Eu voi nota doar câteva constatări și impresii din perspectiva raportului dintre cele două tipuri de lucrări, produse și prezentate *sub umbrela kinema ikon*.

Expozițiile/lucrările *de grup* sînt în general unitare și reprezintă *marca kinema ikon*, ceea ce înseamnă că nu sînt în nici un caz expoziții *colective*. Lucrările *individuale* cum sînt cele din *Sezonul unu* al *Serialului kinema ikon*, constituie pur și simplu o reprezentare personalizată a autorului dintr-o anumită etapă a evoluției sale. Am căutat, cu interesul teoreticianului persuadat de clasificări, un numitor comun a celor zece *personale* și m-am declarat învins, nereușind să găsesc ceva cît de cît concludent (teme sau obsesii comune, preferințe pentru anumite procedee etc.); așadar stilistic, conceptual și din perspectiva conținutului lucrările au fost accentuat diferite. Și totuși, din punct de vedere strict formal, toate lucrările/expozițiile tinerilor artiști vizuali din spațiul sălii ki de la muzeul arădean de artă au fost *Instalații*, asamblînd diferite obiecte materiale,

artefacte, texte afișate, cu sau fără proiecții video, cu sau fără reprezentări iconice pe *display-uri*, cu sau fără expresii sonore complementare.

Aceste constatări mă satisfac - cred că și pe curatorul *reVoltaire* - deoarece rezultă că artiștii care *s-au expus* sînt individualități creative accentuate cu stiluri estetice distinctive. De asemenea, constat faptul că la fiecare dintre autorii implicați în serial poate fi remarcat un soi de *stileme* care sînt tipice pentru marca kinema ikon: Toate lucrările sînt de factură *experimentală*, invitînd privitorul la o receptare *ludică*, fără a milita pentru schimbarea lumii sau crearea unui om nou. Cu alte cuvinte autorii se joacă *serios/serio iocari*, experimentînd și reprezentînd categorii inedite de obiecte și evenimente estetice, prin asamblarea și punerea lor în spațiu prin modalitatea unei *Instalații analogico-digitale*.

Notez în final că fiecare dintre tinerii artiști vizuali participanți la evenimentele cu pricina a realizat *post festum* un film de trei minute, sintetizînd audio-vizual conținutul și forma de expresie a lucrării personale. Așadar, de trei ori zece expoziții este egal cu un film de treizeci de minute, care este pur și simplu încîntător, incitant și madagascar. Este, desigur, un DVD anexat la Catalog...

kinema ikon: serial /

season 2 / 2015

Art Museum Arad • etaj][• sala kinema ikon: **episode 1: George Sabau** //
kf: 46016'92"N 21031'57"E / ŞANTIER ARGHEOLOGIC / 4175 A.D. • **episode**
2: Judit Angel // **Sandor Bartha:** Devices For A Better World • **episode 3:**
Adriana Oprea // **gH.:** Black • **episode 4: Diana Marincu** // **Nita Mocanu**
/ **Levente Kozma:** Aproape că nu s-a întâmplat nimic • **episode 5: Daria**
Ghiu // **Maria Balabas** / **dslx:** [Limitele limbii mele sunt limitele lumii mele] •
episode 6: l'ene // **l'ene** / **monocore:** SOUNDBOARD • **episode 7: megatron**
// **kinema ikon:** AIDC (Automatic Identification and Data Capture) • **episode**
8: Horea Avram // **kinema ikon:** Screen Savers • **episode 9: Ioana Calen**
// **Ana Carlan** [Modulab]: S.T.E.L.A. - Silver Tech Engineered Light Artifacts •
episode 10: Ileana Selejan // **reVoltaire:** Maşina Timpului •

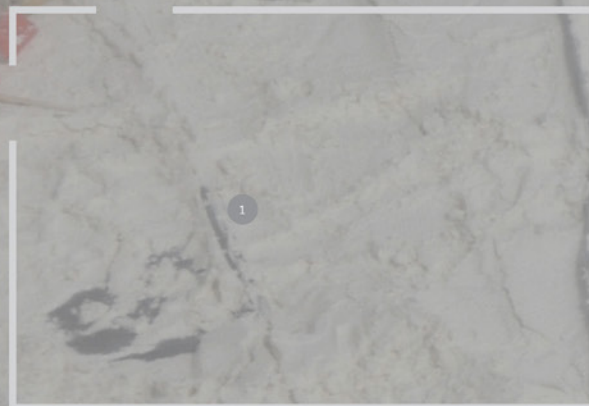
1 Șantier arheologic

ki: serial / s. 2 / e. 1 / 30.01.15

Primul episod din sezonul doi al *Serialului kinema ikon* a fost demarat vineri 30 ianuarie 2015 la sala ki de la muzeul arădean de artă. Titlul lucrării pare lung și sofisticat dar exprimă cu claritate conținutul ideatic pe care cei doi autori au încercat și au reușit să-l transmită privitorilor/spectatorilor. Este vorba despre *Șantier Arheologic 4175 AD* a cărui coordonate topografice, 46°16', 92°N și 21°, 31', 57"E, ar induce cu exactitate un *squat* unde se află în zilele noastre mirololanta locație *Café-Club+alternative space for contemporary art* sau pe scurt *KF*.

Am avut satisfacția să asist pentru prima dată pe parcursul a două sezoane, respectiv 10+10 expoziții - care erau de fapt *Instalații* sau *Dispozitive interactive* - în sensul exact al termenilor din practica expozițională; așadar am asistat alături de spectatori la derularea unui gen hibrid pe care îl pot numi *Instalație-Performance*. Mai exact în mijlocul sălii a fost montat un cub transparent închis ermetic (sic) iar în acest spațiu sterilizat și aseptice erau împrăștiate o sumedenie de obiecte care ne trimiteau pe noi privitorii dar și pe cei doi arheologi spre un habitat specific, în care existența acelor artefacte acoperite de praf cosmic ne conduc ineluctabil spre un *locus mirabilis* în care lumea lui Bachus avea/are un rol deconectant. Bineînțeles că cei doi arheologi ai trecutului-viitor cercetau sub protecția unor costume ermetice, erau dotați cu mănuși și căști de protecție, desigur împotriva aerului din 2015... Cei doi sînt de fapt artiștii vizuali (grafică, pictură) Ioana Eremias și Gabriel Cosma (*KF crew*), fiind în același timp și fondatorii/managerii *Café-Clubului* arădean. *Performance-ul* a durat la vernisaj aproximativ două ore iar spectorii au remarcat calitatea remarcabilă a acțiunilor corporale, avînd impresia unei filmări *en ralentie*, comunicînd între ei prin gesturi minimale ori de cîte ori descopereau un artefact mai mult sau mai puțin spectaculos, reușind să ne transmită și nouă o stare de ușoară tensiune într-un climat claustrofob.

performanță, instalație

Parteneriatul kinema ikon/kf la zece ani. (septembrie 2004 - 2014)

Catalogul sezonului doi al *serialului kinema ikon*, cu cele zece episoade/expoziții de autor de la sala ki a muzeului arădean de artă din anul 2015, așadar acest Catalog constituie și un bun prilej pentru a ne reaminti pe scurt despre colaborarea creativă dintre atelierul kinema ikon și *Café-Club+alternative space for contemporary art* sau pe scurt *KF*. Înainte de a expune succint povestea cu pricina, notez faptul că episodul unu din ianuarie a.c. a fost o *instalație-performance* pusă în spațiu de către Ioana Eremias și Gabriel Cosma, artiști vizuali și în același timp managerii *KF*-ului, dar asupra acestei expoziții voi reveni într-un text separat.

Apoi mai menționez că *istoria* este prea complicată pentru a o înghesui în patru pagini de catalog, amintindu-le cititorilor interesați că am mai scris despre evoluția și colaborarea cu *KF*-ul arădean în următoarele publicații: Catalogul kinema ikon din 2005, revista *Secolul 21* din 2006, revista *ART-hoc*(Chișinău) 33/2006, revista *Intermedia* 18/2006, *Intermedia* 20/2008, *Intermedia* 22/2010 și Catalogul dedicat *Serialului kinema ikon*, sezonul unu 2013-2014. În toate aceste texte am insistat în mod deosebit pe programele proprii ale *KF*-ului din acel mirololant *squat* (P-ța Avram Iancu 11) cu cele douăsprezece spații de mărime variabilă plus *terasa* din curtea interioară. Aceasta a însemnat programe DJ/VJ, jam session, muzică experimentale, lansări de fanzine, proiecții video, anime manga, expoziții de artă vizuală contemporană și multe-multe altele la care au participat artiști vizuali din țară și din aceeași generație. Mă gândesc că toate cele notate în publicațiile de mai sus vor constitui o bună sursă de informații pentru cineva care va produce un Catalog aniversar, să zicem la douăzeci de ani...

Așadar, în acest eseu expun succint doar proiectele comune *KI/KF* produse între septembrie 2004 și septembrie 2014, adică cei zece ani de parteneriat creativ. Astfel, după primele patru luni de funcționare am constatat că tinerii noștri colegi în ale experimentului ludic se dovedesc a fi foarte hotărîți în a realiza atît proiectele proprii cît și în realizarea expoziției kinema ikon propusă de către Muzeul Național de Artă Contemporană pentru luna octombrie 2005. Și așa se face că vreme de nouă luni am colaborat intens cu exact nouă tineri artiști vizuali din ceea ce am numit

zona kf, care au produs și expus în structura instalației kinema ikon următoarele lucrări: Un *cd.rom* în care șase autori au realizat cinci lucrări sub genericul proiectului *Vertigo*, respectiv Mihai Sălăjan *the feeling machine*, Iosif Gheorghe *dyslexonomikon*, Ivan Tolan *hyper junk*, Mihai Păcurar *good copy/bad copy* și Linda Barkasz & Sergiu Sas *mother nature/father knowledge*. Cele cinci lucrări sînt niște constructe iconico-acustice reprezentative pentru genul de contra-cultură practicată de către noua generație, încadrîndu-se perfect în stilul ludic-eclectic marca kinema ikon. Al doilea proiect s-a numit *Connecting KF*, propus și executat *on-line* de către Ioana Eremias, Gabriel Cosma și Radu Cosma în care ultimul numit a rămas la sediul *kf*-ului și via Internet păstrau legătura audio-video cu primii doi care erau la sediul MNAC/sectorul de lîngă bar, promovînd deșantat programele de la *Café-Clubul* arădean...

După acest prim an de parteneriat prolific și uneori spectaculos, tinerii noștri colegi au redus substanțial programele proprii (expoziții, concerte și alte evenimente), dînd impresia că și entuziasmul s-a mai estompat... În acest context am provocat mai multe întîlniri fie la *atelier*, fie la *café*, care s-au lăsat cu discuții animate și un fel de *negocieri*, referitoare la proiectele comune în perioada următoare. Mai mult obosiți decît entuziaști am convenit să *transferăm* revista *Intermedia* tinerilor noștri parteneri care a și apărut într-un nou format (20/20), respectiv numerele 18/06, 19/07 și 20/08, sub genericul *freestyle*. Fiecare din cele trei ediții a fost dublată de cîte o expoziție la galeria Clio și pe simezele de la *KF*. Au participat artiști din țară, aparținînd aceleiași generații, așa cum reiese din cele trei afișe ale expozițiilor care au anunțat și alte evenimente însoțitoare precum *workshop-uri* și lansări de *fanzine*. Apoi, ajungîndu-se la un fel de impas *dramatic* (sic) în anul 2009, calin man *aka reVoltaire* a conceput o *dummy edition* (*intermedia* 21) cu 18 postere de 70 pe 50 cm, introduse într-un tub de carton presat și expediate în lumea largă, cu precizarea că, totuși, majoritatea acestor postere apar țineau tinerilor colaboratori (12).

În fine, pentru anul 2010 am prevăzut o sinteză expozițională kinema ikon (40 de ani) și un rezumat al parteneriatului cu *zona KF*. De aici au rezultat două expoziții și două cataloage separate, respectiv *kinema ikon7010* și *intermedia 22/2010*. Primul eveniment reprezintă producția de filme experimentale *analogice* (1970-1990) și lucrări experimentale *digitale* (după 1990) ilustrate prin medierea fotografică din arhiva grupării. Expoziția și conținutul revistei *Intermedia 22/2010* s-a bazat în principal pe imagini fotografice trimise de membrii kinema ikon inclusiv de la *Café-Clubul* din Arad sau răspîndiți în lumea largă, notînd accentuat că la acest dublu eveniment s-au întîlnit pentru prima dată *face to*

face cele trei generații.

Totul a seamănat cu un fel de *final de partidă* în relațiile *ki/kf*, moment dilematic pe care totuși l-am depășit. Astfel a apărut *ultimul* număr (23/2011) al revistei *Intermedia* în care nucleul dur(sic) al kinema ikon a prezentat un *skepsis* pentru următorii zece ani (în 2020 va fi semi-centenarul atelierului) care conține termenii de *Wunderkammer*, *Apparatus*, *Automaton* și alte *Delikatessen* din aceeași familie conceptuală, cu care membrii grupării vor opera vreme de un deceniu în expoziții/instalații/dispozitive și teoretic în cataloage dedicate acestei paradigme. Este vorba de un proiect bienal realizat colaborativ în interiorul grupării prin recursul la *brainstorming* care întîlnește întîmplător un *cadavre esquisse* într-o galerie de expunere; desigur o parafrază... Astfel că în anul 2012 a avut loc expoziția *Wunderkammer 1_kiobject*, incluzînd un Catalog, iar pentru octombrie 2015 este în curs de finalizare *Wunderkammer 2_apparatus* și deja am propus celor interesați să purceadă la o documentare consistentă pentru *Wunderkammer 3_automaton* (2017). În paralel, calin man a inițiat un al doilea proiect care să satisfacă dorința de afirmare personală a tinerilor creatori de obiecte și evenimente estetice. Proiectul se numește *kinema ikon: serial* și este structurat, ironic desigur, după modelul seriialelor comerciale, *în sezoane și episoade*. Primul sezon s-a a fost "difuzat" în perioada octombrie 2013/ mai 2014, fiind editat și un Catalog iar cele zece episoade au fost curatoriate de același neobosit calin man. Sezonul doi (ianuarie - iulie 2015), a cărui particularitate a constat din faptul că fiecare episod a avut un curator în persoana unui critic de artă (din Timișoara, Cluj, Bratislava, București, Arad) care și-au ales artiștii participanți. Numele autorilor și ale curatorilor, inclusiv genul lucrării (au predominat *Dispozitivele analogice și interactive*) sînt expuse alături de ilustrațiile respective în paginile acestui Catalog. Oricum și de această dată predominant au fost tinerii artiști vizuali din *zona kf*, de unde pot deduce optimist într-o continuitate a creștii colaborative între kinema ikon și *café-clubul* cu pricina...

KF

1

46016'92"N 21031'57"E /

ŞANTIER ARGHEOLOGIC / 4175 A.D.

Ki: serial / s. 2 / e. 1 / 30.01.15

curator: George Sabau

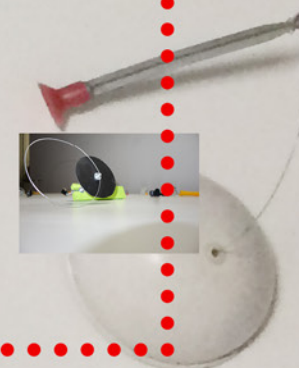
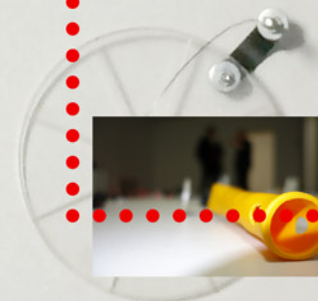
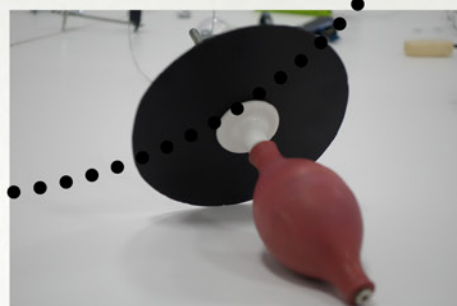
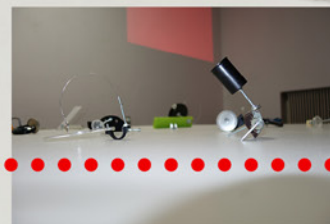

Sandor Bartha

2 Devices For A Better World

ki: serial / s. 2 / e. 2 / 28.02.15

curator: Judit Angel

2 Devices For A Better World

DISPOZITIV NR. 1¹

Citat din Georges Perec: *Approches de quoi?*, aparut in 1973, publicat ulterior in celebra colectie *L'infra-ordinaire* in 1989.²

Se pare că doar evenimentul, insolitul, extra-ordinarul ne spun ceva: cinci coloane pe prima pagină a unui ziar, titlurile majore. Trenurile încep să existe doar atunci când deraiază și în plus, exista cu atât mai mult, cu cât sint mai mulți morți. Avioanele – doar atunci când sint deturnate.

Mereu în fundal trebuie să fie un scandal, un pericol, ca și cum viața s-ar revela doar prin spectacular, ca și cum ceea ce contează cu adevărat ar fi mereu anormal: cataclisme naturale, revolte istorice, conflicte sociale, scandaluri politice...

Cotidianele vorbesc despre toate in afara de cotidian. Ziarele mă plictisesc, nu mă învață nimic; ceea ce îmi povestesc nu mă intereseaza, nu imi pune intrebari și nici nu răspunde la întrebările pe care mi le pun singur sau pe care aș vrea să mi le pun.

Ceea ce se întâmplă cu adevărat, experienta zilnică – restul, tot restul, unde e ? Ceea ce se întâmplă și ceea ce se repetă în fiecare zi – banalul, cotidianul, evidentul, comunul, obișnuitul, infra-obișnuitul, zgomotul de fond, cum am putea să ne dăm seama de el? De unde să-l apucăm? Cum să-l descriem ?

Ceea ce trebuie sa interogam sint caramida, betonul, sticla, felul în care ne comportăm la masă, ustensilele, uneltele, felul in care ne petrecem timpul, ritmurile noastre. Ceea ce pare a fi încetat să ne mai mire.

Descrieți-vă propria stradă, apoi descrieți o alta. Comparați descrierile.

Faceți inventarul propriilor buzunare, pe cel al genții voastre. Întrebați-vă despre proveniența, folosirea și soarta fiecărui obiect pe care îl scoateți de acolo. Puneți întrebări lingurițelor.

Oare ce se ascunde sub tapetul de pe perete?

Ceea ce mă interesează de fapt, este că aceste întrebări par triviale și fără de rost, ori tocmai asta le face importante, dacă nu și mai importante decât altele, prin care am încercat în van sa intelegem propriul nostru adevăr.

1. Text citit în cadrul performance-ului efectuat la deschiderea expoziției de către cuplul curator – artist: Judit Angel & Sándor Bartha.

2. <http://www.letheatredelorient.fr/en/archives/documents/12710/approches-quoi-georges-perec-se-raconter.html> (traducere liberă)

DISPOZITIV NR. 2.

Citat din Guy Debord „*Perspectives de modifications conscientes dans la vie quotidienne*” aparut in revista *Internationale situationniste* nr. 6 in 1961³

Viața de zi cu zi este guvernată de regimul insuficienței: insuficiența timpului liber și a posibilităților de folosire ale acestuia.

Trebuie să credem că cenzura exercitată de oameni asupra propriei lor vieți cotidiene se explică prin conștiința insuportabilei sale mizerii și, în același timp, prin senzația, poate nemărturisită, însă, în mod inevitabil, trăită, că toate posibilitățile reale, toate dorințele nematerializate rezidă acolo, in cotidian, și în niciun caz în activități specializate sau în distracții.

În aceste condiții, a reprimă problema politică legată de mizeria vieții cotidiene înseamnă a reprimă revendicările referitoare la posibila sa bogăție, revendicări care ar putea duce la nimic mai puțin decât la o reinventare a revoluției.

Revoluția vieții cotidiene, care rupe actuala sa rezistență față de factorul istoric (și față de orice tip de schimbare), va crea condițiile în care prezentul domină trecutul, iar aspectele creative ale vieții predomină față de cele repetitive.

DISPOZITIV NR. 3

Expoziția de față, dincolo de faptul că pune în scenă dispozitive, este ea însăși un dispozitiv. Folosind obiecte cotidiene, ea încearcă sa exploreze ceea ce afla dincolo de aspectul obișnuit, funcțional al acestora. OARE CE SE ASCUNDE SUB TAPETUL DE PE PERETE? PROPRIUL NOSTRU ADEVĂR?

3. infokiosques.net/lire.php?id_article=16 (traducere liberă)

instalație, (obiecte, video, panou publicitar cu leduri). dimensiune variabilă

2 Devices For A Better World

Ki: serial / s. 2 / e. 2 / 28.02.15

curator: Judit Angel

gH

3 Black

kit: serial / s. 2 / e. 3 / 18.03.15

curator: Adriana Oprea

3 În dulcele stil negru

ki: serial / s. 2 / e. 3 / 18.03.15

La Muzeul de Artă din Arad ne-a intrigat expoziția găzduită în sala Kinema Ikon, unde ne aștepta un nou episod al serialului KI, adică al ciclului de expoziții inițiate sub umbrela colectivului arădean. Spațiul ușor lunguieț al sălii lăsa vederii un display minimal, poate chiar supărător de reținut, economicos și restrâns. Un text uriaș trecea de pe un perete pe altul, în timp ce în centrul sălii trona un soclu alb cu o cutie cu capac de sticlă care adăpostea ce părea a fi o sintetică panoplie orizontală: o pernuță cu 3 încărcătoare AK47 pe ea ca niște virgule. Un punct ca o piatră cubică în 2D oprea ferm textul de pe perete: IT MUST BE RE:WRITTEN IN BLACK. Încărcătoarele și BLACK erau roz bombon. Penuța și restul textului erau negre și lucioase. Deci un sequel al episodului de mai demult în care artistul gH, autorul textului, pernuței și al încărcătoarelor, pune un alt text pe aceiași pereți și un aparat de tatuat purtând o eprubetă cu propriul sânge (deja coagulat, roșu negricios) în mijlocul aceleiași săli. Textul de atunci zicea, în negru: IT MUST BE WRITTEN IN BLOOD AND INK. Acum se rescrie totul.

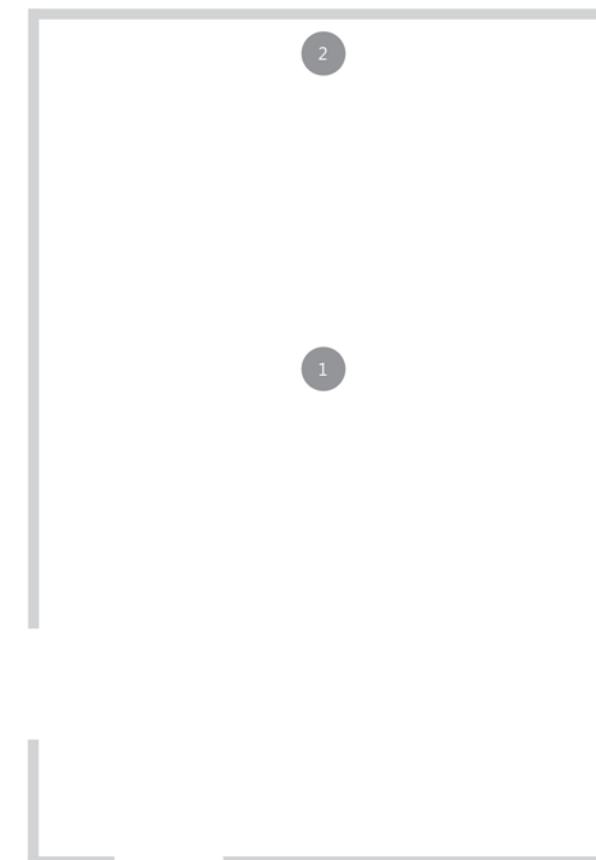
Negru și roz, război și bomboane, mitraliere și fetițe. Roz cu negru, un altfel de a/n, rozul aici pare un alb pentru negru. Doar că ceea ce se insinuează e de fapt roșu. Rozul e o culoare puternică, masiv recomandată bărbaților și masculinității până nu cu mult timp în urmă. Tocmai pentru că e un roșu în deghizament, un război doar încă puțin amânat.

La prima strigare ai sări pe negru ca fiind răul, the trouble, problema: încărcătoarele, războiul, praful de pușcă, moartea. Dar poate că negrul acesta lucios, luminos, glamorous de pe perete, catifelos și soft de pe pernuța cu încărcătoare, e acolo ca o blândețe. Să echilibreze adevărata problemă, negru + roz = roșu. Problema e roșul. Sângele.

Nicio culoare nu apare singură, orice culoare e definită de relația cu celelalte. Târziu abia, după războaiele mondiale ale secolului XX, rozul devine girlish, interzis bărbaților. Dar și femeilor, rozul nu e feminin, cât infantil, rozul = copilul. Ceva copilăros, proaspăt, sănătos și puternic stă în spatele rozului lui gH. Carne, corp. A asuma la modul acesta rozul e o formă de putere. Nu întâmplător se spune că rozul e noul negru, cine îl afișează etalează prin el siguranță și afirmare de sine. Puterea pare să fie firul roșu din spatele expoziției de la Arad.

Sala Kinema Ikon, așa cum o compun rozul și negrul acestui episod, arată excelent fără oameni; expoziția induce senzația că e o sală făcută pentru a rămâne fără oameni în ea; o expoziție care stă mai bine acolo dacă nu e vizitată, un display care se autoanulează. Golul dintre perete și soclu, dintre negru și roz rezonază cu ce ne-a declarat curatoarea expoziției, Adriana Oprea, despre

artist: l-a preferat și a optat să lucreze cu el pentru acest episod tocmai pentru că îi plac pustietățile, spațiile golite de surplus, artiștii riguroși, disciplinați, minimaliști și puriști. Nouă, văzându-l pe artist în pregătirea expoziției și la vernisaj, ni s-a părut că motivul e altul: deși știm că negrul e culoarea lumii sociale a artei, nu am mai văzut un artist care să-l poarte cu atâta "intensitate". În dulcele, ducele stil negru.

MUST BE RE:WRITTEN IN BLACK.

- 3 INCARCATOARE AK47 ROZ
- CUTIE LEMN VOPSIT ALB
- VITRINA STICLA
- BALAMALE ROZ
- INTERIOR CATIFELEA NEAGRA
- TEXT FOLIE

gH

3 Black

Kit: serial / s. 2 / e. 3 / 18.03.15

curator: Adriana Oprea

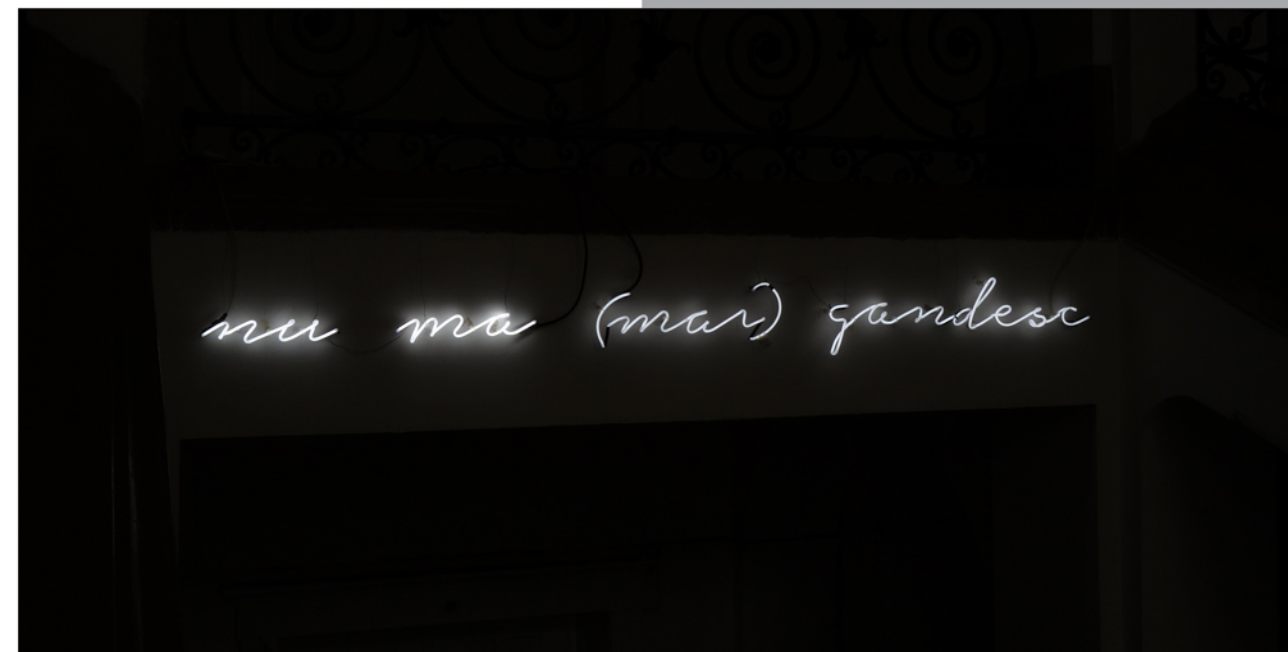

Aproape că nu s-a întâmplat nimic

curator: Diana Marincu

Nita Mocanu, *Nici un gest istoric*, 2015, video, 6 min. 18 sec.

Levente Kozma, *Nu mă (mai) gândesc*, 2015, text din neon.

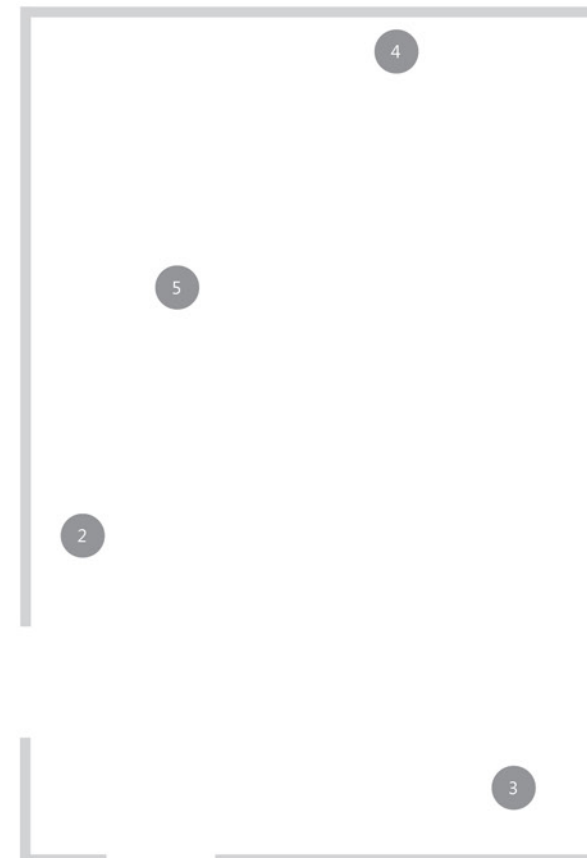
4 Aproape că nu s-a întâmplat nimic

ki: serial / s. 2 / e. 4 / 03.04.15

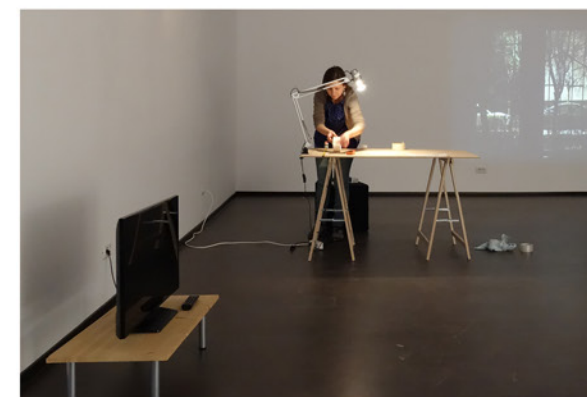
Între imaginea statică și imaginea în dinamică există infinite gesturi imperceptibile prin care timpul și spațiul sunt recalibrate subiectiv, în funcție de distanțe și temporalități personale. „Mișcarea statică” și „imobilitatea dinamică” produc o dezordine în percepția imaginilor și un decalaj între punctele de referință obiective – distanța fizică între corpuri în spațiu și succesiunea cronologică. Falia temporală extrem de fină dintre cele două momente – chiar dinaintea producerii mișcării și momentul declanșării ei – poate fi asociată cu ceea ce Duchamp numea „infra-slim”, un concept care absoarbe tot ceea ce nu poate fi definit obiectiv, științific. Senzația pe care o ai când te așezi pe scaun după ce a stat altcineva și simți căldura corpului de dinaintea ta, sau când mirosul fumului de țigară se contopește cu mirosul persoanei care l-a expirat, sau golul dintre o față a paginii de hârtie și cealaltă... (Marcel Duchamp, 1945). Expoziția „Aproape că nu s-a întâmplat nimic” construiește un spațiu de reflecție bazat pe lentoare și pe alternanța dintre transparentă și opacitate. Nita Mocanu și Levente Kozma lucrează cu principiile artei bazate pe timp, dar în direcții de cercetare diferite, care creează nu doar armonie în succesiunea momentelor expoziției, ci și o dualitate a pozițiilor teoretice și artistice ale celor doi artiști.

Diferența dintre senzația personală și percepția obiectivă asupra timpului și spațiului formează niște pliuri în memoria celui care încearcă să povestească un eveniment bazându-se pe amintiri inevitabil alterate sau detalii evacuate complet. Proiectul „Nici un gest istoric” al Nitei Mocanu (din care fac parte atât video-ul cu același titlu, cât și instalația de obiect și fotografie „Sau ceva de genul ... nu mai țin minte exact”) pomenește de la narațiunile pe care oameni intervievați de ea încearcă să le recreeze la mult timp după întâmplările reale la care se raportează. Golurile care apar pe parcurs sunt de obicei astupate de formulări care încearcă să le camufleze, precum: „Mi se părea deja aberant și exagerat, se adunaseră atât de multe”, „Poate nu te trezești nici măcar la sfârșit, nu-ți dai seama când ai intrat în joc”. Fotografii prezentate aici conțin fragmente din aceste discuții ale Nitei Mocanu cu diferite persoane și fac parte dintr-un cadru gândit pentru spațiul sălii kinema ikon, unde percepția imaginii și a textului se contopesc.

Levente Kozma propune în colțul opus al încăperii o implicare mai dinamică a vizitatorilor în scrierea, pe modelul suprarealist, al unui poem colectiv, un fel de *Cadavre exquis* care îmbină hazardul cu răspunsul la stimulii vizuali aflați în expoziție. Video-ul „Se face dimineață oricum”, parte a unui proiect mai amplu, aduce imagini ale orașului, filmate într-un cadru fix, în relație cu sunetul a cărui sursă nu poate fi identificată vizual. De asemenea, accesul la întreaga lucrare, de aproximativ 8 ore, impune un ritm de a privi și de a cuprinde ansamblul atipic pentru timpul petrecut de obicei într-un muzeu sau într-o galerie. Cel care privește este obligat să vadă mereu un fragment dintr-o zi de filmare, completându-l ulterior cu propriile proiecții sau scenarii despre ce s-ar fi putut întâmpla.

1. Levente Kozma, *Nu mă (mai) gândesc*, 2015, text din neon.
2. Nita Mocanu, *Nici un gest istoric*, 2015, video, 6 min. 18 sec.
3. Nita Mocanu, *Sau ceva de genul ... nu mai țin minte exact*, 2015, instalație (obiect și fotografie)
4. Levente Kozma, *Se face dimineață oricum*, 2015, video, aprox. 8 ore
5. Levente Kozma, *The missing poem*, 2015, poem colectiv

4 Aproape că nu s-a întâmplat nimic

ki: serial / s. 2 / e. 4 / 03.04.15

curator: Diana Marincu

Levente Kozma, *The missing poem*, 2015, poem colectiv

Nita Mocanu, *Sau ceva de genul ... nu mai țin minte exact*, 2015, instalație (obiect și fotografie)

5 [Limitele limbii mele sunt
limitele lumii mele]

ki: serial / s. 2 / e. 5 / 24.04.15

curator: Daria Ghiu

5 [Limitele limbii mele sunt limitele lumii mele]

ki: serial / s. 2 / e. 5 / 24.04.15

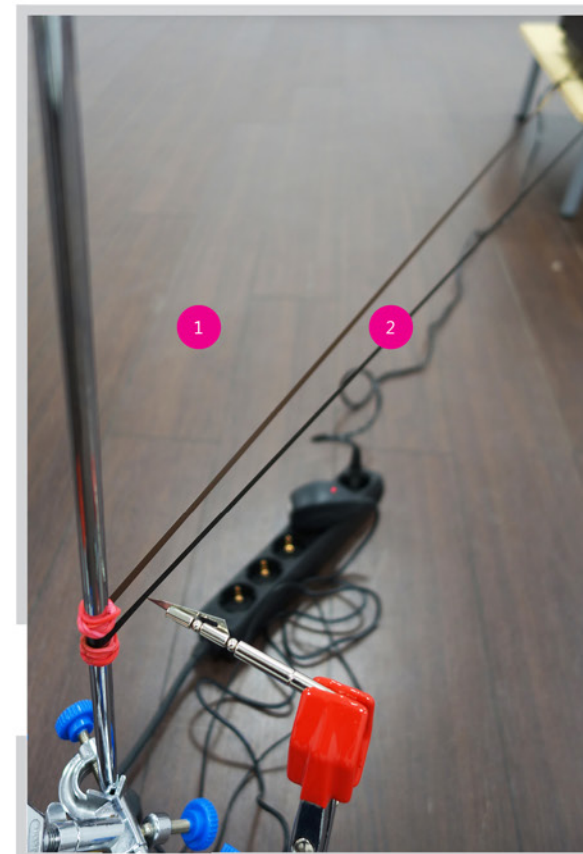
..... / ..... / ..... / ..... / .....
..... / ..... / .....

„Limitele limbii mele sunt limitele lumii mele”: am ales alfabetul Morse pentru a încifra o afirmație celebră a filosofului Ludwig Wittgenstein din *Tractatus Logico-Philosophicus* (1921) tocmai pentru a împinge aceste limite ale limbajului la maximum și pentru a reduce sensurile ei multiple la grafeme și la sunete. Dar și pentru a cădea cu toții într-o capcană. Internaționalul cod Morse nu ne ajută, în situația de față, decât să revelăm mesajul în limba română, anulând astfel un potențial dialog global, așa cum ni se cere mereu să avem (o situație care ne face să ne simțim într-o continuă „stare de necesitate”).

Aplicate artelor vizuale, limitele limbajului unui artist stabilesc limitele lumii artei lui. Și dacă artele vizuale ar trebui să fie un limbaj prin excelență global, această expoziție performativă își propune să îi facă pe vizitatori martorii unei colecții de voci alterate. Fiecare voce transmite același mesaj, dar fiecare o face pe limba ei: de la originalul german până la sanscrită, latină, aromână, portugheză, suedeză, esperanto ori japoneză. Limbi vii și limbi moarte ori limbi artificiale, care transformă mesajul inițial, limitându-l sau extinzându-i sensurile. Apoi e următorul pas: o alterare de nivel secund, fizică. Lucrul cu arhiva de voci inscripționate pe o bandă poate conduce la haos, la pierderea oricărui sens – o stare de dizarmonie, babilonie.

Întâlnirea dintre artiștii dsIx și Maria Balabaș a fost, înainte de toate, o negociere de poziții: atenția acordată de primul strict procesualității și dezinteresul său pentru exprimarea unui mesaj într-o altă limbă decât una de circulație internațională s-a ciocnit de atenția celui de-al doilea artist atât asupra mesajului și conținutului acestuia, cât și asupra limbii în care acesta să fie comunicat – o limbă mai mică, modestă, a cincea între limbile romanice după numărul de vorbitori. Odată aceste poziții negociate, lucrarea de artă a putut fi generată. Într-o lume în care limba unică e pe cale de a se împământeni, o reconstituire a Turnului Babel pune din nou problema identității.

Mulțumiri speciale tuturor celor care au fost alături de noi în acest proiect și au acceptat rolul de interpreți poligloți ai afirmației lui Wittgenstein.

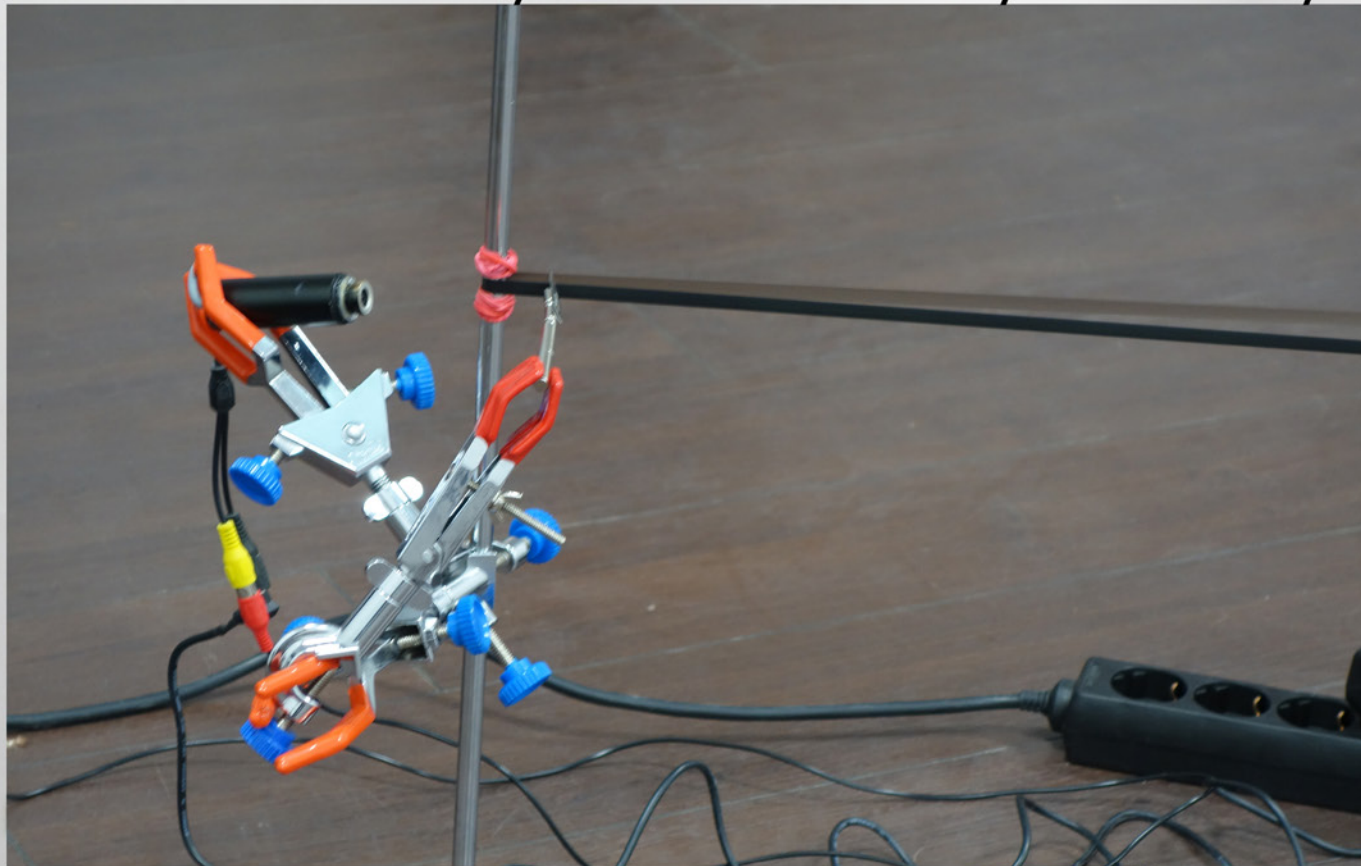

camera video+proiector
lama bisturiu No. 11
magneti neodim
2 cilindri 5 mm diametru
2 cilindri 6 mm diametru
2 sfere 5 mm diametru
banda magnetofon
lungime 30 m
viteza de înregistrare: 19
aprox. 25 limbi
aprox. 30 persoane
metode de înregistrare: Zoom H5,
studio profesionist, telefoane, interviuri prin telefon.
magnetofon Majak

[Limitele limbii mele sunt limitele lumii mele]

curator: Daria Ghiu

l'ene

6

SOUNDBOARD

Ki: serial / s. 2 / e. 6 / 16.05.15

curator: L'ENE

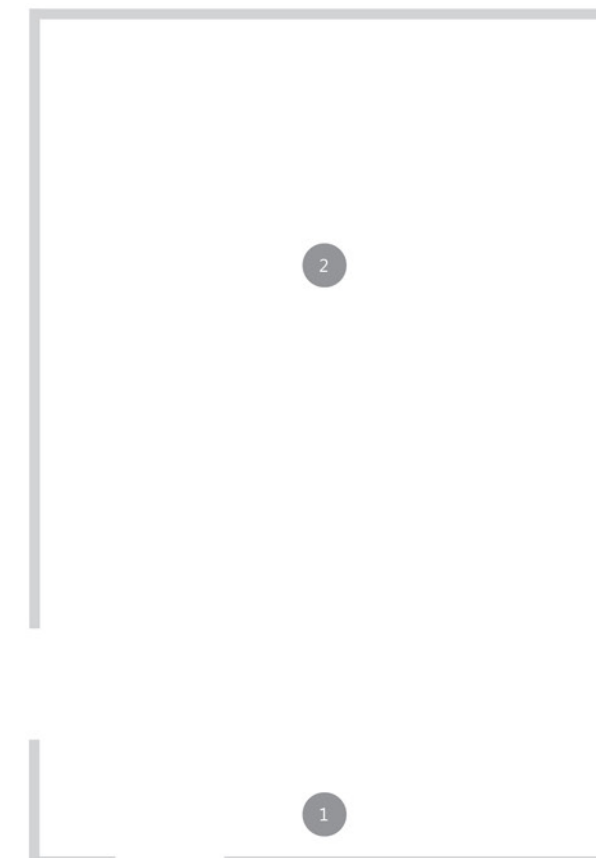
6 SOUNDBOARD

ki: serial / s. 2 / e. 6 / 16.05.15

Instalația este o orgă muzicală operată de către vizitator prin călcare. Sunetul este obținut prin lovirea mai multor obiecte de uz casnic cu ajutorul unor pârgșii de lemn.

l'ENE: Alex Leric, Sergiu Mureșan, Doris Winkler, Darius Cheța, Diana Dihel, Amalia AIA, Codruța Gongola, Golem, Tartar, Maria T., Traian Selejan

sound performance: monocore

1. Diaproiector
2. Soundboard, lemn, metal, diverse obiecte, 4 x 3 m

l'ene

6 SOUNDBOARD

Ki: serial / s. 2 / e. 6 / 16.05.15

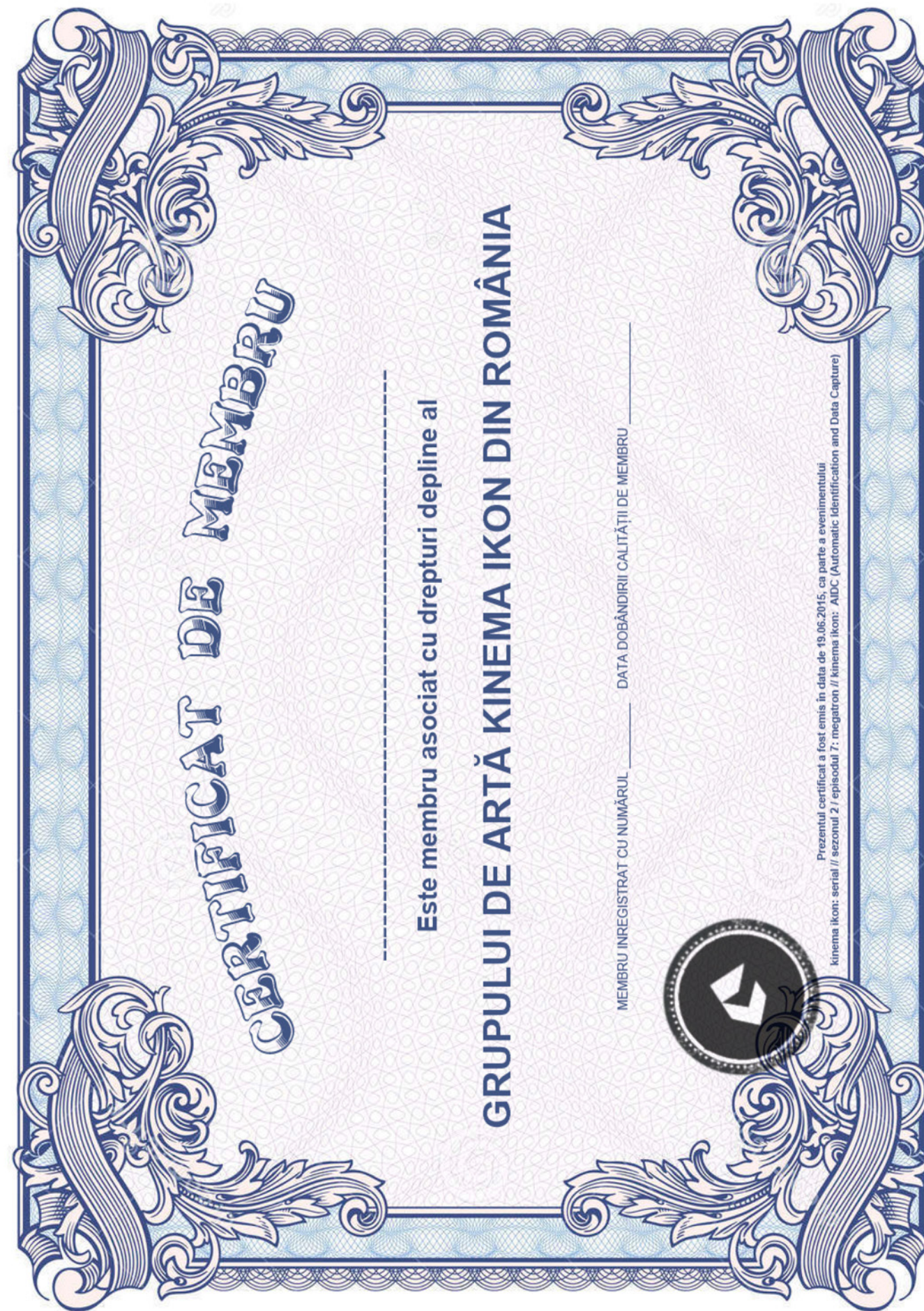
curator: L'ENE

7 AIDC (Automatic Identification and Data Capture)

ki: serial / s. 2 / e. 7 / 19.06.15

curator: megatron

7 AIDC (Automatic Identification and Data Capture)

"granita dintre science fiction si realitatea sociala este o iluzie optica"

Haraway 1991, Simians, Cyborgs and Women: The Reinvention of Nature

Imediat după anul 2000 inițiative de tabulare, repertoriere, centralizare, clasificare și digestie a datelor cu privire la grupuri formale/informale, institutii, galerii, organizatii, asociatii, firme, NGO-uri, a "principalilor actori culturali" (*Mapping opportunities for cultural cooperation. A Short Guide to the Romanian Cultural Sector Today, Ecumest 2005*) iau o forma din ce in ce mai concentrata, accesibila, clara, structurata și esalonata în volume și publicatii. În afara de initiative venite din sectorul management-ului cultural intern au existat și initiative externe de clasificare, selectie și repertoriere a institutiilor, persoanelor și inițiativelor culturale din România, ma refer aici la un ghid publicat în Austria după 2008 dacă nu greșesc.

Poate mai relevantă este inițiativa de după 1999 făcută de "artistii arhivari" din est (Hal Foster citat de Nataša Petrešin-Bachelez, 2010) sau mai curând a unor artiști deveniti proto- data analysts precum Lia Perjovschi, scribi și cronografi minuziosi ai unor cronologii care par să scape capturiile bazelor de date. Densitatea acestor ghidaje și infografice tinde să atingă uneori gradul unui *tabula plenum* (Benjamin Bratton 2014) forțat de un vacuum imperfect, un - black stack - al unor cronologii surpate și preapline care dau tot timpul pe dinafară și împing până la urma toate organizatiile, fostele și actualele spații fizice, toate raporturile inter-generationale, toate persoanele fizice și firmele din prezent și viitor, asociatiile și grupurile vii sau moarte să tindă spre extractia la comandă, urmărirea controlată sau supravegherea de la distanță cu ajutorul unor cookies care nu sunt nicio dată dezactivabile sau activabile la simpla cerere personală.

Pe scurt, ele asteapta porunci venite din alta dimensiune. Atât ghidajul cât și diagramele acestea s-ar apropia astfel vertiginos de oglizile fumurii, negre de obsidian (sticlă vulcanică) folosite de matematicianul, magicianul și astrologul Dr John Dee (1527-1608/9) și de necromantul Edward Kelly în scopul invocării demonilor și ingerilor, altfel spus a intrupării și încarnării unor raporturi întunecate, institutii para-, organizatii, infra- care par să amagească așteptările și intelectul, și care refuză să treacă dincolo de oglinda în lumea noastră zilnică, stand suspendate permanent între două lumi, permanent desființate, restructurate, evacuate, depășite și anulate atunci când dicteul automat al circuitului supra-personal o cere.

Acestea iau forma unor infografice extra-somatice, harti umane mentale (mind maps) ajutatoare, captand

licarul unor coincidențe fulgurante, în mod repetat pierdute/regasite, uitate/re-amintite, dezactivate/reactivate în volumul opac al bulk-ului de date. Nodurile și ramificațiile acestor cladograme pulsează din ce în ce mai sincronizat și mai sincopat în funcție de importanța, momentul și rangul aplicației, a furtunii din norul de like-uri, a studiilor de piață și a gradului de viralitate în fluxul și refluxul economiei de atenție.

Alături de încercări de sindicalizare a unui sector mai mult sau mai puțin independent și precar am asistat între 2006-2011 la proliferarea unor institutii/spații/grupuri aproape neclasificabile ("spectrale" Veda Popovici 2011) - forme de organizare hiperbolice care imbrățisau o realitate a unor vremuri cât se poate de ciudate. Ele pareau că refuză în mod aberant din start ONG-izarea și cimentarea instituțională, trăind într-o zonă crepusculară de amanare și de regimentare defectuoasă și imperfectă, cumulând alias-uri, folosindu-se de shortcut-uri și dispense momentane mascate de etichetari rasunătoare și acronime fanteziste (birouri, kunsthalle, para- politici, muzee invizibile, centre, arhive, departamente etc)

Spre diferență de fundații și centrele cu finanțare din trecutul imediat și viitorul apropiat, și spre diferență de inițiativele care au pornit din start de la o bază fizică (un sediu) suprapusă fie cu un sponsor, un contract încheiat sau o viziune de start-up/business plan, aceste grupuri/institutii ciudate au căutat parca cu orice pret forme de impoderabilitate organizatorică, financiară și legislativă. De cele mai multe această lacună organizatorică a fost direct încurajată de lipsa unui sediu fizic sau lipsa unei baze legale, ba chiar a unei baze academice (era vb uneori de faculty drop-outs sau ramasi la nivel de bachelor). Poate că intrădevar divergentă dintre cei cu studii doctorale și cei fără diploma nu exista, cu toate acestea din punct de vedere administrativ, legal și bugetar - ea exista.

De multe ori ciclul de viață al acestor grupuri coincide perfect cu lipsa unor dovezi palpabile de existență legală scrisă sau intabulare la o registratură oarecare, de acte care să verifice participarea în calitate de membru sau potențial contributor. Anul acesta am văzut peste tot afișata „solicitarea bonului fiscal” - un indemn greu de evitat spre auto-tabulare și auto-fiscalizare proprie. Această campanie nu trebuie luată ca un caz izolat ci ca simptom al presiunilor enorme resimțite la nivel individual și provocate de fluxuri financiare complet invizibile și inaccesibile majorității oamenilor de pe planetă, fluxuri capabile să falimenteze economii întregi sau să erijeze paradisuri fiscale.

Pe de altă parte mulți spun că această constantă presiune spre intrupare/dezintrupare și echivalenta a tuturor bunurilor, funcțiilor și serviciilor este foarte vag trasabilă

și greu decelabilă dintr-o perspectivă non-masinică. Imediat după evenimentele din 1989, identitatea verificată de legitimitatea unică de carton stampilată anual își pierde rolul aproape supranatural pe care îl avea înainte și imediat după. Legitimitatea atotputernică și numărul de matricolă școlară formează astăzi un loess depus pe fundul suvoaielor de date.

Afluența datelor personale (data footprint) începe să inunde și să își iasă din matca începând cu 2000 când ID devine IP sau cont de @ multiplicat sau card tiplat tiplat în plastic și verificabil printr-un esafodaj de gesturi, acorduri aproape automate, clickuri, swipe-uri și sincronizări de la distanță între tranzacții executate în baza unor verificări ritmate de fiecare log-in, în fiecare minut, în fiecare zi din viață, asistat după 2010 de boti prietenoși sau mai puțin prietenoși..

În Ucraina de astăzi supermarket-urile oferă mici monștii de jucărie de fiecare dată când plătești cu cardul și nu cu cash la casa, încurajând astfel tranzacțiile de e-commerce printr-o mică bonus colecționat în numele copiilor sau al unui catalog complet de figurine de colecție. MagicBandul Disney e magic pentru că promite să te ferească de cozile interminabile, barierele de securitate, ghisee, caseții - echivalentul cortinelor de foc, muntilor și marilor fără fund din basmele de altă dată.

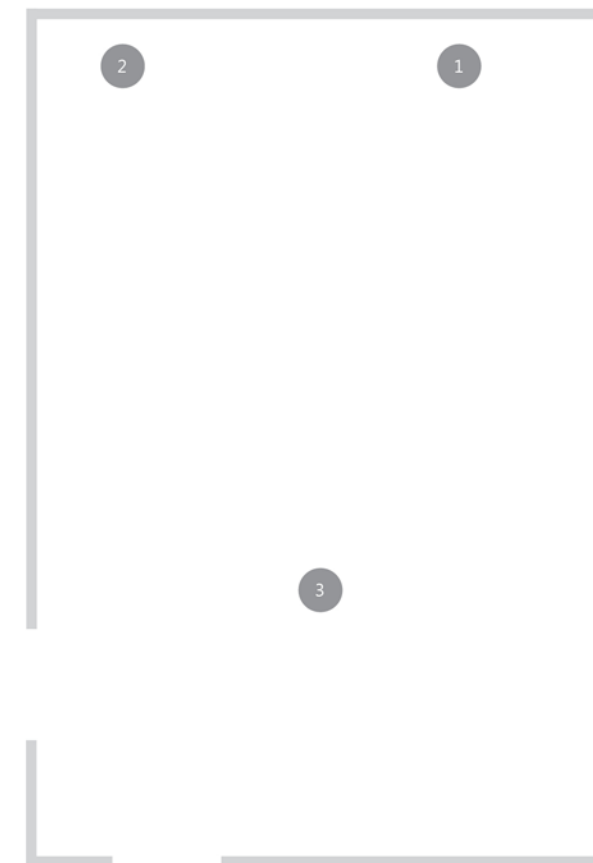
Magia aceasta se datorează Auto-ID-ului (AIDC) care regrupează metodele de repertoriere și identificare automată a unor obiecte într-un Internet al Obiectelor, care reuneste metode de colectare a datelor directe și ne-mediate de ființele umane, ba chiar văzute de antene și senzori care nu aparțin unor aparate optice. Aproape toate marile companii transnationale au participat și participa la tehnologii Auto-ID care includ: coduri de bare, RFID, banda magnetică, OCR, smart card, biometrie etc De multe ori în această etapă incipientă a Googlagului Cognitiv (Vladan Jeremić 2012) este nevoie încă de colectare de date ne-structurate și încă no-machine readable.

De aceea, în urma discuțiilor cu anumiți colaboratori cu un statut incert în cadrul grupului, am decis să oficializăm lista membrilor vechi, actuali și viitori din grupul kinema ikon din Arad și să facem vizibile raporturi informale și subînțelese. În acest scop și în funcție de buget vremea emitem o serie de carduri de presă numerotate, să punem la dispoziție o adresă de internet comună și carti de vizită în numele grupului.

În timp sperăm să îmbunătățim această ofertă și să includem cât mai mulți membri și colaboratori cu drepturi depline. Fiecare este invitat să le folosească după voie și nevoie. Ele sunt nominale, și chiar dacă au data de expirare, pot fi reînnoite și emise la cerere. Am vrea astfel să încercăm să înregistram și tabulam aici la Arad momentul acela ciudat în care intruparea obligată dintre digital și non-digital din România începe să fie resimțită la nivel foarte direct, fizic și personal. Atunci* când

înregistrarea, legitimitatea, card-ul, cuponul, certificatul, cartea de vizită, CNP-ul, IBAN-ul, IP-ul, contractul, actul fondator, recrutarea devine la fel de important sau poate mai important chiar decât grupul, institutia, festivalul sau sediul fizic în sine. Aceasta este de fapt contribuția directă la blocul lucios și opac de id-uri sedimentare format din foste comisii, foste spații, foste institutii, foste festivaluri, grupuri sau inițiative dispărute, în speranța că vom fi procesați automat și extrasi cu clestele din chihlimbarul trashbin-ului personal ca să putem umple Jurassic Park-uri culturale din viitor.

*cea ce mă face să cred că avem de-a face cu adevărate calcare numitice informaționale lasate în urma de spații, asociații și comisii precum 2020, ParadisGaraj/Kunsthalle.ro, MNAC, BMR, CNDB, Magma, KF, Plan B, AV Motional, Otaku Festival, ArtLeaks, Casa Tranzit Cluj, Societatea Noesis, Atelier 35, Departamentul 0, Noaptea Galeriilor, ReSearch, Biserika/Enoria Proclitelor, Centrul de Introspectie, Comisia pentru Monumente de For Public, CAA/CAA, WAD, Biennale de Paris etc

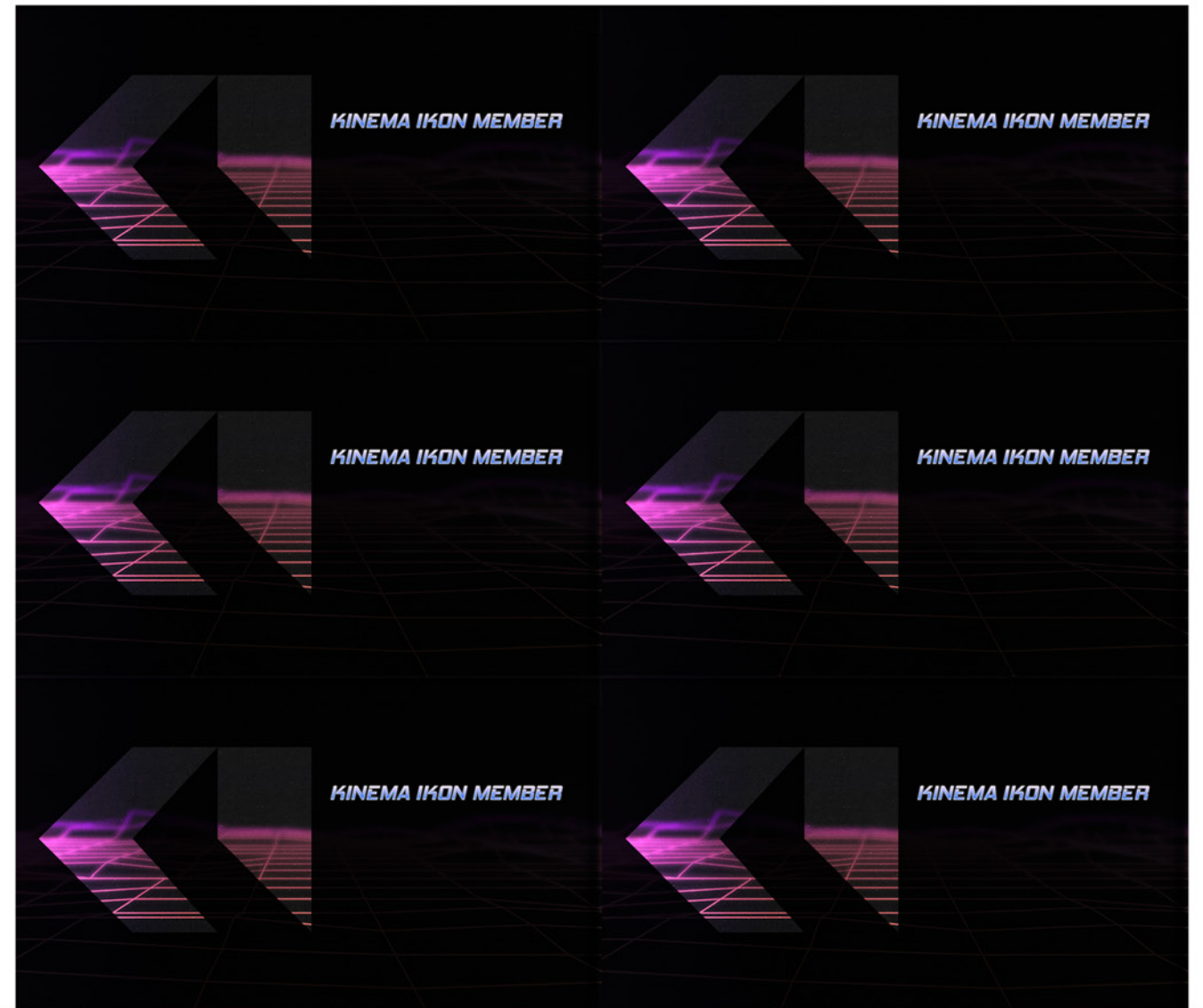
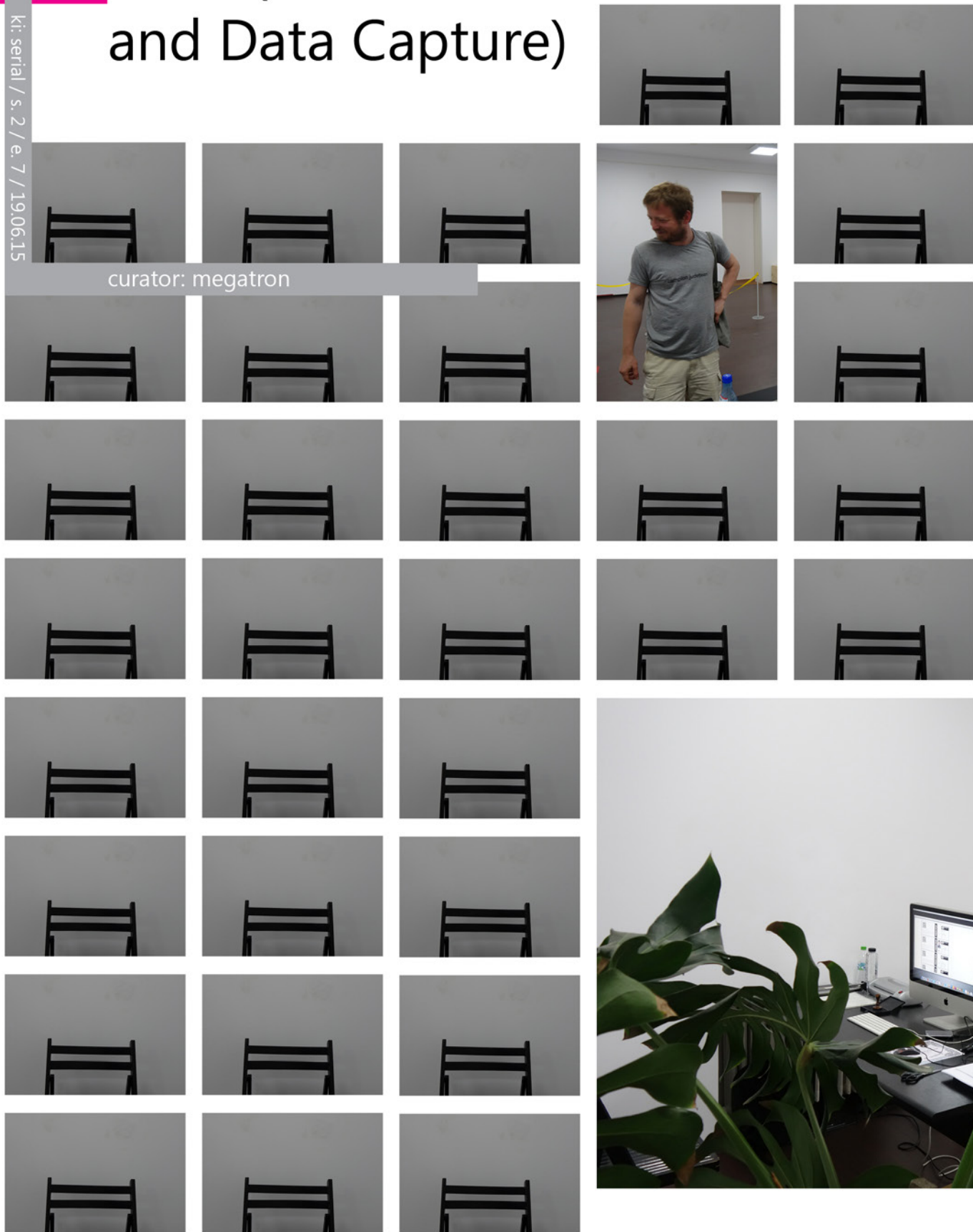

instalatie, diplome, carti de vizita, legitimații de presă, birou, birotică, scaun, cuier, panglică, ficus.

7 AIDC (Automatic Identification and Data Capture)

ki: serial / s. 2 / e. 7 / 19.06.15

curator: megatron

Screen Savers

ki: serial / s. 2 / e. 8 / 26.06.15

curator: Horea Avram

8 Screen Savers

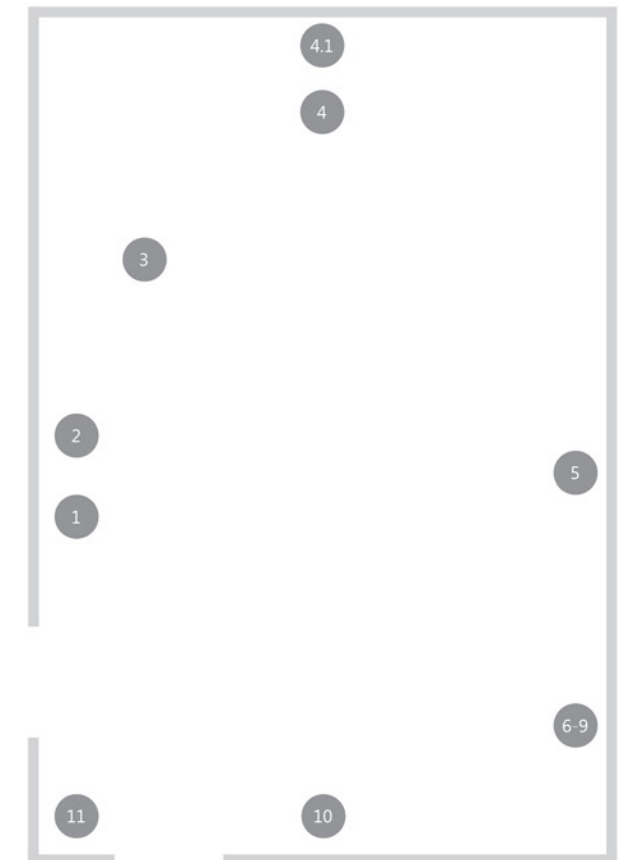
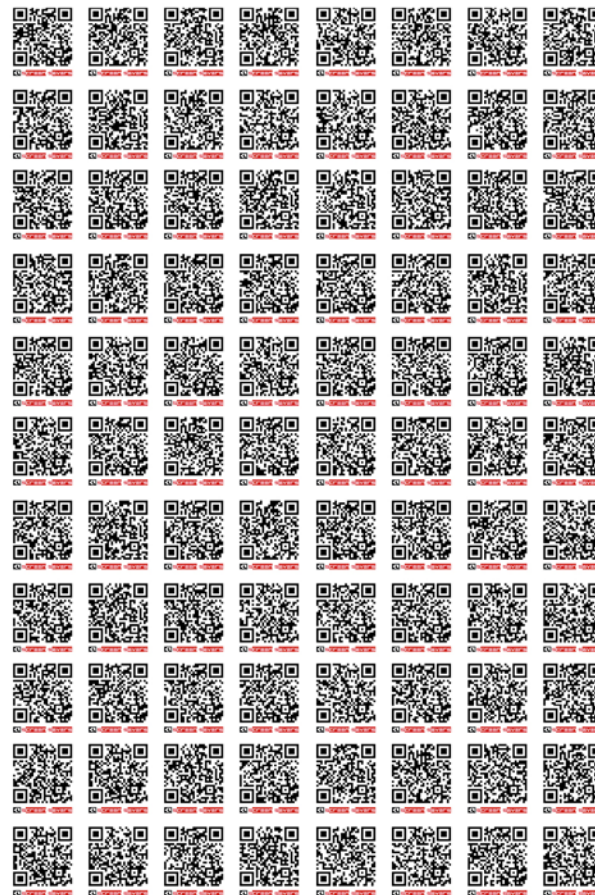
ki: serial / s. 2 / e. 8 / 26.06.15

Titlul proiectului pleacă de la denumirea celui software care produce o imagine statică sau dinamică ce intră în acțiune în momentul în care un computer sau un dispozitiv mobil nu este folosit. Sensul acesta al sintagmei este însă deturnat aici, *Screen Savers* trimitând de fapt la ideea de recuperare, restituire și valorificare a ecranului, mai exact a artelor bazate pe utilizarea ecranului (*screen-based*). Ideea de recuperare are sens, atâta vreme cât artele *screen-based* (sau media art, așa cum se numesc generic) au devenit un discurs minoritar în contextul artistic actual, asta în pofida faptului că oricine are cel puțin un ecran în buzunar sau în poșetă. Dacă anii '90 indicau un viitor strălucit artelor media, anii ce au urmat au dus în schimb la triumful pieței, a artefactului vandabil, a obiectului material colectibil. Astfel, din mainstream, artele media au intrat în underground, deși, prin însăși natura lor bazată pe dezvoltarea tehnologică, acestea reprezintă de fapt adevărata „avangardă”. Mai mult, în circumstanțele culturale românești actuale în care cei mai mulți artiști fie pictează fie fac film (deh, tentația e mare câtă vreme modelele sunt puternice și gloria aproape asigurată), arta media pare și mai izolată. În acest sens, *Screen Savers* este o modalitate, printre multe altele posibile, de a capta atenția asupra acestui fenomen, i.e. de a aduce artele media în prim plan, adică la muzeu și în stradă.

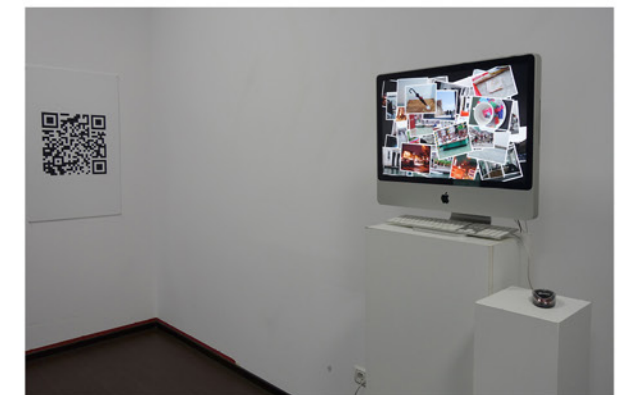
Proiectul include un număr de lucrări vechi și noi ale Kinema Ikon, o grupare artistică ce a pus în centrul preocupărilor sale utilizarea și extinderea posibilităților ecranului în toate formele sale. Sunt incluse atât lucrări de film experimental și video din anii 1970-1990, cât și lucrări interactive mai recente bazate pe CD Rom sau pe internet. Însă în pofida dimensiunii recuperatorii, abordarea curatorială nu este una istorică sau demonstrativă, ci mai degrabă una participativă, bazată pe colaborare și interacțiune. Una foarte „la zi”: de data asta, suntem în zona *pervasive media*. Adică, extensia mediei și a tehnologiei în toate colțurile vieții de zi cu zi. Paradigma *pervasive media* este reprezentată aici de intervenția stradală de tip guerilla curating: vechile filme experimentale ale grupului Kinema Ikon devin accesibile în spațiul public prin intermediul unor interfețe bazate pe QR code. Mai exact, o serie de stickere reprezentând QR codes sunt printate și diseminate în mediul urban în Arad, Cluj, Timișoara, București, Budapesta, Berlin, Montreal, Tokio (lista e deschisă). Odată ce trecătorii scanează aceste stickere, pe dispozitivul lor mobil (smartphone sau tabletă) apare un film experimental Kinema Ikon (fiecare sticker trimitând la un alt film). Acțiunea mizează pe curiozitatea firească a trecătorilor de a vedea ce se ascunde în spatele unui QR code aparent anonim, dar vizează subversiv și efectul pe care îl are un film experimental văzut în stradă, o opțiune destul de puțin probabilă în absența provocării pe care acest proiect o facilitează.

Dar proiectul *Screen Savers* are, pe lângă componenta de tip guerilla curating, și o componentă muzeală (la secția de artă a Complexului Muzeal Arad), însă nu mai puțin provocatoare. Ansamblul instalaționist al proiectului cuprinde proiecții video în loop ale codurilor QR, panouri înrămate conținând aceleași motive codificate (trimitând la gramatica picturală minimalistă), alături de câteva lucrări semnificative din arsenalul Kinema Ikon (video și interactive), plus un PC 486 așezat cu reverență pe un piedestal (computerul, acum trecut în neștiință, a fost utilizat de Kinema Ikon pentru producția artistică și publicistică în anii '90).

Așadar, *Screen Savers* funcționează ca un fel de remediere aplicată – de la peliculă la *pervasive media* – ce comportă, desigur, o dimensiune istorică, dar care afirmă în același timp o viziune prospectivă (și subversivă) asupra artelor *screen-based*.

1. ki: cams - B.V.
2. ki's screens
3. 1994
4. kiss
- 4.1 O.S.T (Open Source Track)
5. ki 1900
- 6-9. QR:ss
10. ki: worx
11. You Are Here

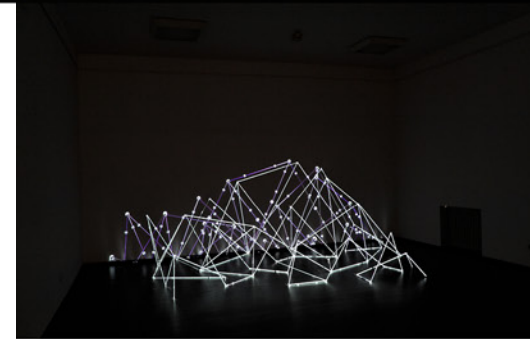
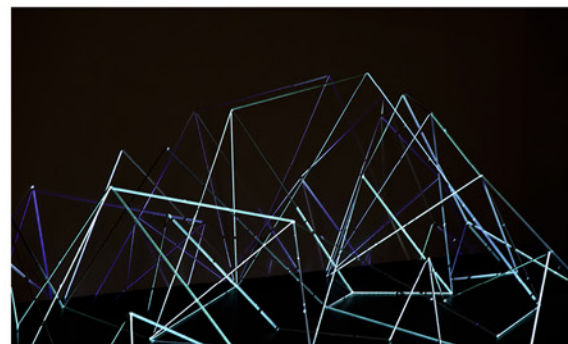
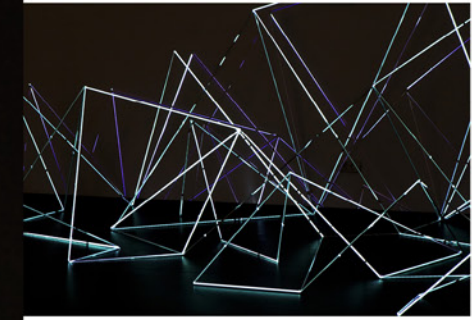
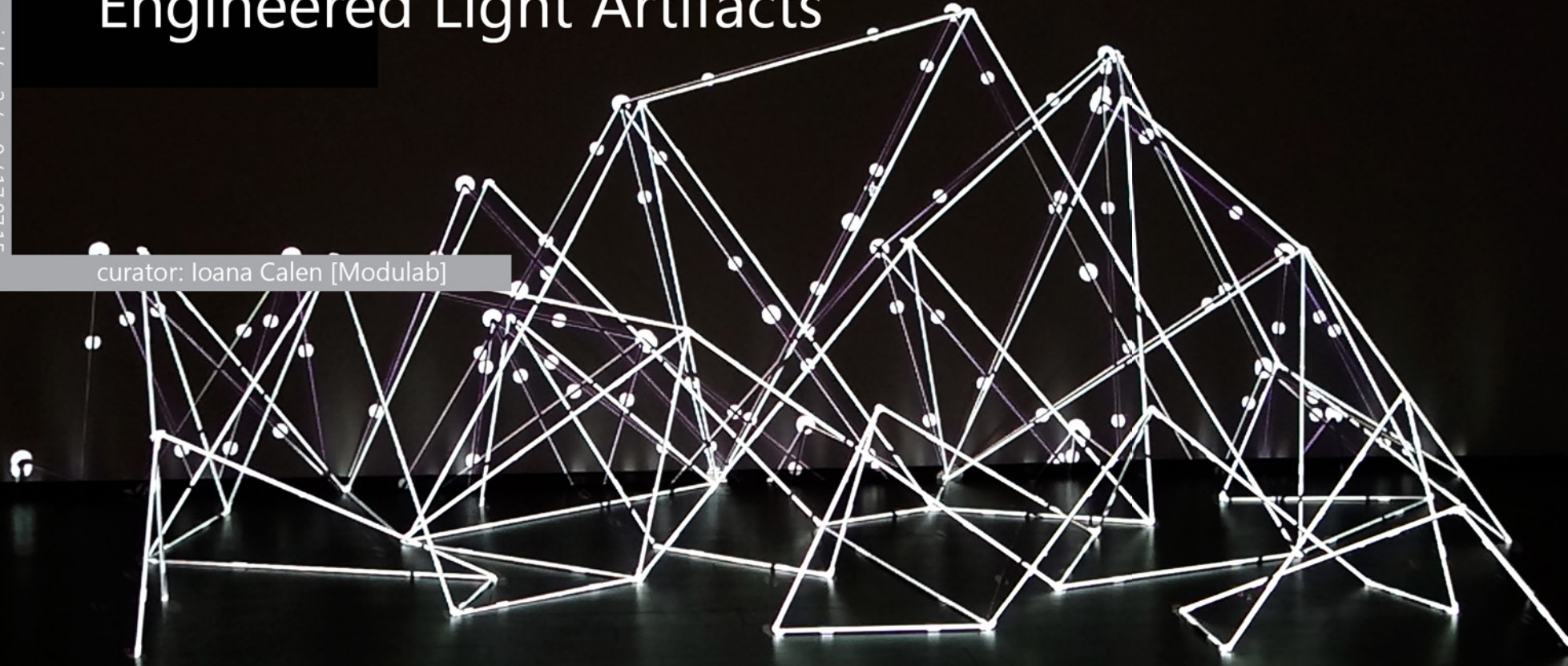

S.T.E.L.A. - Silver Tech Engineered Light Artifacts

ki: serial / s. 2 / e. 9 / 17.07.15

curator: Ioana Calen [Modulab]

9 S.T.E.L.A. - Silver Tech

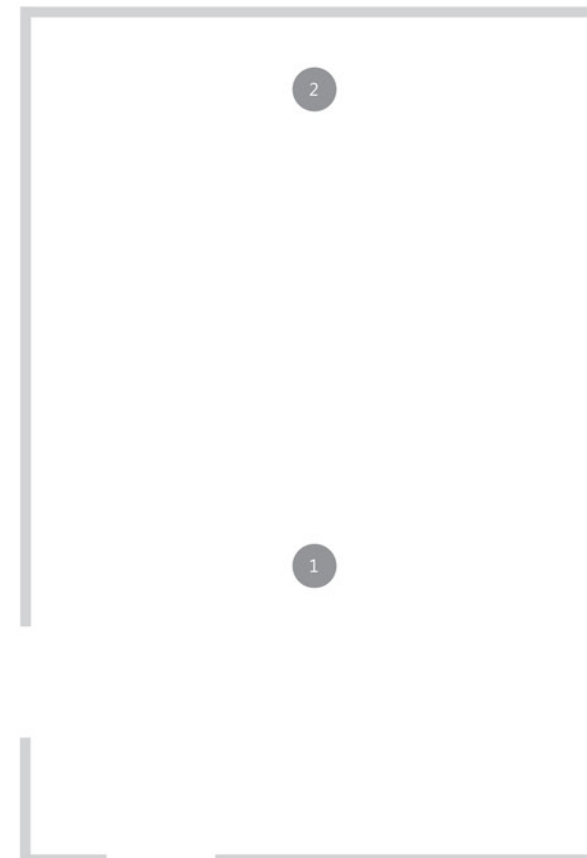
ki: serial / s. 2 / e. 9 / 17.07.15

S.T.E.L.A. este o instalație fizică 3D cu o proiecție 2D dinamică și interactivă, mapată pe segmentele de aluminiu ce formează structura fixă. Când se închid luminile și S.T.E.L.A. prinde viață, segmentele ei de aluminiu împart spațiul în forme geometrice și dau naștere unui haos rigid.

Componenta dinamică este dată de interacțiunea vizitatorilor cu proiecția, modelând ansamblul imagistic și audio prin intermediul unui *leap motion* (un dispozitiv senzor *hardware* de recunoaștere a mâinilor și a gesturilor).

Mimând caracterul aparent aleatoriu al fenomenelor naturale, structura este formată din segmente de aluminiu tăiate la lungimi aleatorii. Nu există o structură fixă pentru S.T.E.L.A., fiecare montare a ei ține cont de dimensiunile și caracteristicile spațiului pe care îl ocupă. Componenta dinamică a instalației este influențată de către vizitatori cu ajutorul unui device de recunoaștere a gesturilor, miscându-și mâinile în fața instalației.

<https://www.youtube.com/watch?v=KMco2rXCHPE>

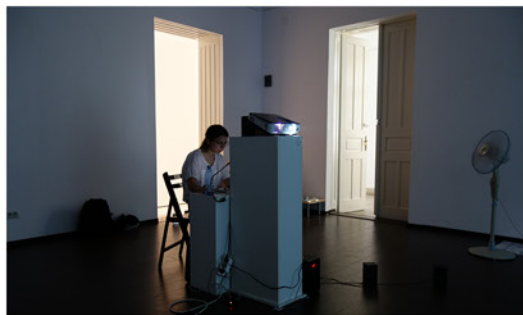
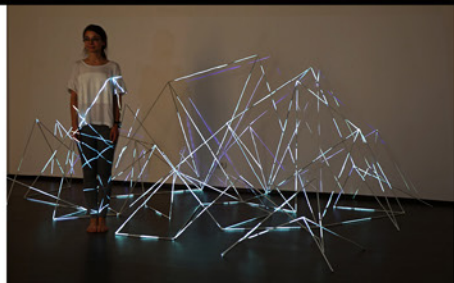
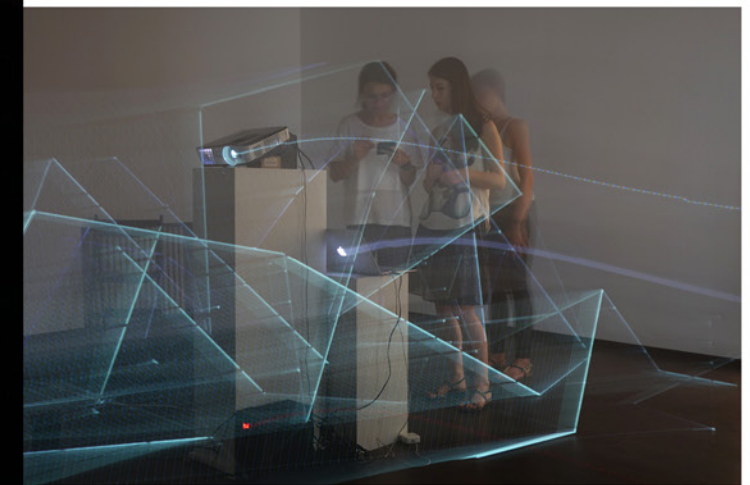
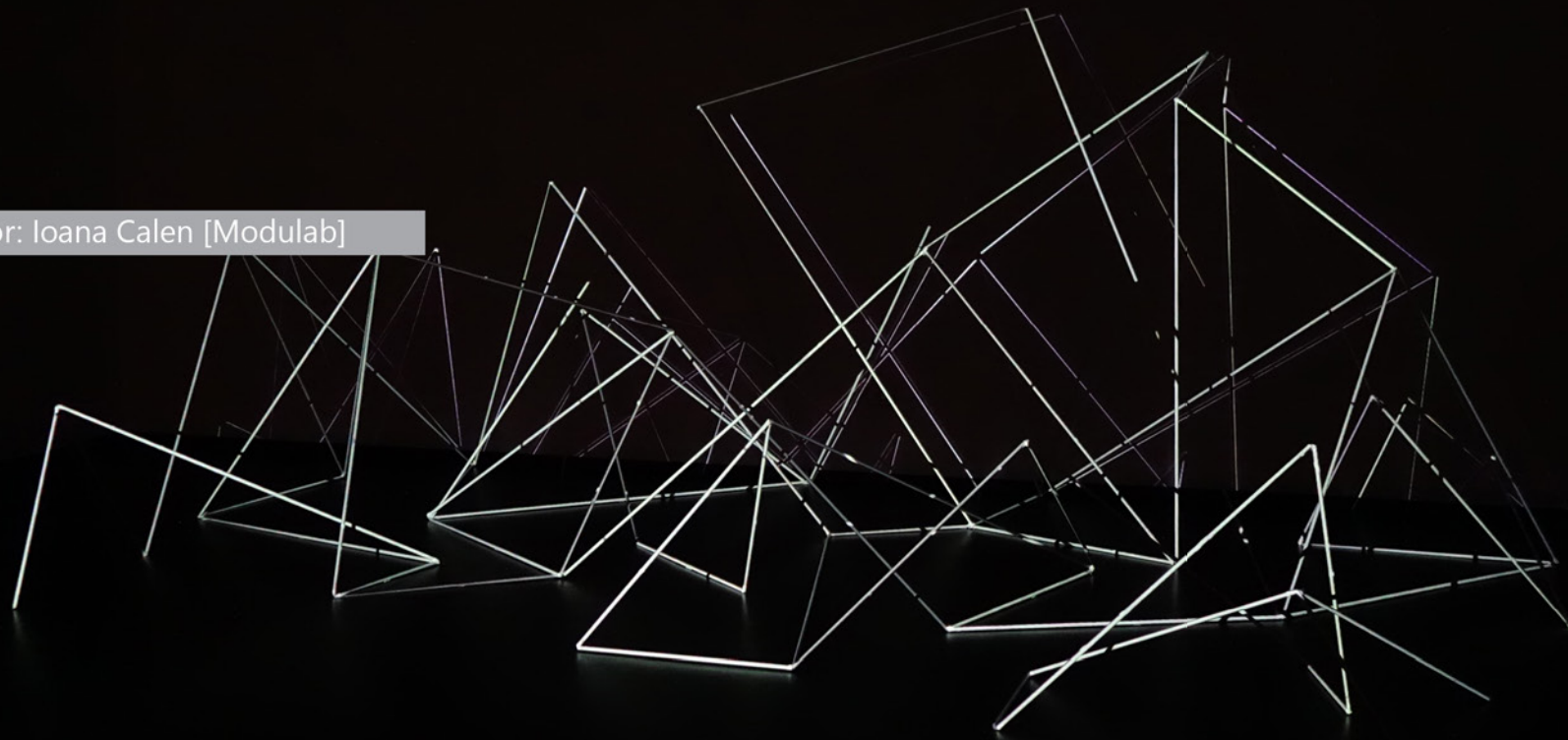
instalație interactivă

9 S.T.E.L.A. - Silver Tech Engineered Light Artifacts

ki: serial / s. 2 / e. 9 / 17.07.15

curator: Ioana Calen [Modulab]

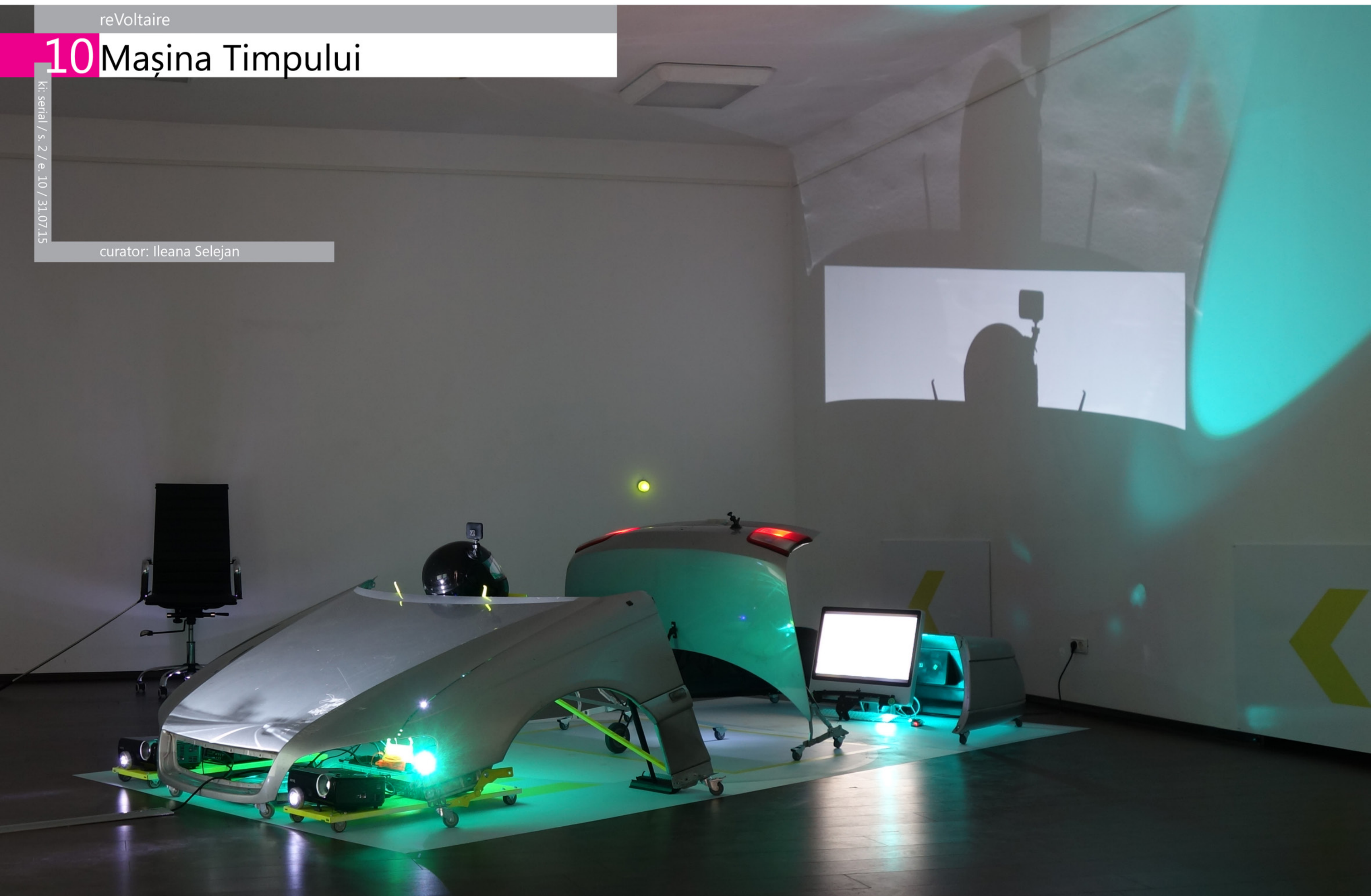

reVoltaire

10 Mașina Timpului

ki: serial / s. 2 / e. 10 / 31.07.15

curator: Ileana Selejan

10 La semnalul următor, va fi ora

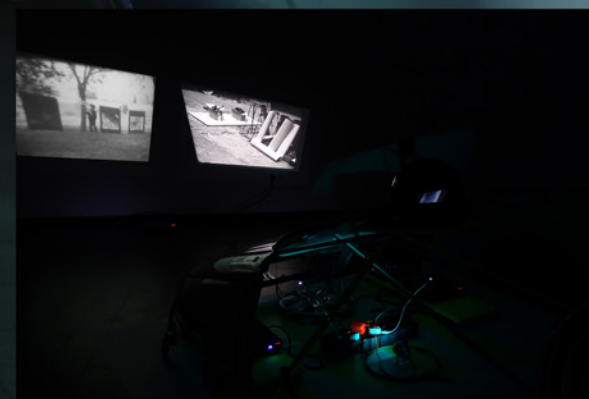
Ki: serial / s. 2 / e. 10 / 31.07.15

Drumul se aterne lent, cursiv, ca o poveste lunga / sau o pisica lenesa (depinde) tolanita la soare. Traversez campul ars de canicula in viteza. E tarziu si nu e vreme de pierdut. Pe langa liniile de inalta tensiune, doar asfaltul incins imi contureaza privirea. Reper stanga-dreapta, nord-sud-est-vest, 360 de grade, trasez o diagonala, *couleur* gri deschis — cine mai stie incotro ma indrept? Sunt eu Jean. Jean-Paul mon cher, care altul. Port o tigara in coltul gurii, ochelari de soare New Yorkezi ... Sunt un aventurier, un romantic, inamicul suprem al plictisului si al rutinei, mai periculos decat albastrul cerului, imbatabil si de neinvins. De la volan vad podul cum se apropie, si in spatele lui un deal; urmeaza un munte, si mai apoi o trecatoare.

Si eu, la fel de trecatoare, am pornit la drum. Din a patra calc pedala de acceleratie pana la fund, forjez motorul. Depasesc un tip cu o decapotabila, din aia *vintage*. Ehe, calatorului ii sade bine cu drumul! Fie ca merge inainte sau inapoi. Uite ca incet incet se si intuneca. *Vantul va sufla slab si moderat, pe arii restrânse se vor semnala averse si descărcări electrice*. Climă temperat continentală de tranziție atarnand de-un nor. Am si eu o temere. E relativa. Pe zi ce trece, cu cat uit cu atat imi amintesc din ce in ce mai multe. Numai ca ... toate-s parca dintr-o alta viata. Era 1921, septembrie, nici nu mai stiu exact ce zi, decat ca era luni. Tata inchisese deja pravalia, si eu aproape ca terminasem de pregatit aluatul pentru ziua de maine. Croisant cu ciocolata, favoritul meu. Inca era prea cald afara, orasul pustiu, prafuit. Simteam cum mi se aduna broboane de sudoare pe frunte... nu cumva sa imi scape in faina. Imi dau jos sortul, imi sterg fruntea, si astept. Poate maine ajung si eu mai repede acasa. Cat de triste tropicele urbane! In Aradul Nou, la Sebes-Alba, la Havana, New York, sau Valparaiso, care sa fi fost? Nu mai stiu. Imi sunt atat de cunoscute si familiare toate. De parca doar ieri m-as fi urcat in masina timpului. Destinatia?

1. Pleonasm în peisaj 1 (1986). proiecție. camera: Florin Hornoiu
2. Pleonasm în peisaj 2 (1987). proiecție. camera: Mitzi Kapture
1. Biografem 1 (1987). proiecție. camera: reVoltaire
2. Biografem 2 (1988). proiecție. camera: reVoltaire
- 1-2. Strada (1989). proiecție. camera: reVoltaire
3. On the Road with Peter (2015). proiecție. camera: iPhone on Dacia Breack
4. Angiografie / reVoltaire (2011). casca de pilot / video-player. camera: Medimage
5. Cronograf (2015). 2 ceasuri custom made
6. La semnalul urmator va fi ora. text de Ileana Selejan
7. Scaun birou cu stick pentru selfie
8. Mașina Timpului In Sine

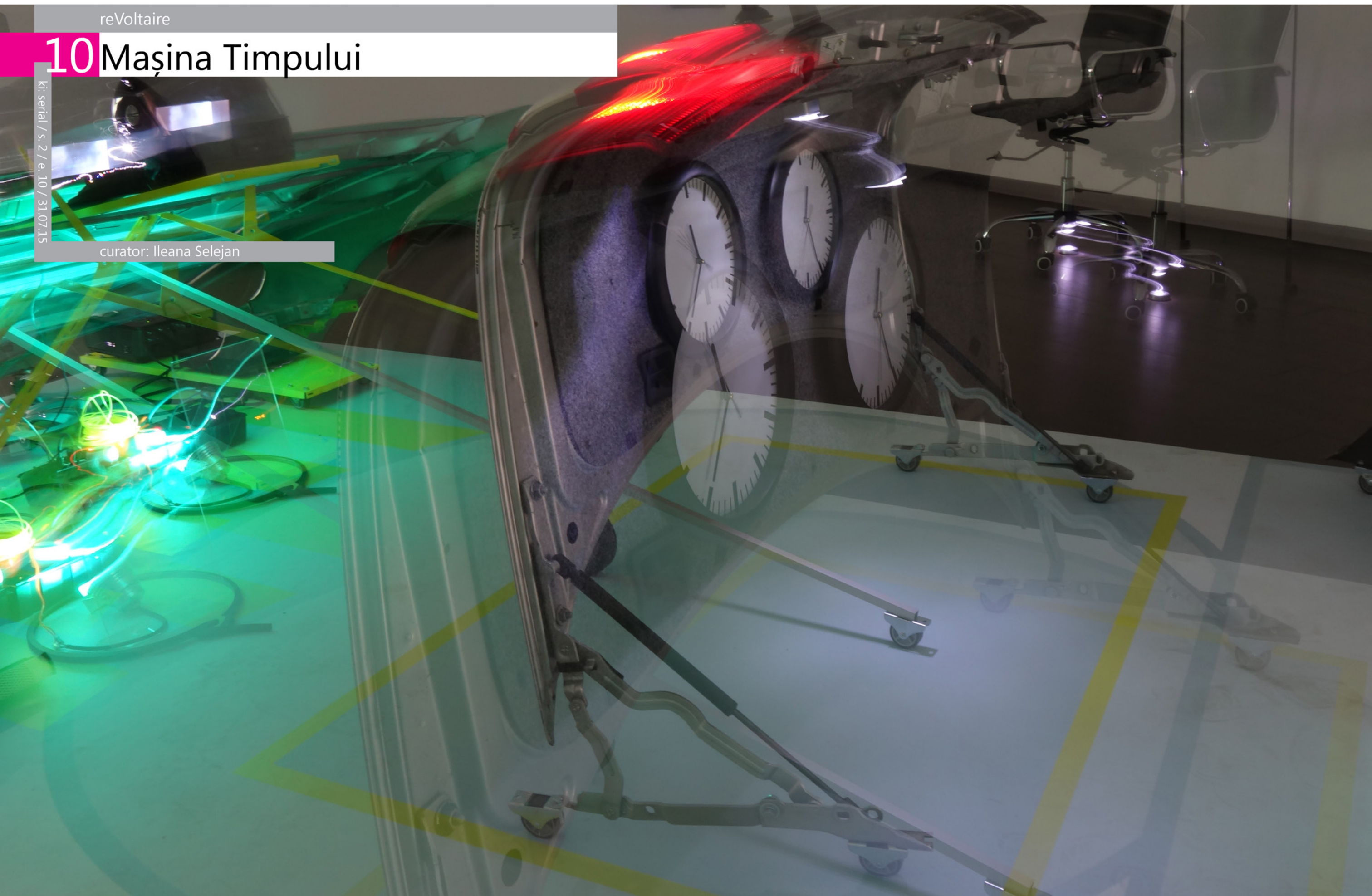

reVoltaire

10 Mașina Timpului

Ki: serial / s. 2 / e. 10 / 31.07.15

curator: Ileana Selejan

kinema ikon: serial /

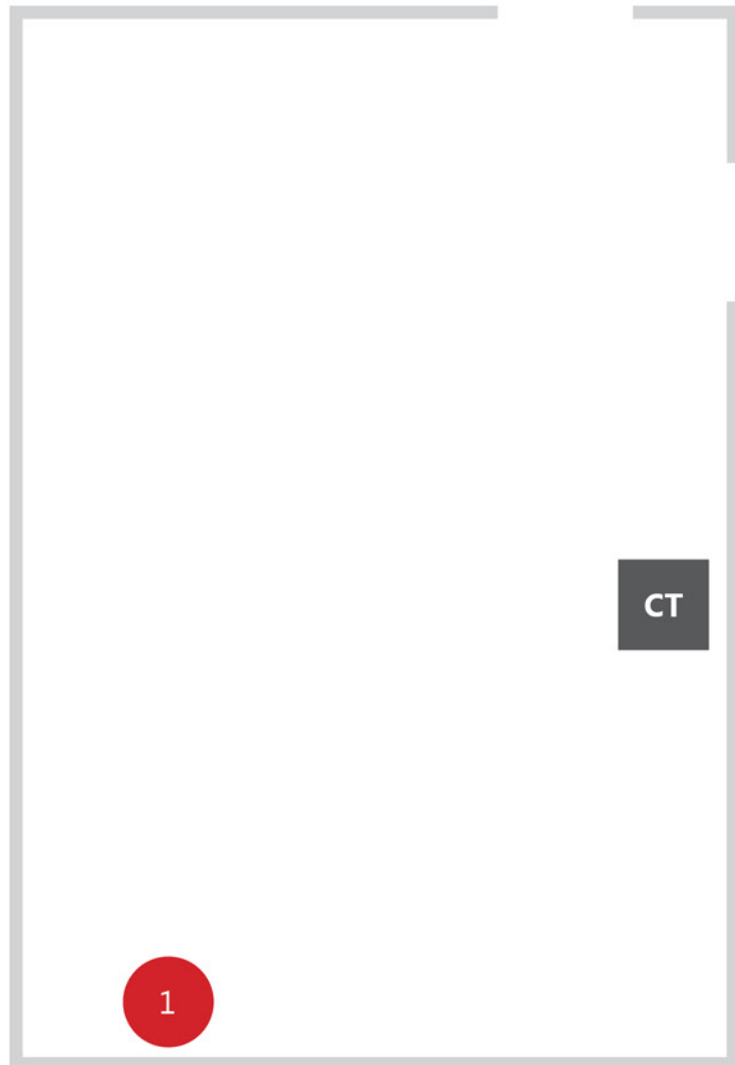
season 3 / 2016

Art Museum Arad • etaj][• sala kinema ikon: **episode 1. reVoltaire:** DADADA • **episode 2. Ioan Paul Colta:** intimacy • **episode 3. flo':** offline • **episode 4. Bogdanator:** worship RNG majik • **episode 5. Bogdan Tomsa:** Alien Armpit • **episode 6. Nita Mocanu, Marius Stoica:** Network Expressions • **episode 7. KF:** Jonny • **episode 8. L'Ene:** Le'Jam (Alex Leric, Maria Tămășan, Traian Selejan, Anamaria Tatu, Darius Cheța, Sergiu Mureșan, Amalia Ignuța, Gelu Giricz, Robert Jianu, Crista Milici) • **episode 9. Adela Muntean:** Snakes & Circles • **episode 10. Ioan Liviu Orlețchi:** Me, Myselfie & I • **episode 11. Adrian Sandu:** The Balcony • **episode 12. Oana Furdea / Mihnea Rareș Hanțiu / Teo Cociuba:** a relative human product • **episode 13. Sergiu Sas:** Pășind merele de aur • **episode 14. Adelina Laura, Mimi Salajan:** Catchfish • **episode 15. Mihai Păcurar:** Cutia albă • **episode 16. Mihai Zgondoiu:** Nu mai avem artă! • **episode 17. Anca Manga on Earth:** Am uitat tot • **episode 18. Vasile Leac / Cristina Bogdan:** testând planeta • **episode 19. Andrada Pecican / Alexandru Pecican:** 1979 | 2009 | 2039 • **episode 20. gH:** cheap kills (p.END.ing) • **last episode. kinema ikon:** Time Capsule •

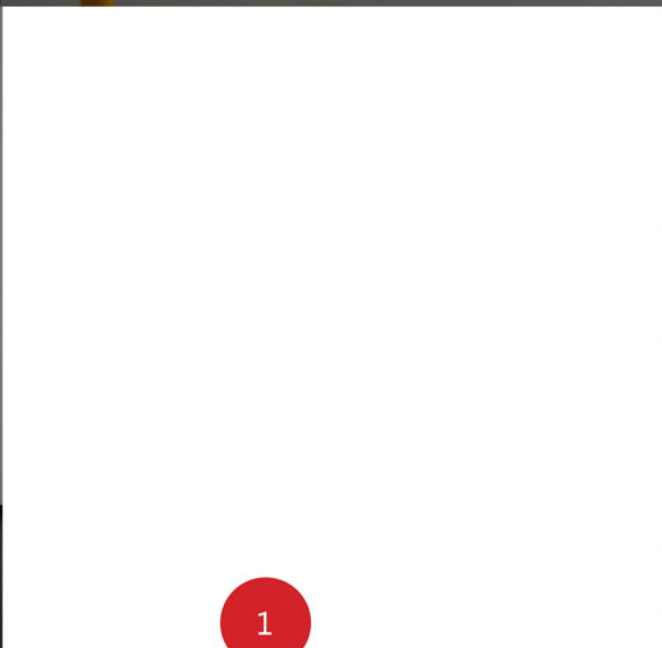
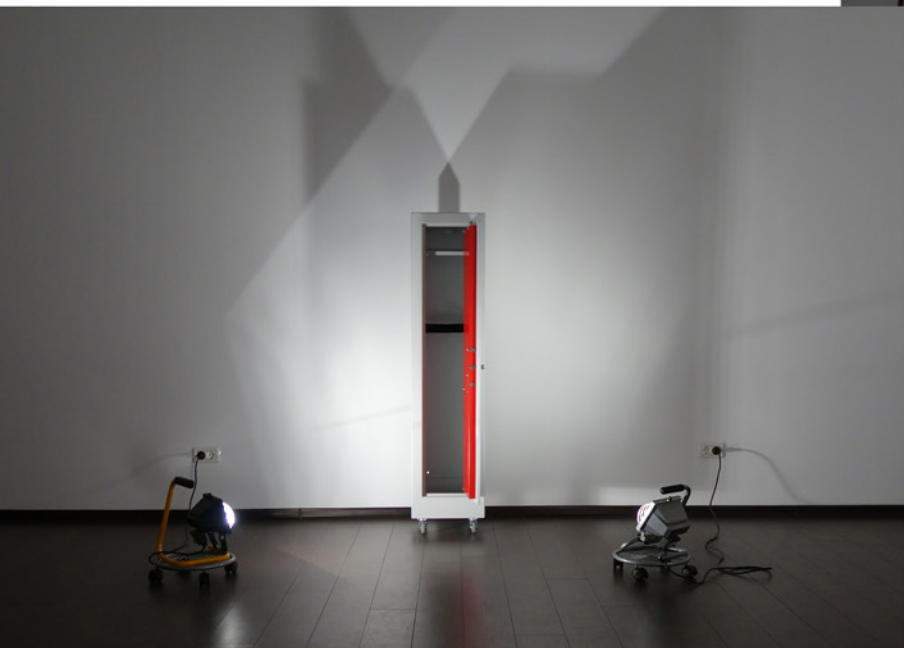
1 DADADA

Ki: serial / s. 3 / e. 1 / 04.03.16

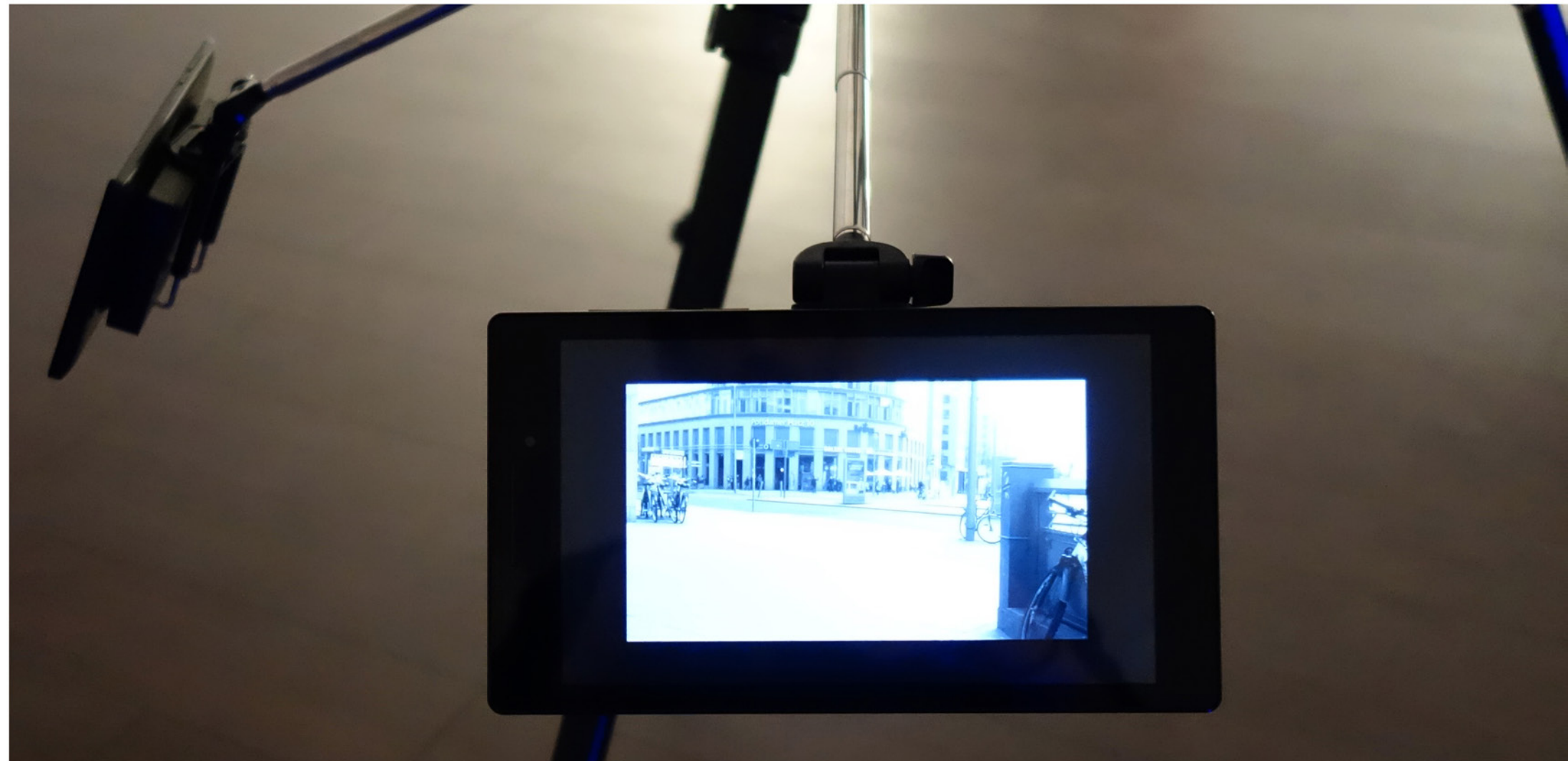
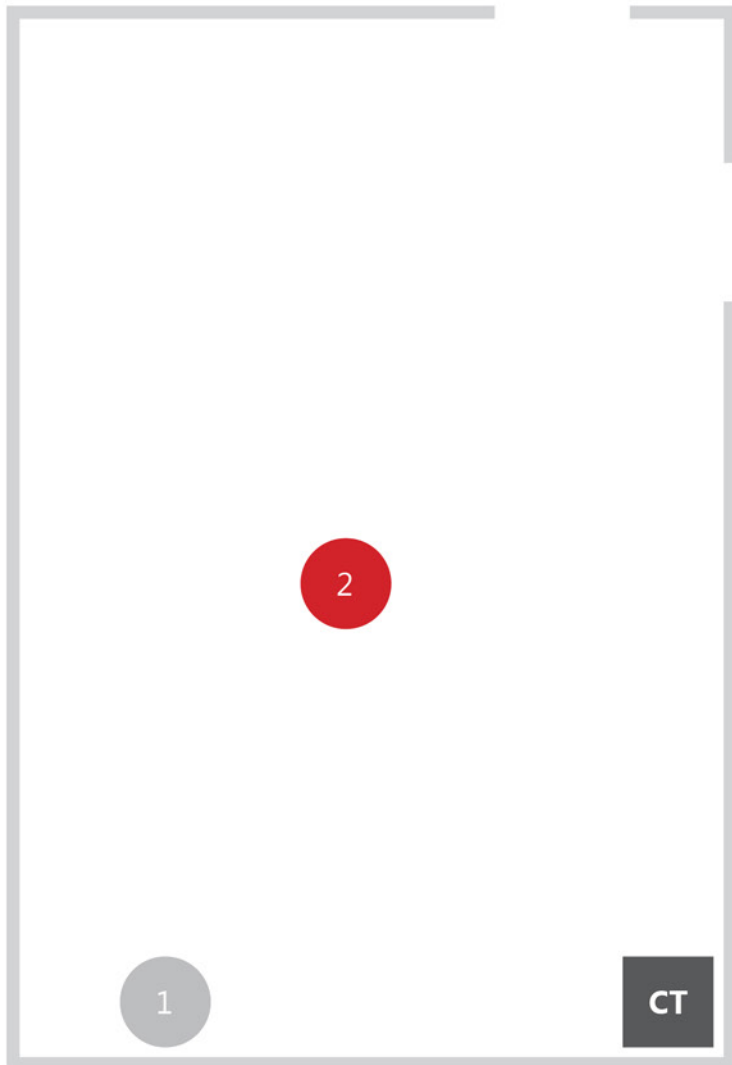
1 DADADA

Ki: serial / s. 3 / e. 1 / 04.03.16

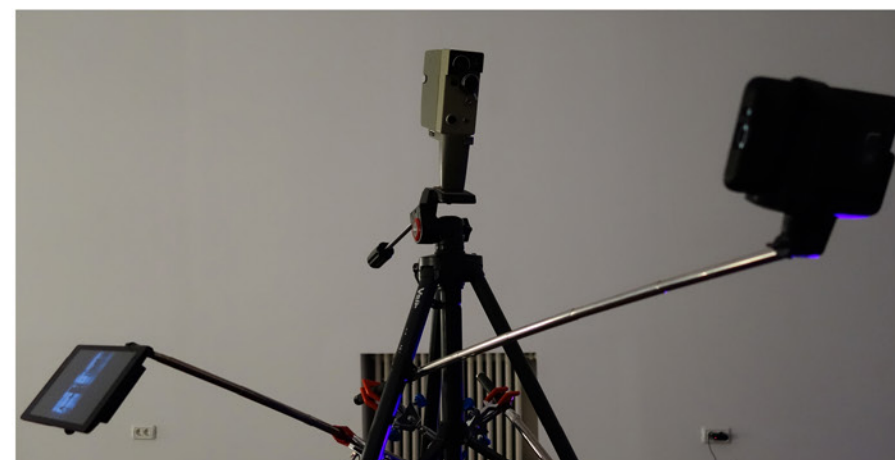
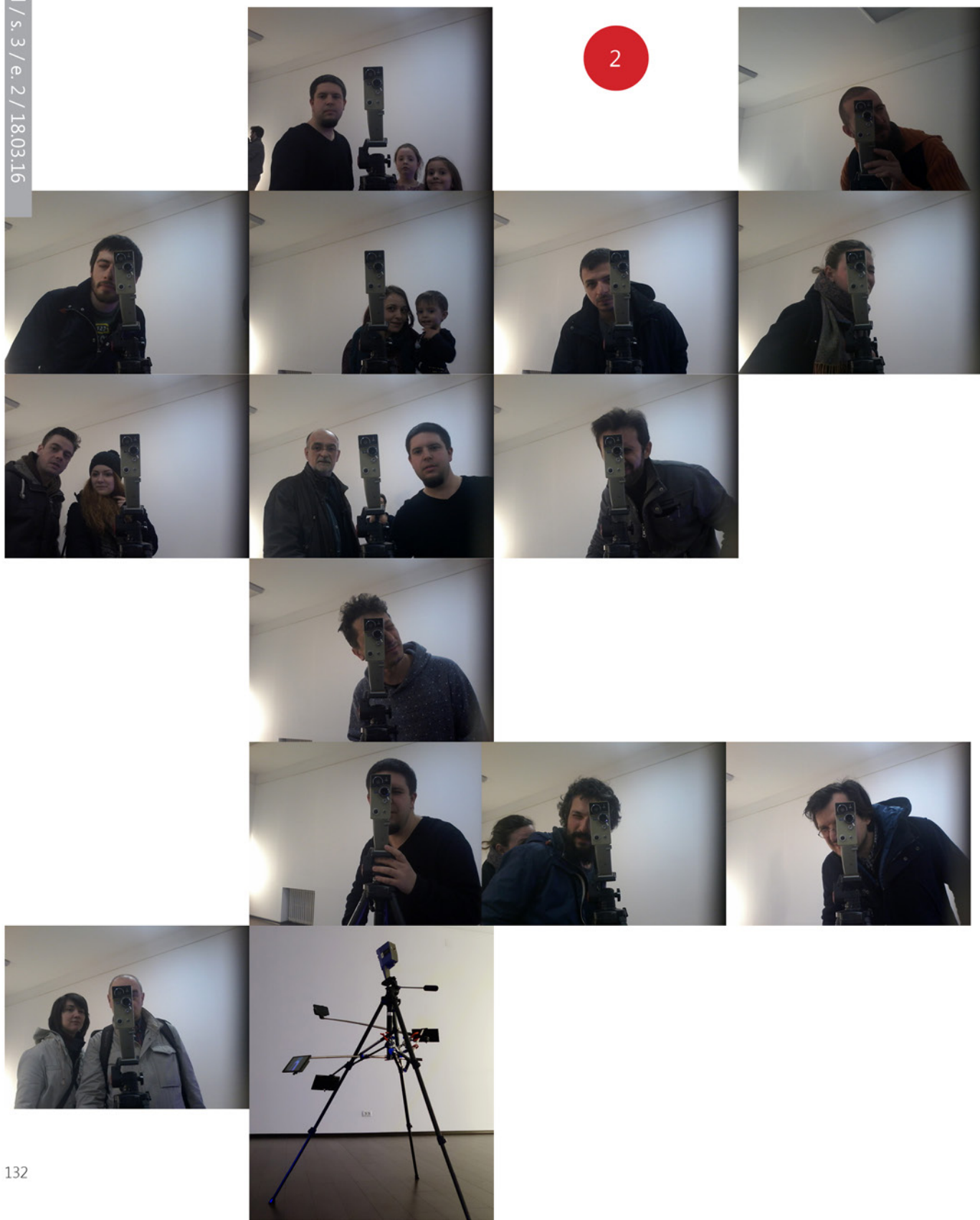
2 intimacy

ki: serial / s. 3 / e. 2 / 18.03.16

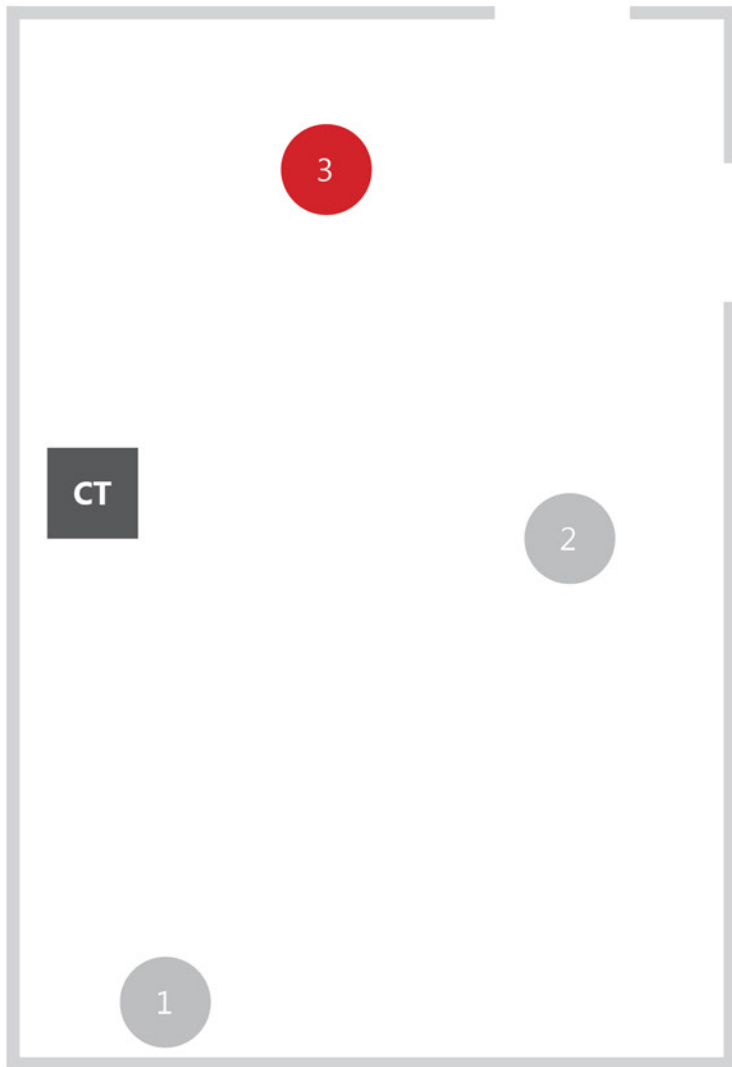
2 intimacy

Ki: serial / s. 3 / e. 2 / 18.03.16

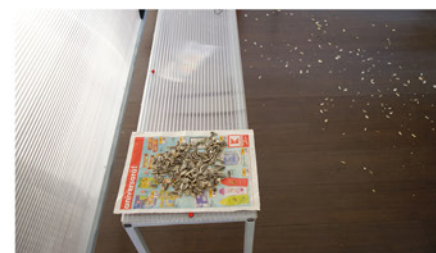
3 offline

ki: serial / s. 3 / e. 3 / 15.04.16

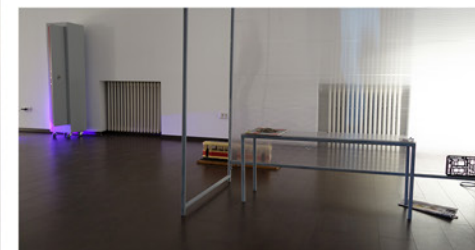

3 offline

Ki: serial / s. 3 / e. 3 / 15.04.16

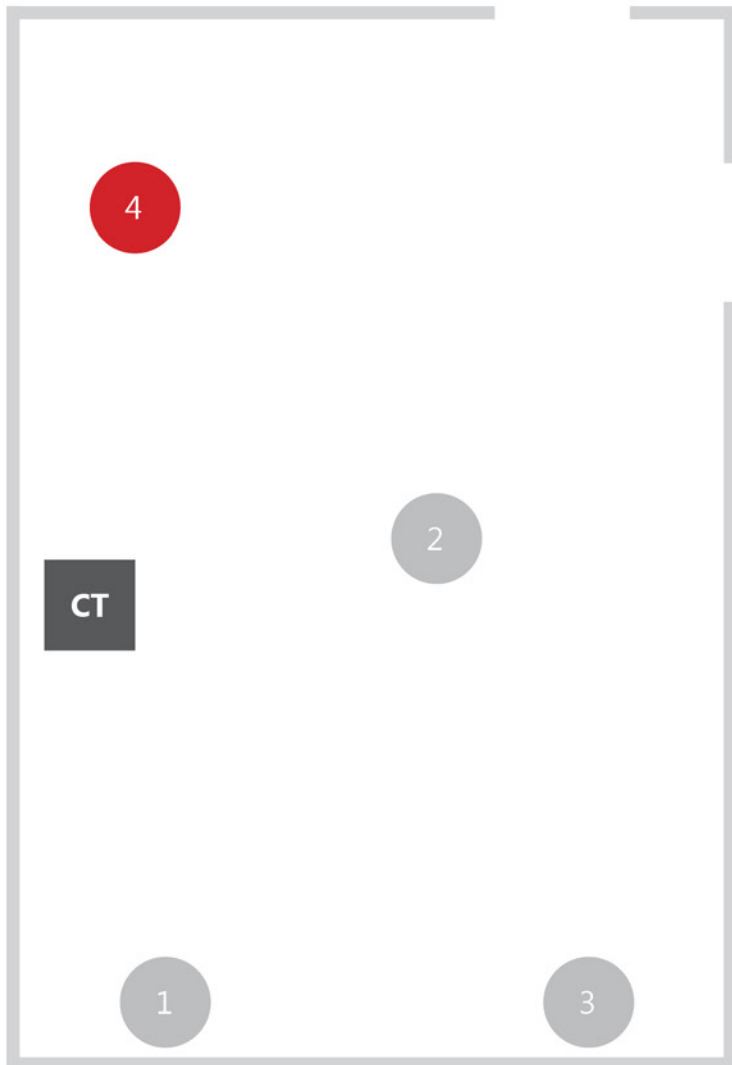

3

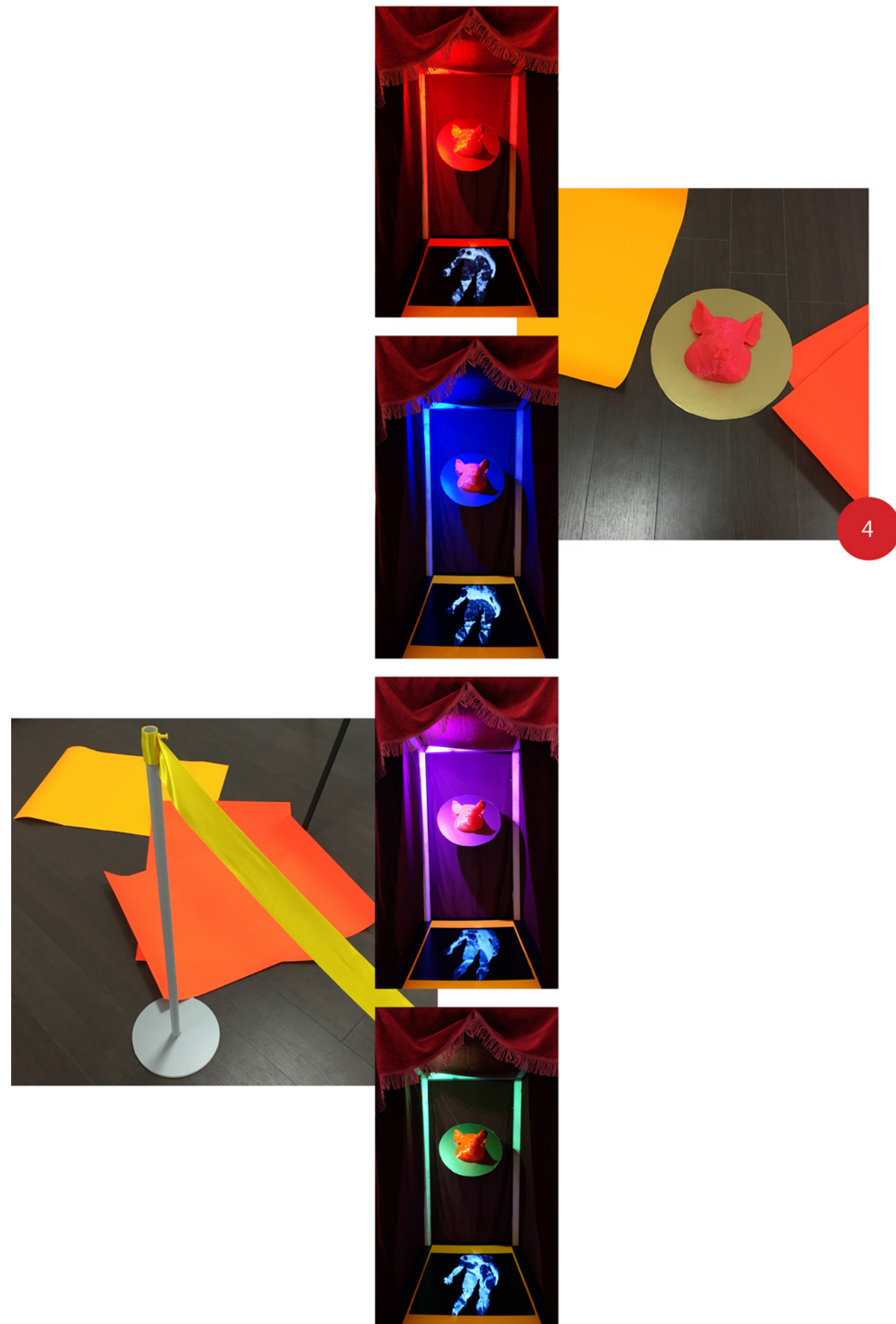
4 worship RNG *majik*

Ki: serial / s. 3 / e. 4 / 28.04.16

4 worship RNG *majik*

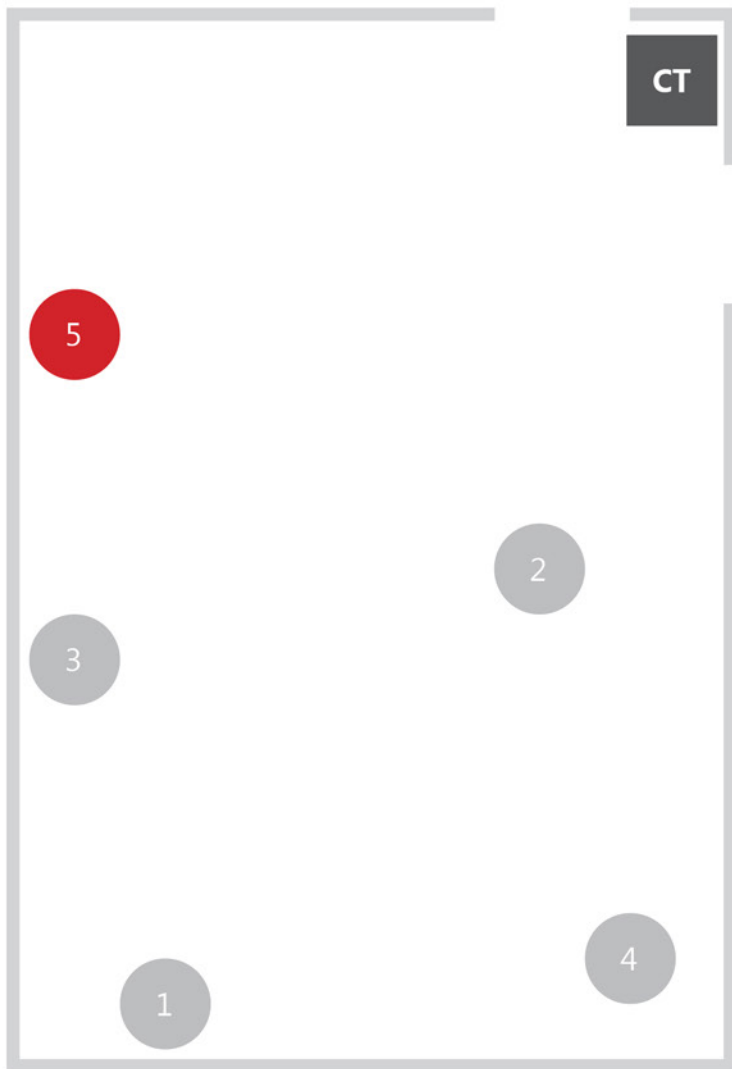
Ki: serial / s. 3 / e. 4 / 28.04.16

5 Alien Armpit

ki: serial / s. 3 / e. 5 / 21.05.16

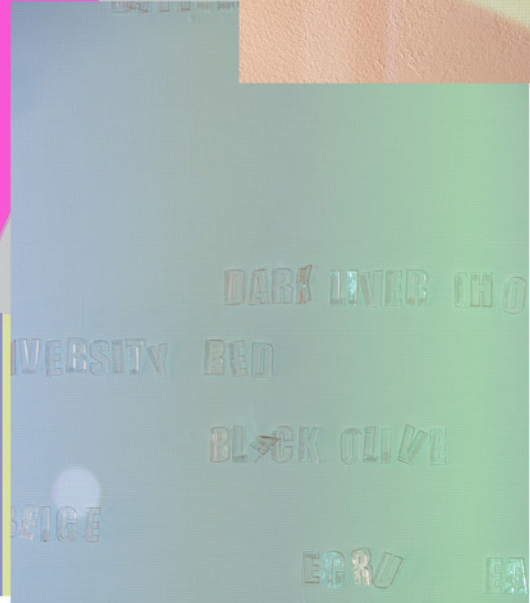
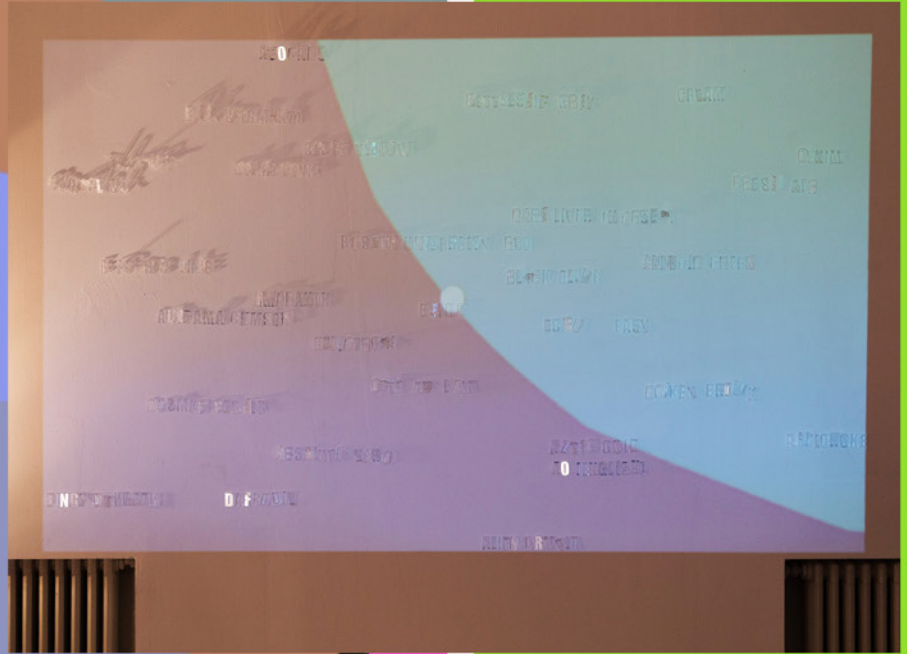
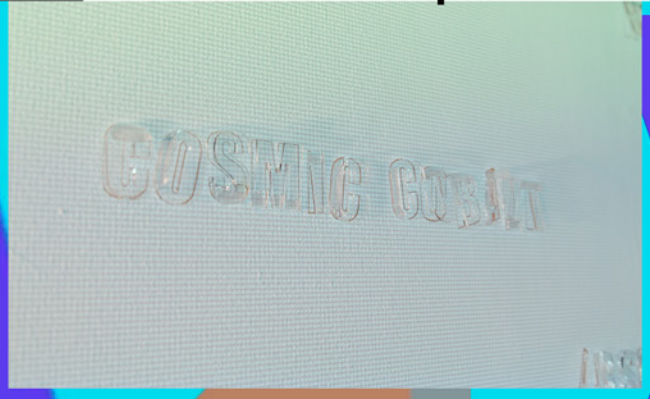

CT

5 Alien Armpit

Ki: serial / s. 3 / e. 5 / 21.05.16

5

6 Network Expressions

ki: serial / s. 3 / e. 6 / 10.06.16

4

5

3

2

1

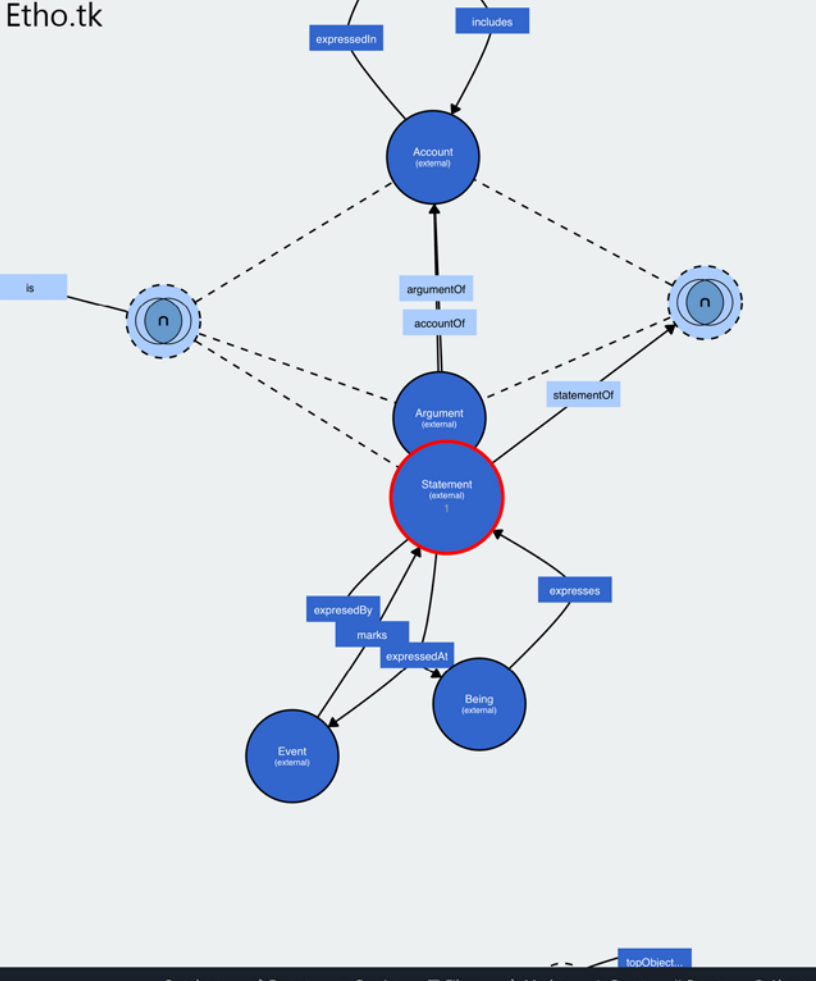
6

CT

Nita Mocanu: ERA DEJA ACOLO

Etho.tk


```

graph TD
    Account[Account external] -- includes --> Statement[Statement external]
    Account -- expressedIn --> Statement
    Argument[Argument external] -- argumentOf --> Statement
    Argument -- accountOf --> Statement
    Event[Event external] -- expressedBy --> Statement
    Event -- marks --> Statement
    Being[Being external] -- expressedAt --> Statement
    Being -- expresses --> Statement
    Statement -.-> Node1((n))
    Statement -.-> Node2((n))
    
```

No title available

<http://webprotege.stanford.edu/project/7HNe89YN04tRf9ZB11voq>

Version: --

Author(s): --

Language: undefined

► Description

► Metadata

► Statistics

▼ Selection Details

Name: Statement

Type: ExternalClass

Charac.: external

Individuals:

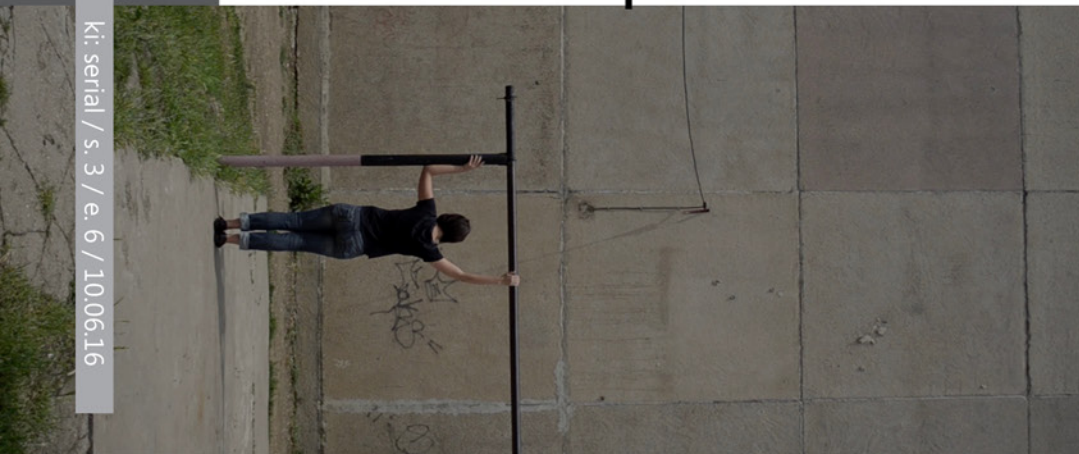
<http://etho.tk/etotectura.html>

Realitatea e crudă. Lumea e crudă. Fără rațiune suficientă, doar non-contradicție cum zice Meillassoux în "După finitudine". Dar viața crează întotdeauna o învelitoare, o umoara proprie care o protejează și filtrează excesul haotic al lumii, sălbăticia ei (*Wesen sauvage* al lui Richir). Fie membrana și citoplasma celulei, fie limitele orașului și infrastructura lui, învelitoarea și umoarea sunt lumea vieții centrată pe sine sau *Umwelt* cum a numit-o von Uexküll. Înainte de von Uexküll, Descartes a identificat apoi Kant a descris *Umwelt*-ul gândirii. Pentru Kant, cunoașterea lumii depinde de condițiile de posibilitate ale gândirii, corelând în mod absolut cunoașterea obiectelor exterioare cu *Umwelt*-ul gândirii. Însă fiecare viață cu *Umwelt*-ul ei, iar lumea cu sălbăticia ei. Dar ce se întâmplă dacă străpungi și treci dincolo de învelitoare, de umoarea proprie? Cel mai probabil vei pieri. Dar înainte să se întâmple asta, vei avea un moment în care vei simți, vei trăi cruzimea lumii, salbăticia ei – *lucrul in sine*. Vei fi *pasibil* (Maldiney), vei *deveni molecular, invizibil* (Deleuze/Guattari și Bataille)... Dar se poate întâmpla să prelungești acel moment și să încerci să cunoști lumea în termenii ei, lumea lucrului în sine? Aici intervine sălbăticia, șamanul care este exemplar în tehnicile sale de transgresiune. Șamanul lucrează la extremitățile *Umwelt*-ului. Învelișul, umoarea proprie sunt astfel expuse, străpunse și contaminate de excesul haotic al lumii. Șamanul are cele mai multe ocazii să simtă, să cunoască lumea în termenii ei. Dar felul în care șamanul comunică cu sălbăticia lumii, cu excesul ei de haos este determinat nu doar de tehnicile de transgresare a *Umwelt*-ului propriu ci și de comunicarea orientată pe obiect, orientată pe expresivitatea lumii.

Dacă încercăm să înțelegem experimentarea lumii într-un mod quasi-șamanic, atunci trebuie să renunțăm la ideea de informație abstractă și izolată. Trebuie să renunțăm în a măsura și cuantifica, în a filtra. Trebuie să înlocuim informația cu *expresia*. Expresia este un aspect, o perspectivă a unui obiect, este informația exterioară nefiltrată de propriul *Umwelt*. Este informația murdară, calcă. Expresia nu poate fi abstractizată, potențializată, virtualizată, ea este materială, actuală, imanentă. Expresia manifestată este ceea ce Foucault a numit *enuț*. Enuțul poate fi înțeles ca un fel de unitate de măsură a comunicării orientate pe obiect, iar modalitățile prin care obiectele se raportează la enuț reprezintă structura-strat a expresivității lumii. Enuțul este produsul unei rețele, el este expresia manifestată a unei ființe care astfel își face simțită prezența. Avem deci, pentru început, expresia și ființa - primul strat. Făcând parte dintr-o rețea, evident, acest prim enuț este sesizat de o altă ființă a cărei prime reacții este *relatarea*, un tip de enuț compus bazat pe recursivitate, care conține reproducerea primului enuț, identificarea ființei care l-a exprimat și, foarte important, *evenimentul* în care aceasta s-a produs. Avem deci *expresia și ființa* la care se adaugă *evenimentul* - acesta este primul strat învâluitor al comunicării orientate pe obiect și al doilea în ordinea complexității. Dar recursivitatea nu se oprește doar la un nivel. De aceea, în rețeaua pe care am descris-o până acum poate interveni o a treia ființă care va reacționa atât la enuțul inițial cât și la relatarea lui. Iar noul tip de enuț complex pe care se bazează expresivitatea celei de-a treia ființe este *argumentul*. Argumentul este o reacție la relatare și care în acest fel identifică și scoate în evidență *comunicarea* care s-a realizat între ființa care a exprimat enuțul inițial și ființa care a exprimat relatarea acestuia. Acesta este stratul superior al expresivității lumii, al doilea învâluitor și al treilea în ordinea complexității. Avem deci stratu. enuțului inițial, stratul relații și acum stratul argumentului care situează totul într-o comunicare.

6 Network Expressions

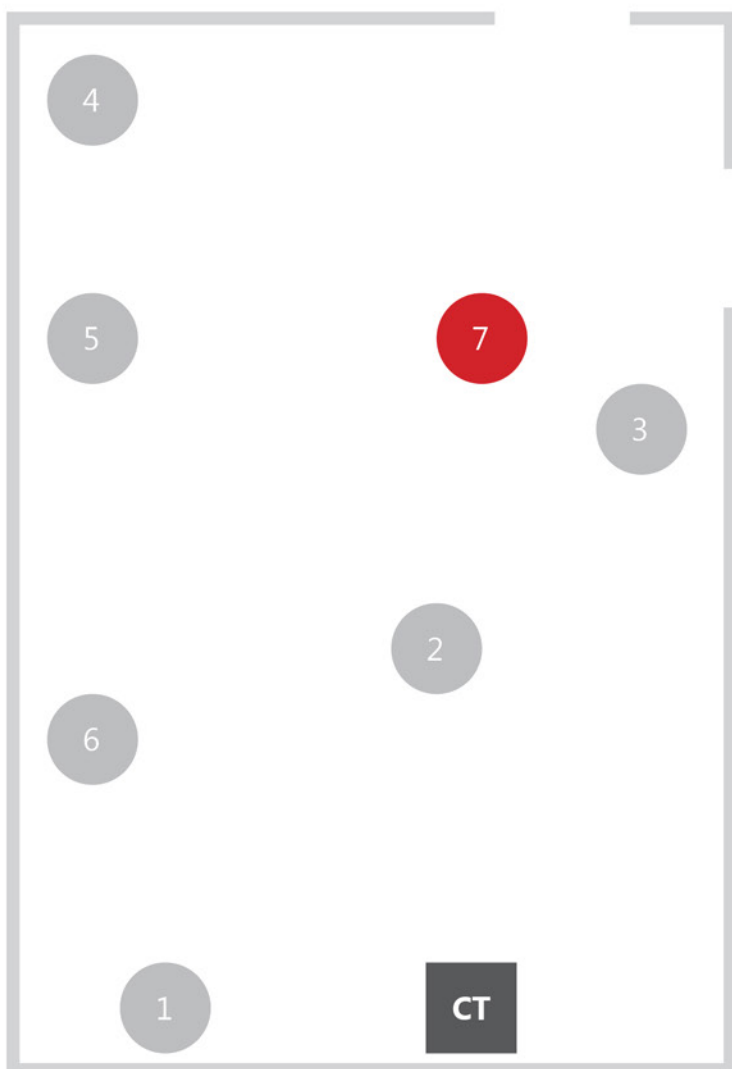
ki: serial / s. 3 / e. 6 / 10.06.16

6

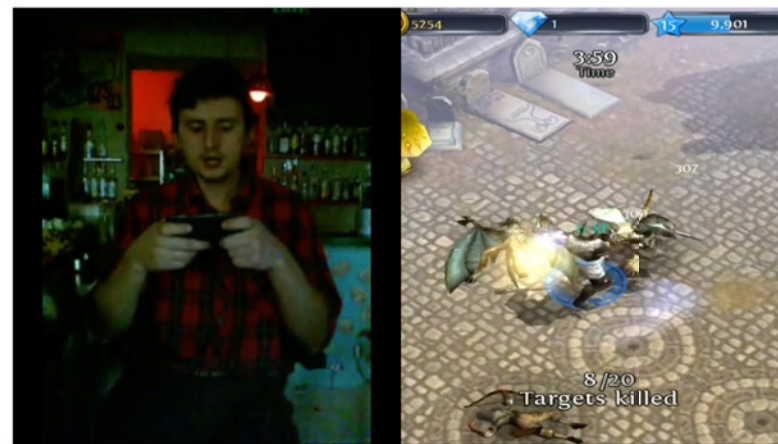
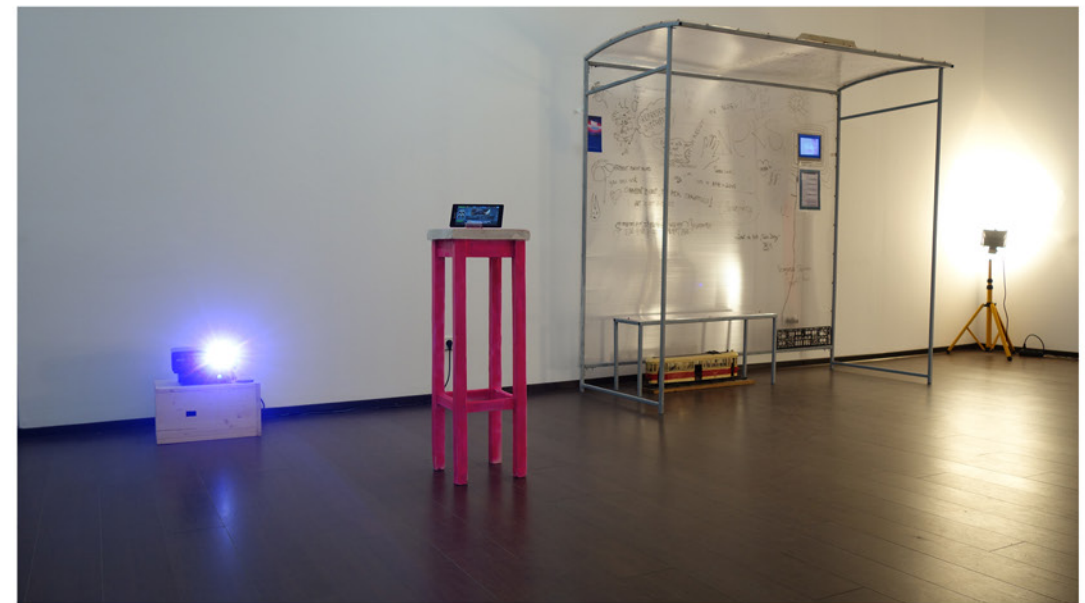
7 Jonny

ki: serial / s. 3 / e. 7 / 17.06.16

7 Jonny

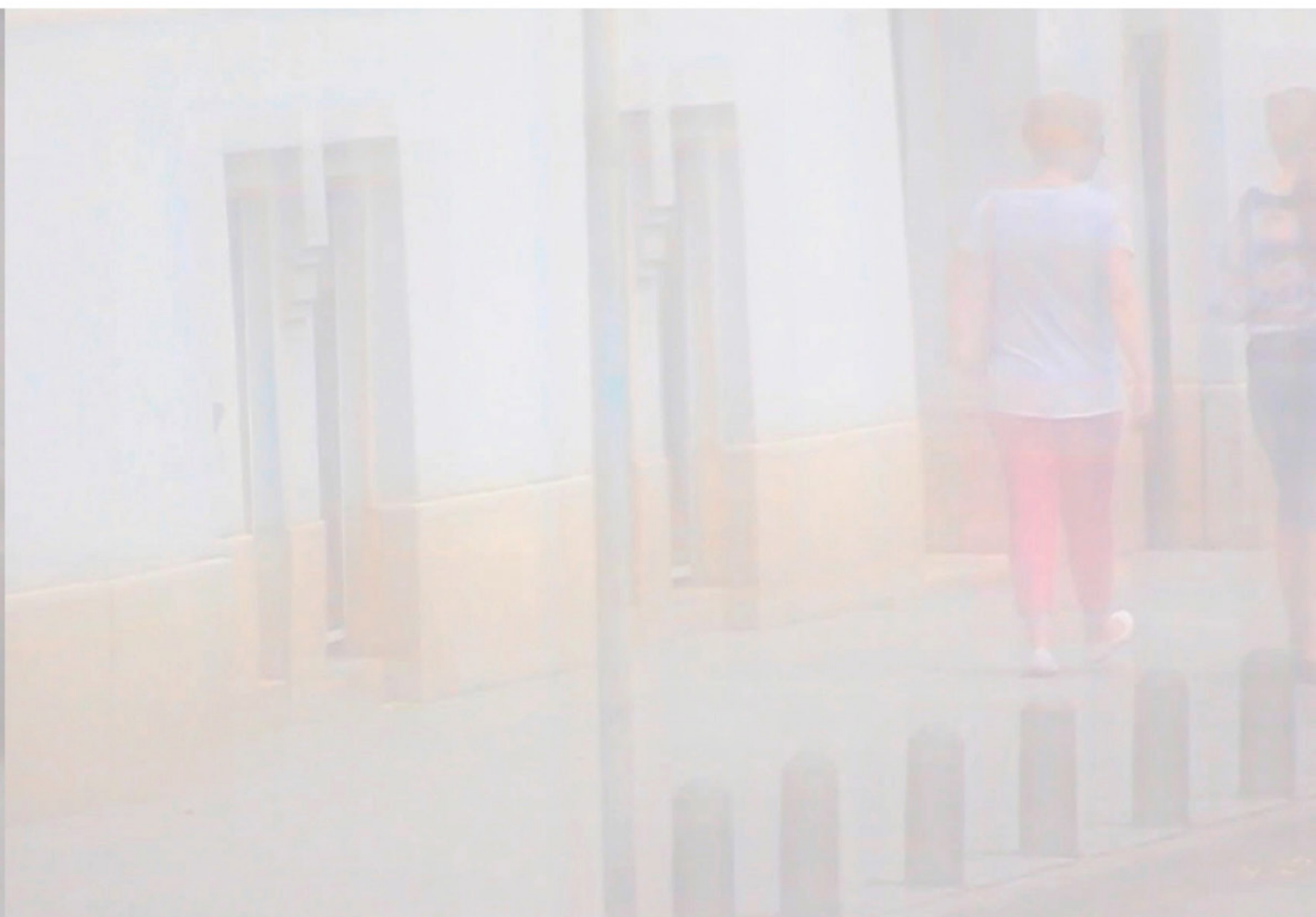
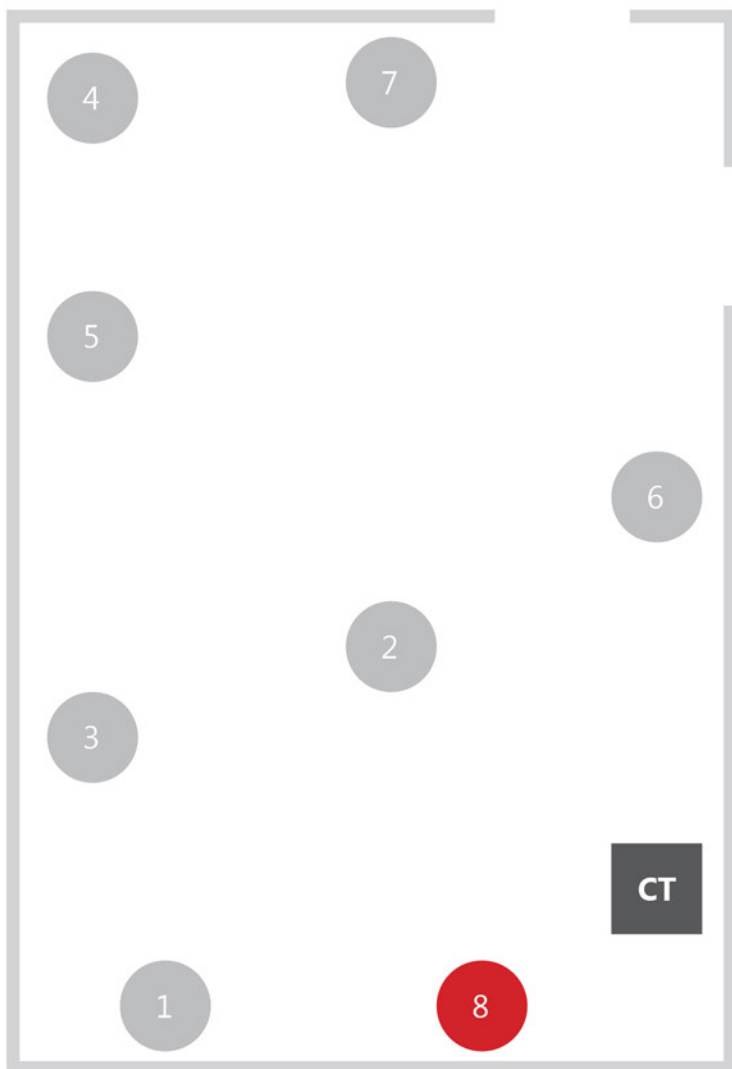
ki: serial / s. 3 / e. 7 / 17.06.16

8 Le'Jam

ki: serial / s. 3 / e. 8 / 01.07.16

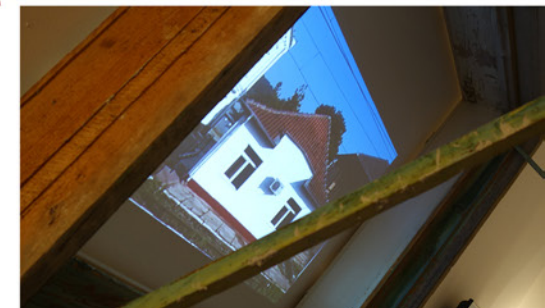
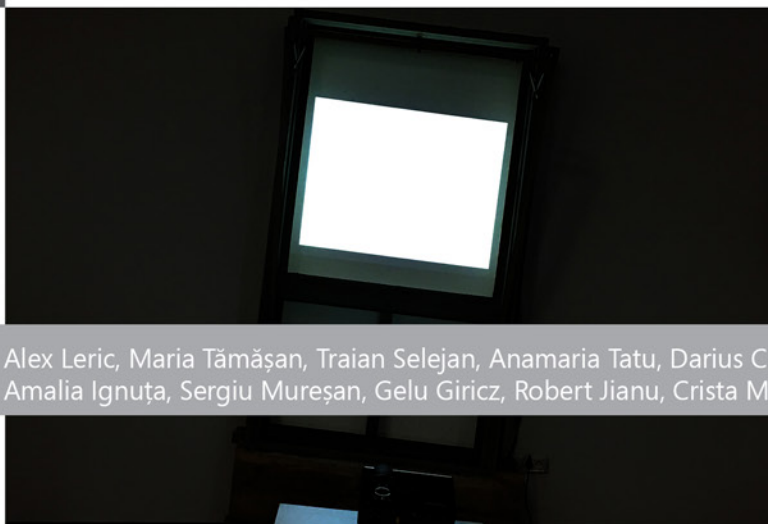
Alex Leric, Maria Tămășan, Traian Selejan, Anamaria Tatu, Darius Cheta, Amalia Ignuța, Sergiu Mureșan, Gelu Gîrîcz, Robert Jianu, Crista Milici

8 Le'Jam

kit: serial / s. 3 / e. 8 / 01.07.16

Alex Leric, Maria Tămășan, Traian Selejan, Anamaria Tatu, Darius Cheta, Amalia Ignuța, Sergiu Mureșan, Gelu Gircz, Robert Jianu, Crista Milici

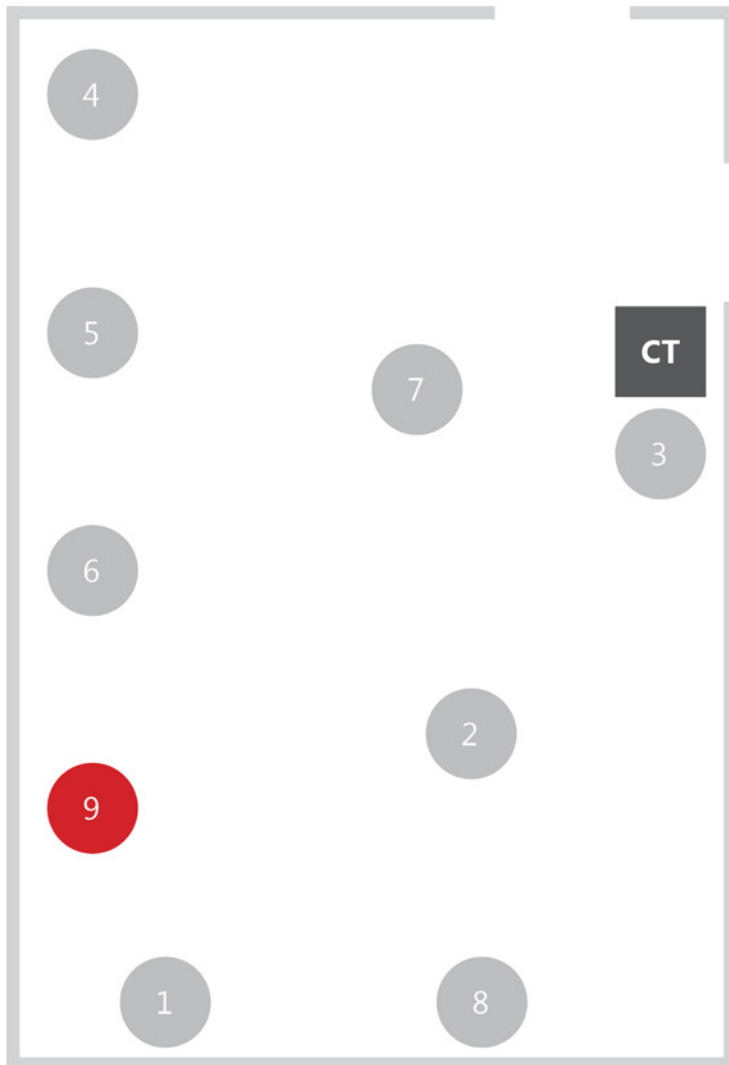

8

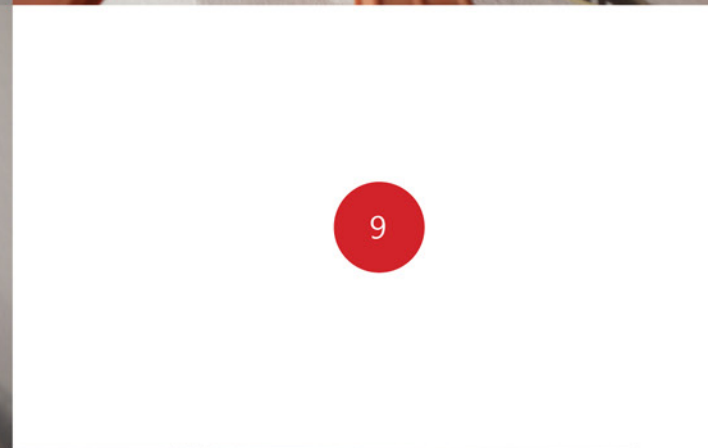
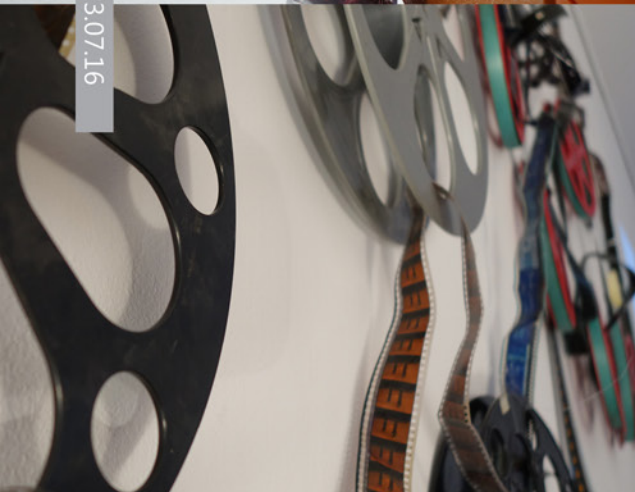
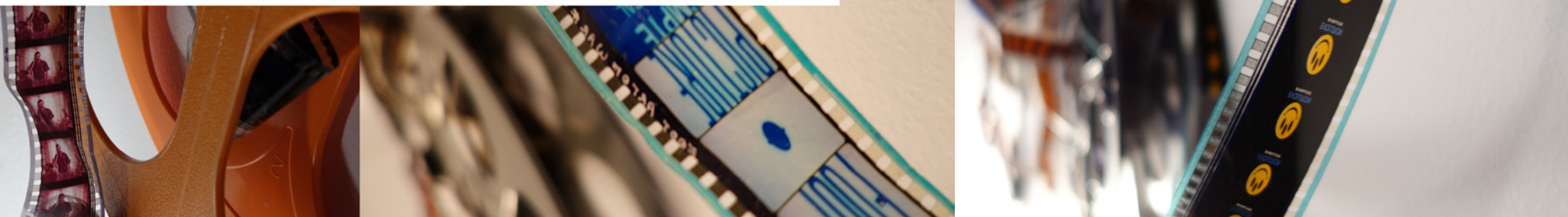
9 Snakes & Circles

ki: serial / s. 3 / e. 9 / 23.07.16

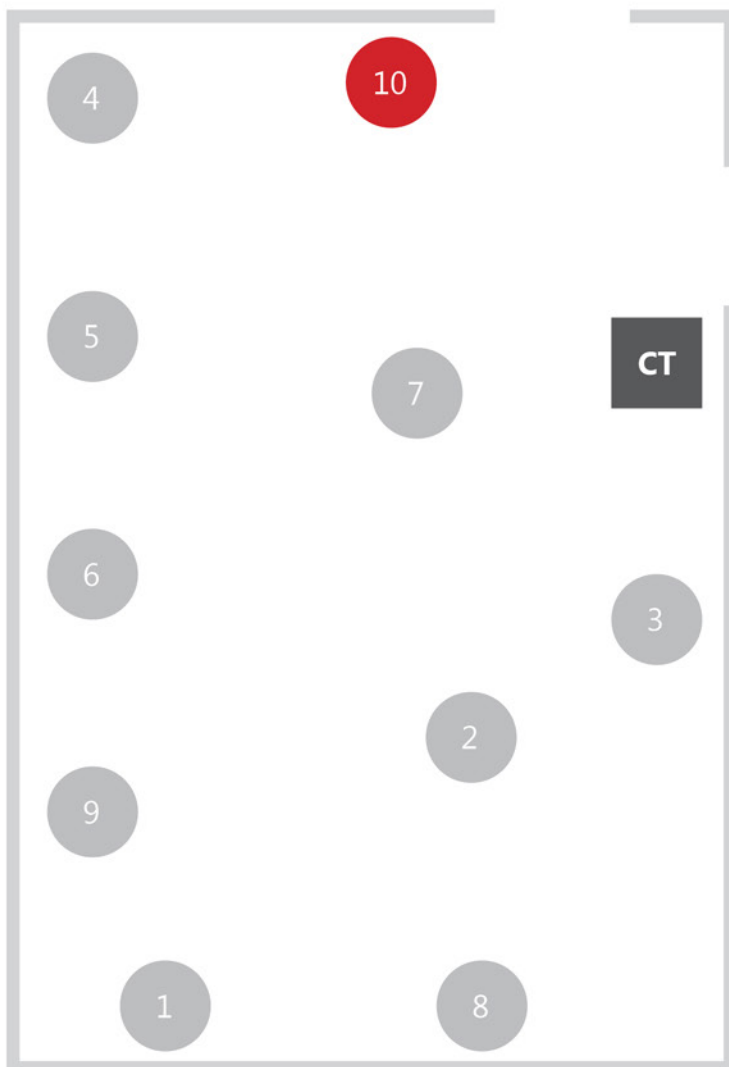
9 Snakes & Circles

Ki: serial / s. 3 / e. 9 / 23.07.16

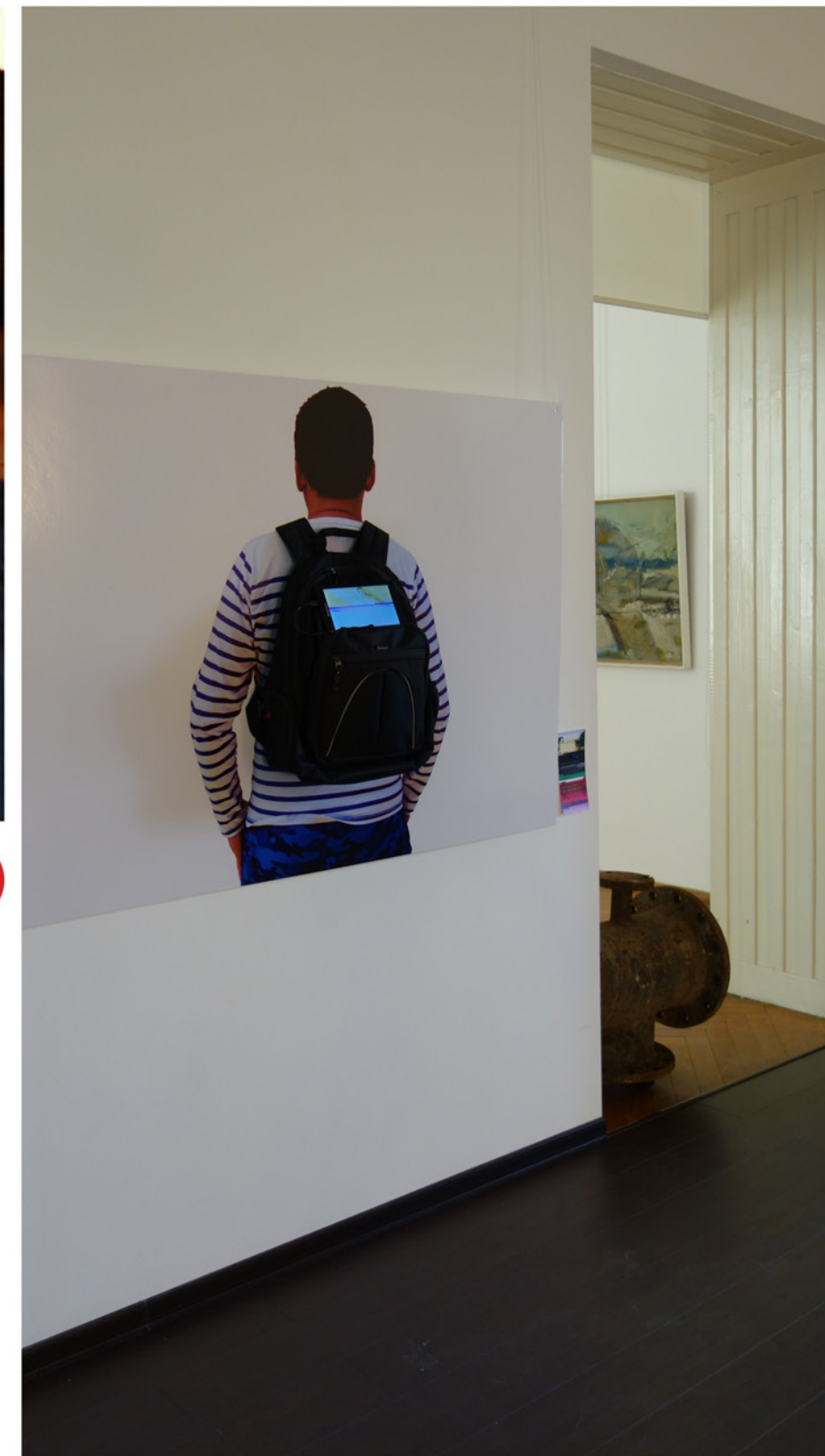
10 Me, Myselfie & I

ki: serial / s. 3 / e. 10 / 29.07.16

10 Me, Myselfie & I

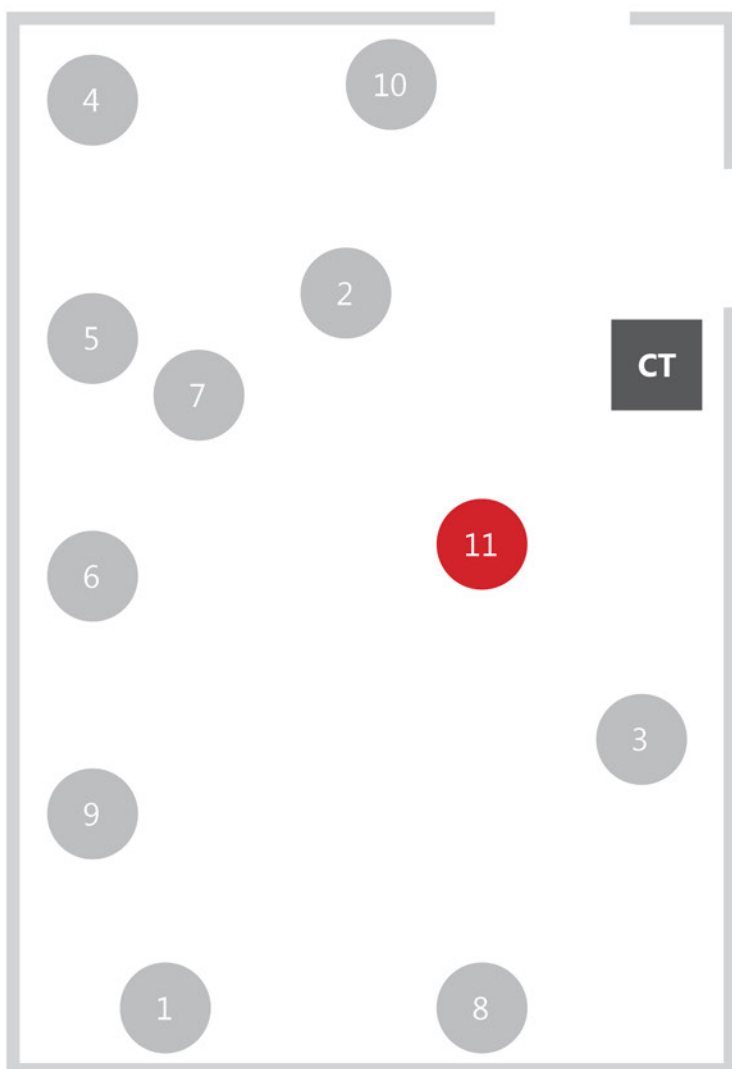
ki: serial / s. 3 / e. 10 / 29.07.16

10

11 The Balcony

ki: serial / s. 3 / e. 11 / 05.08.16

11 The Balcony

ki: serial / s. 3 / e. 11 / 05.08.16

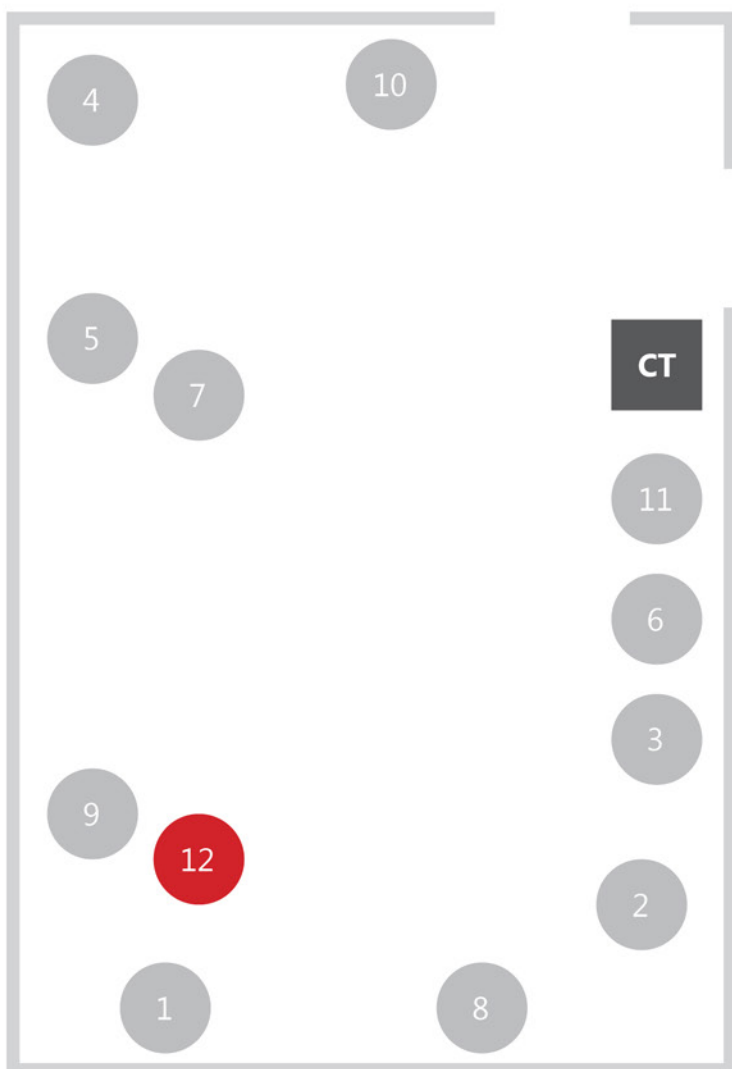

11

12 a relative human product

ki: serial / s. 3 / e. 12 / 05.08.16

12 a relative human product

ki: serial / s. 3 / e. 12 / 05.08.16

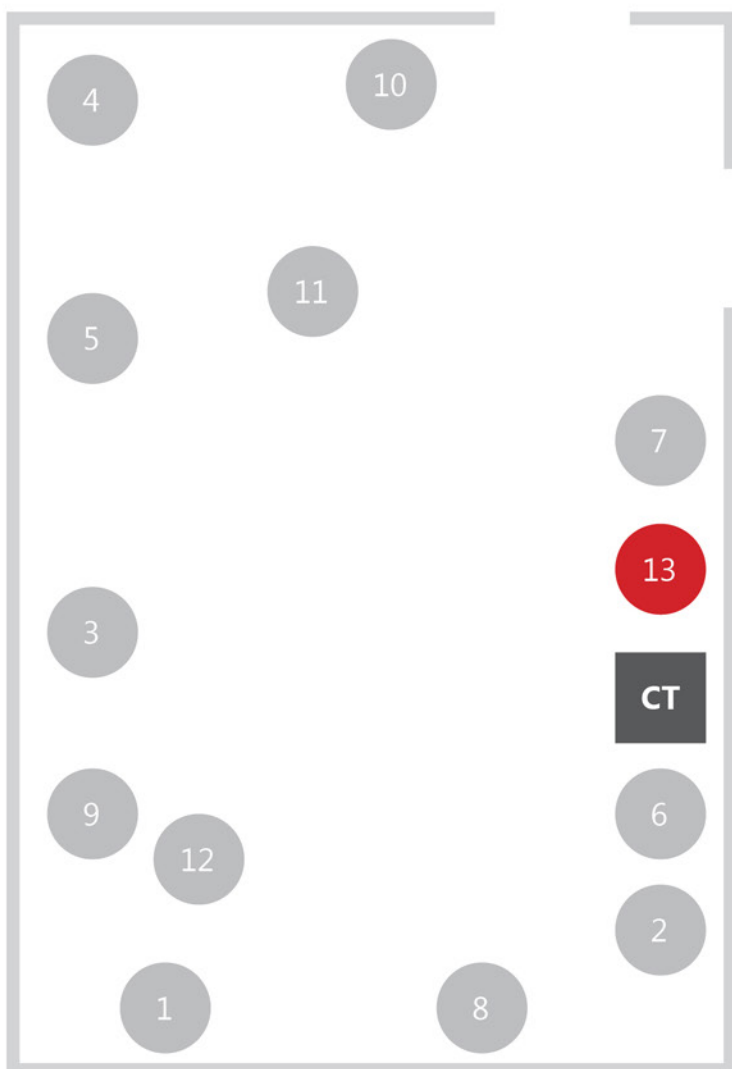
12

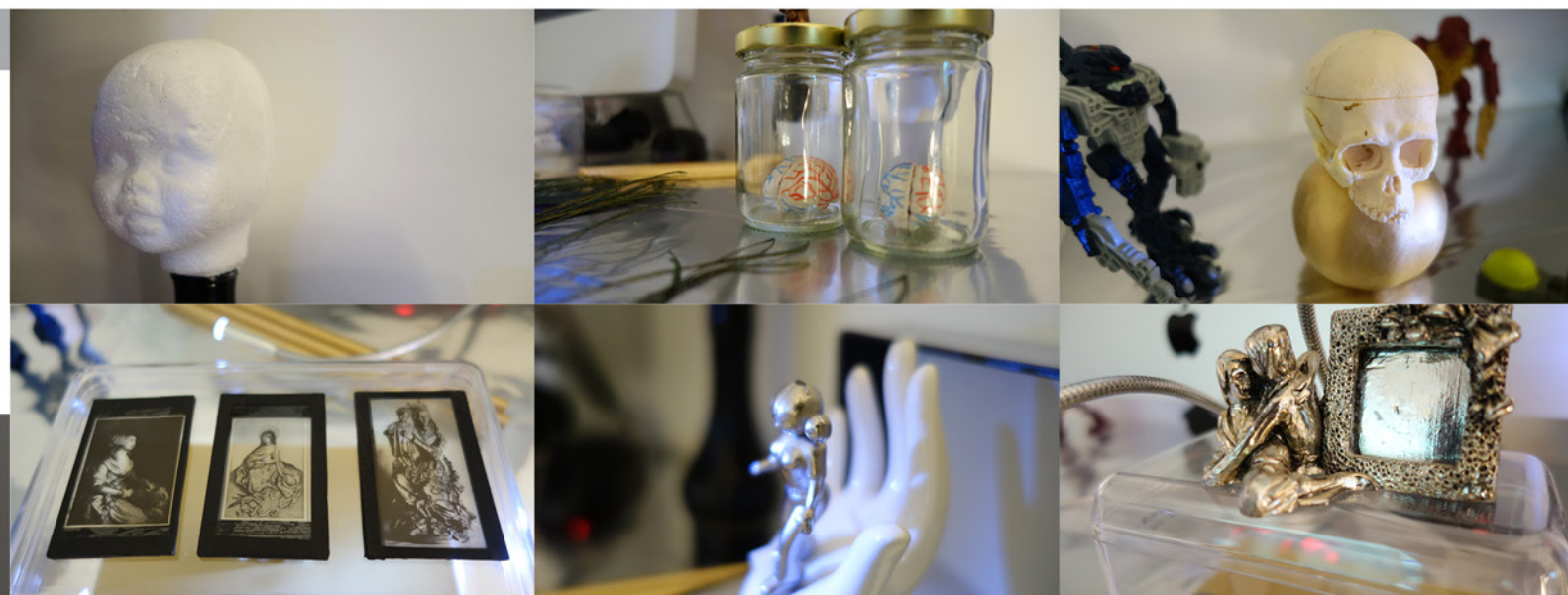
13 Păzind merele de aur

ki: serial / s. 3 / e. 13 / 27.08.16

13 Păzind merele de aur

ki: serial / s. 3 / e. 13 / 27.08.16

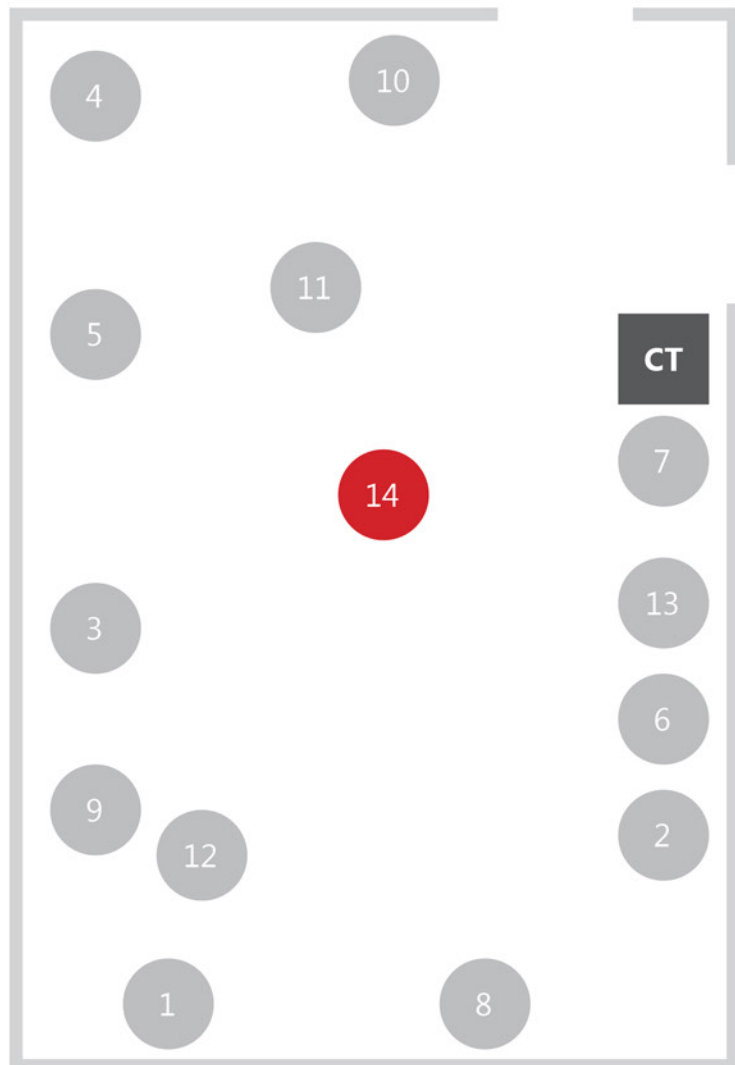

13

14 Catchfish

ki: serial / s. 3 / e. 14 / 09.09.16

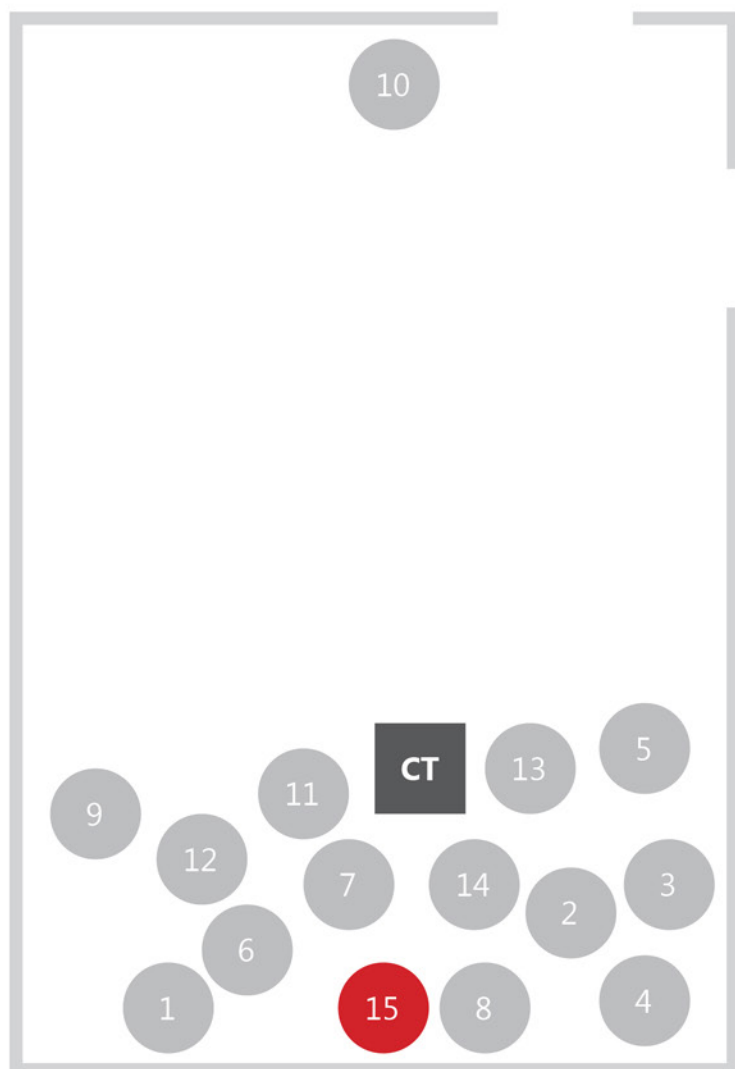
14 Catchfish

ki: serial / s. 3 / e. 14 / 09.09.16

15 Cutia Albă

ki: serial / s. 3 / e. 15 / 17.09.16

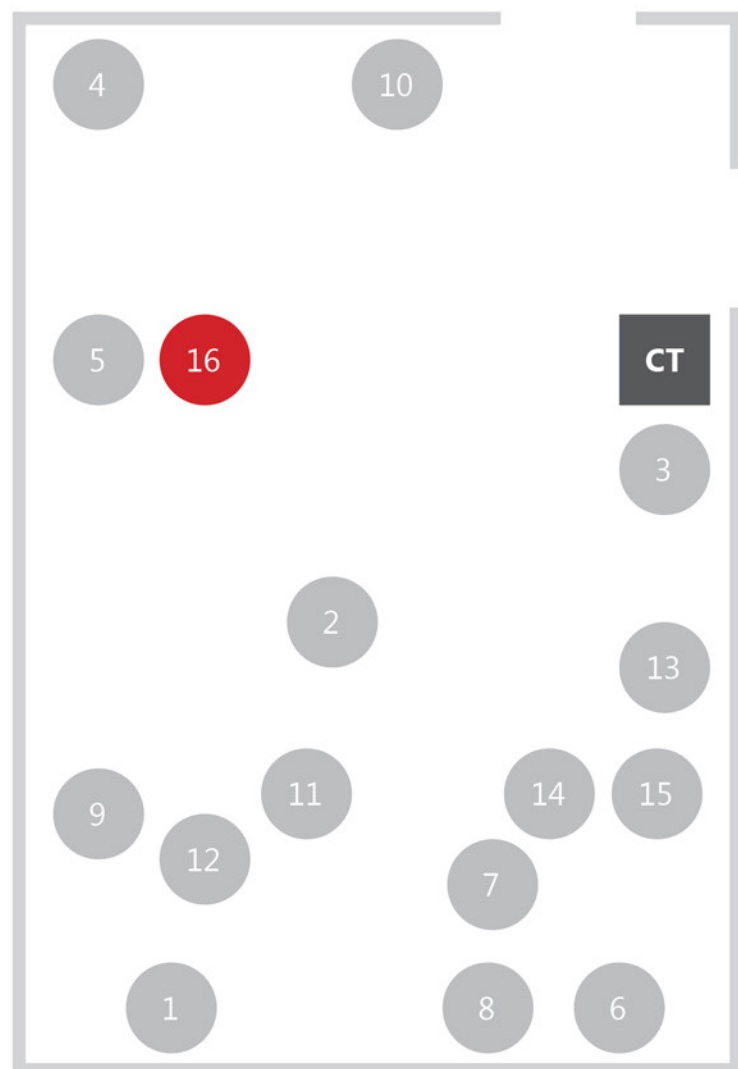
15 Cutia Albă

ki: serial / s. 3 / e. 15 / 17.09.16

16 Nu mai avem artă!

ki: serial / s. 3 / e. 16 / 23.09.16

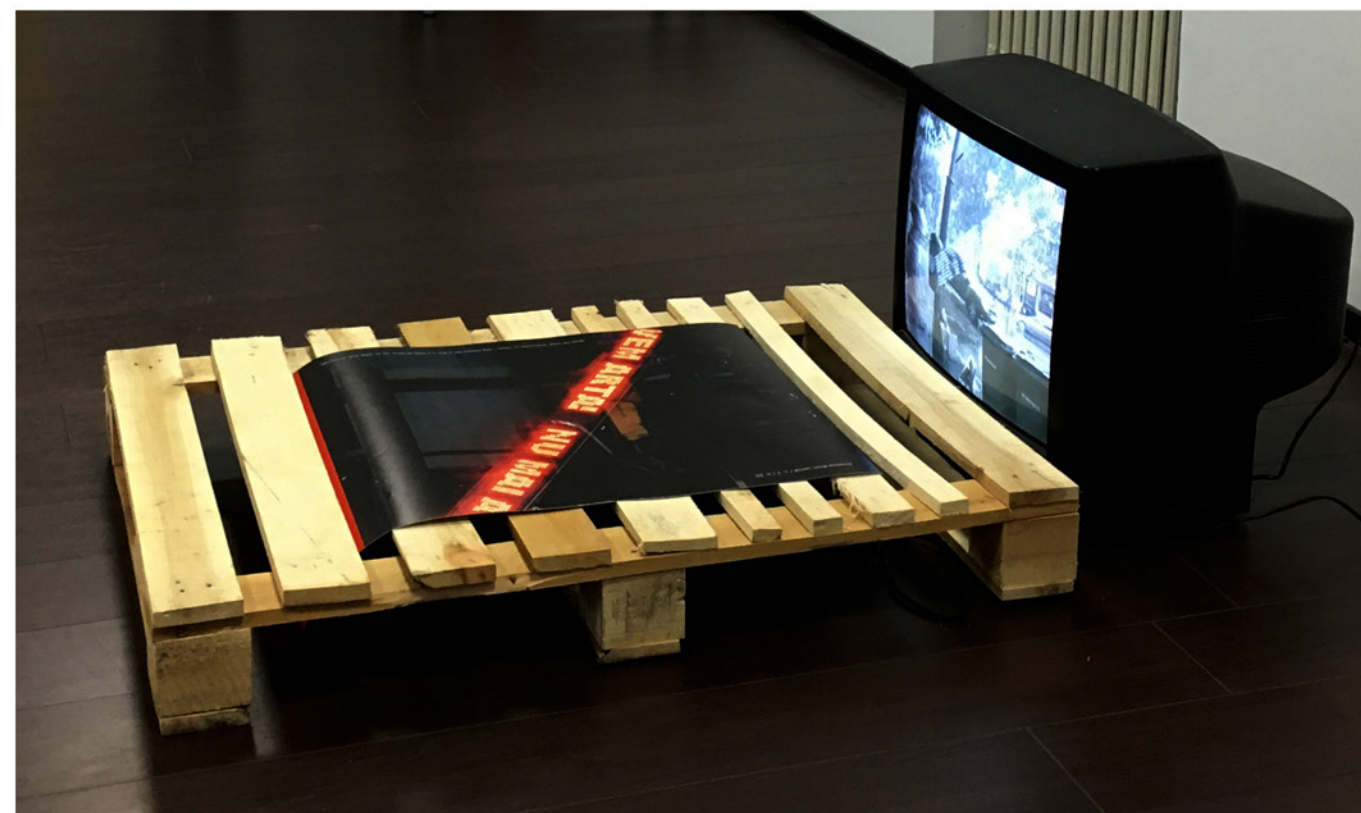

16 Nu mai avem artă!

ki: serial / s. 3 / e. 16 / 23.09.16

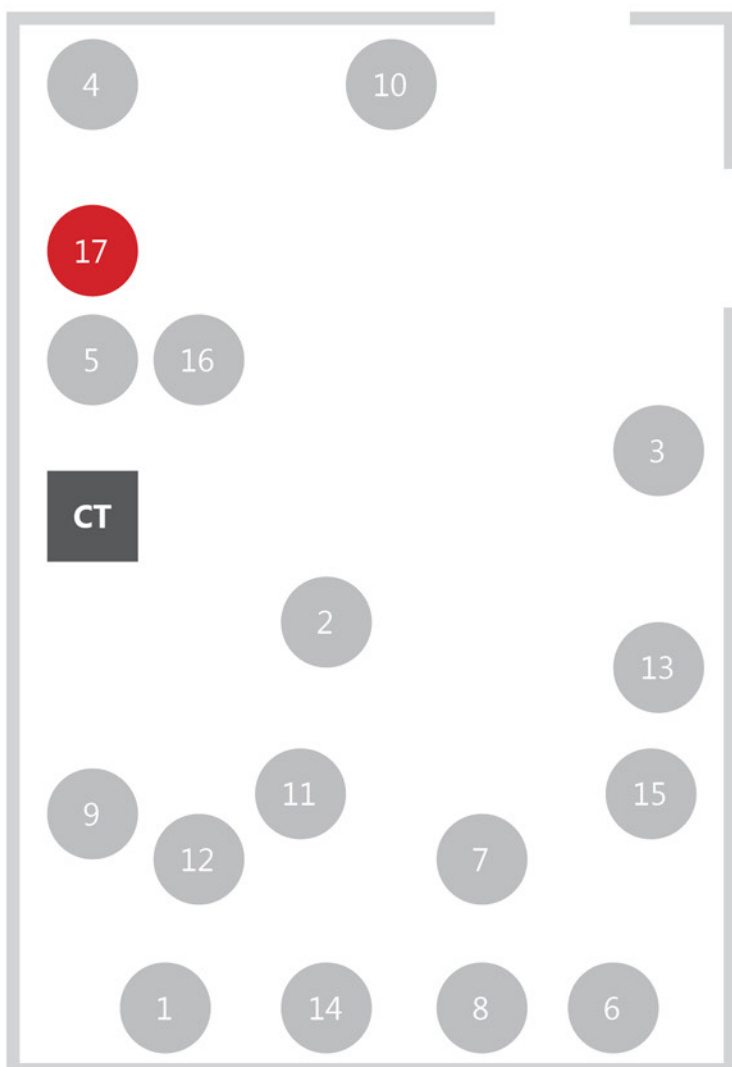
16

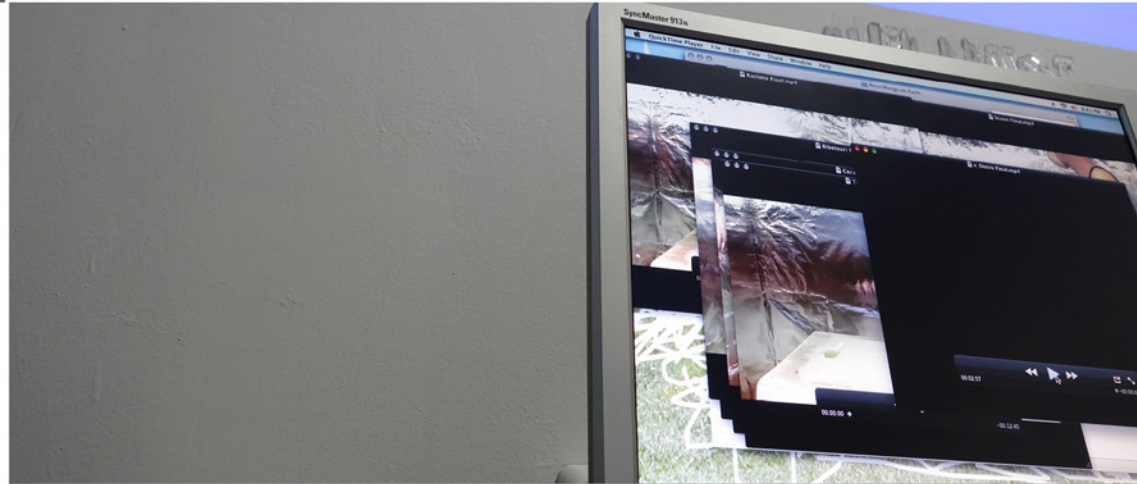
17 Am uitat tot

ki: serial / s. 3 / e. 17 / 30.09.16

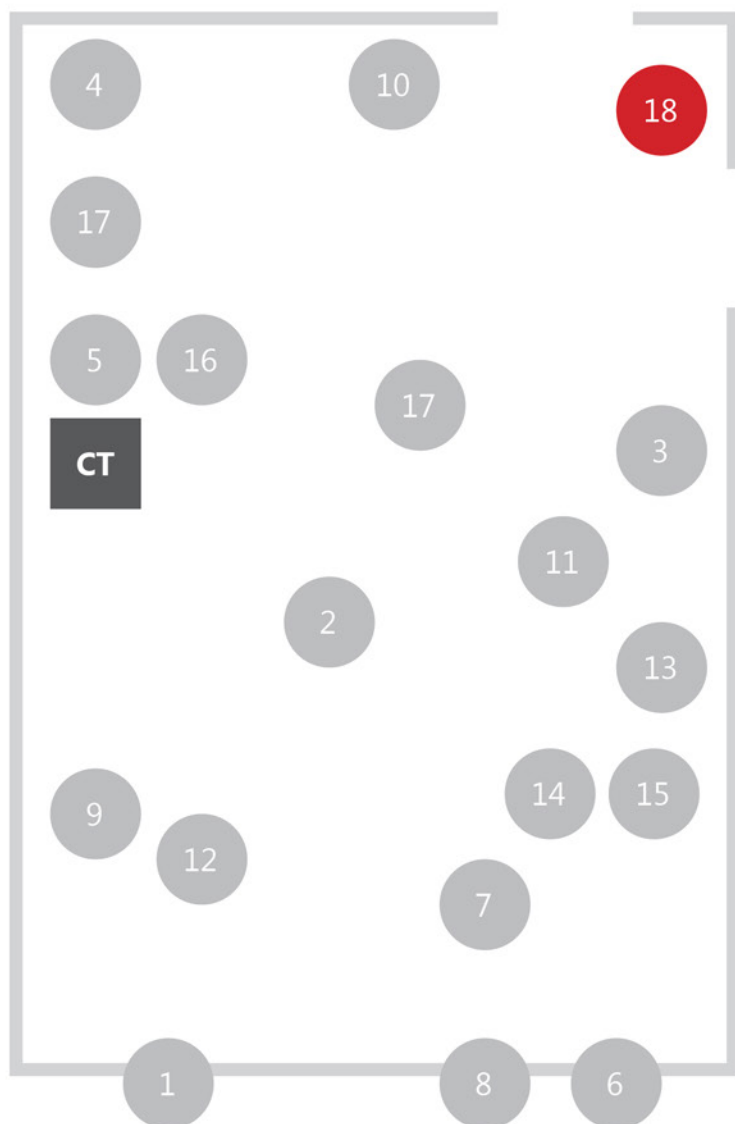
17 Am uitat tot

ki: serial / s. 3 / e. 17 / 30.09.16

18 testând planeta

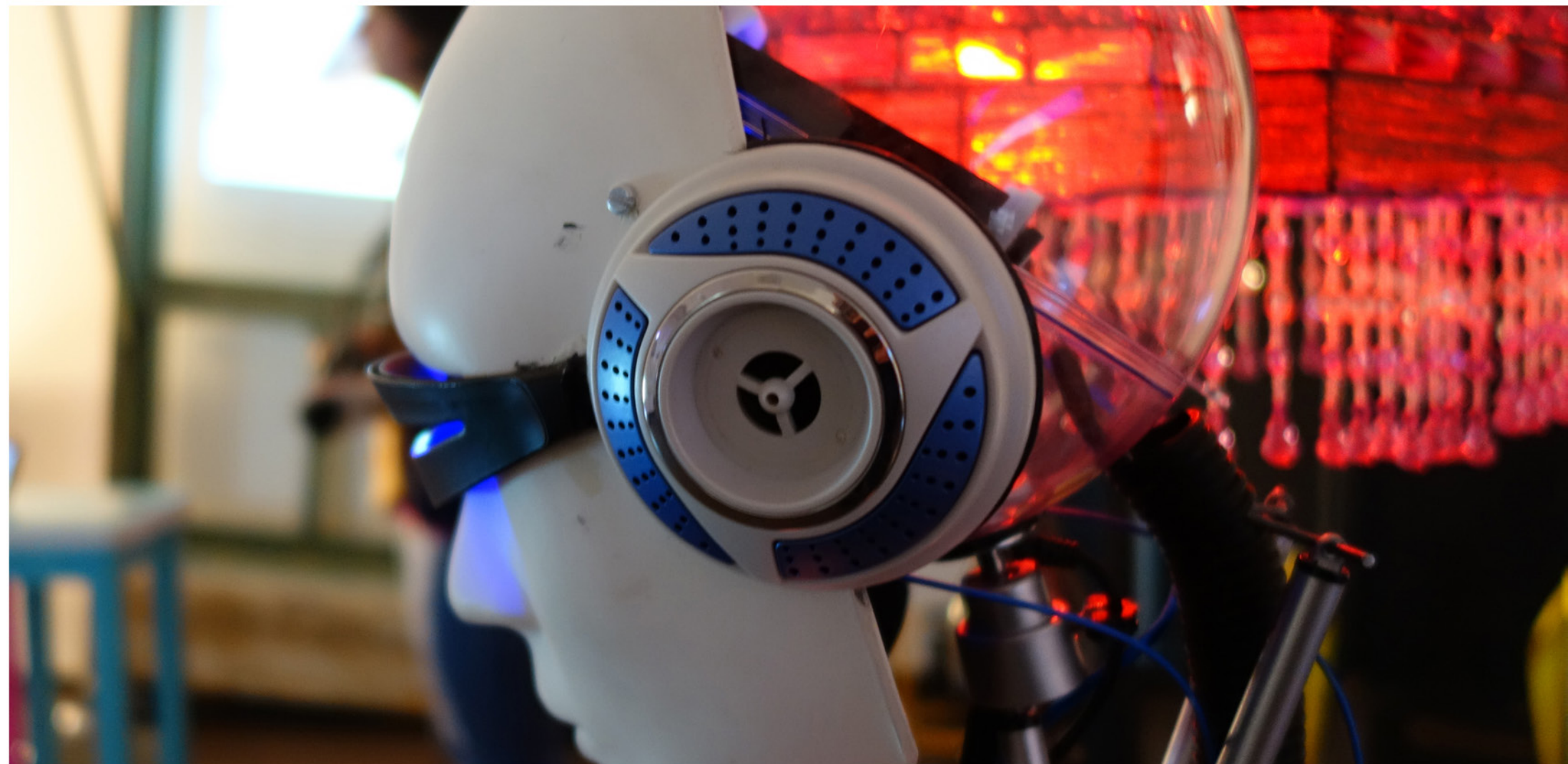
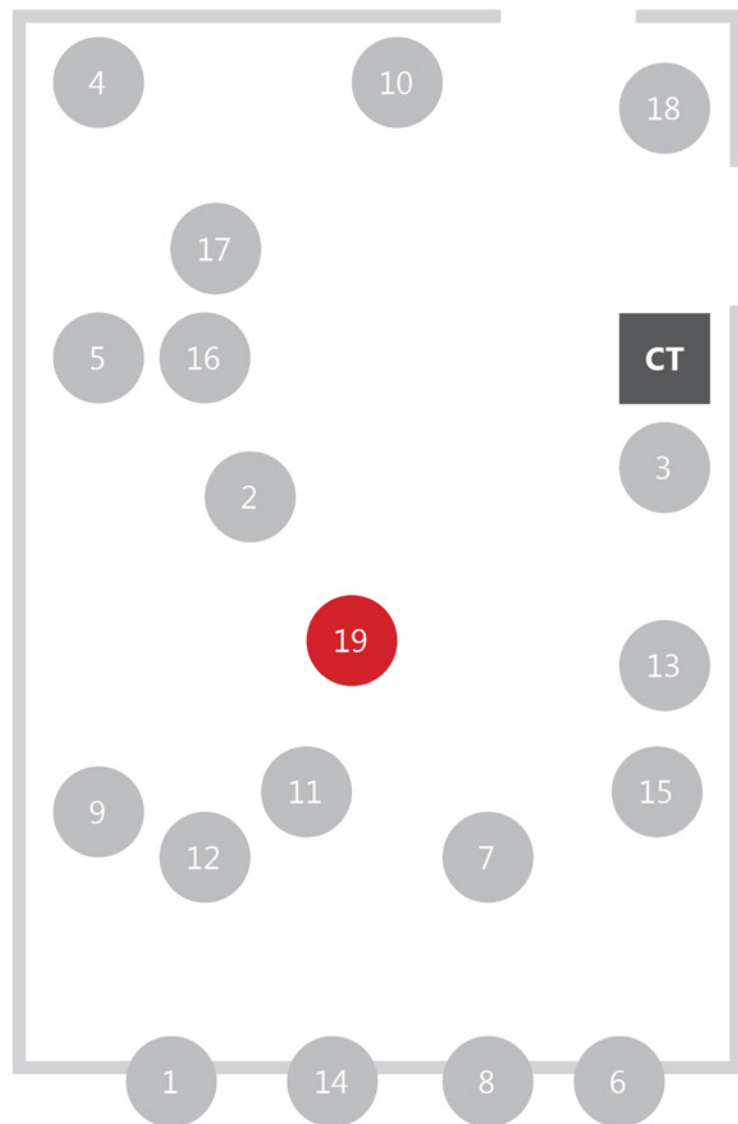
ki: serial / s. 3 / e. 18 / 07.10.16

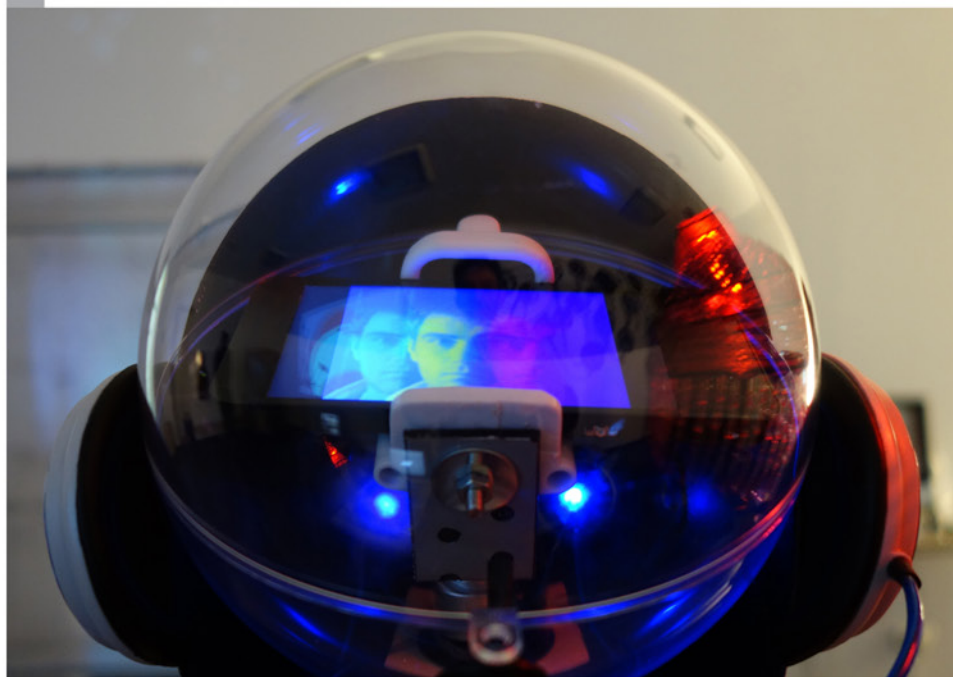

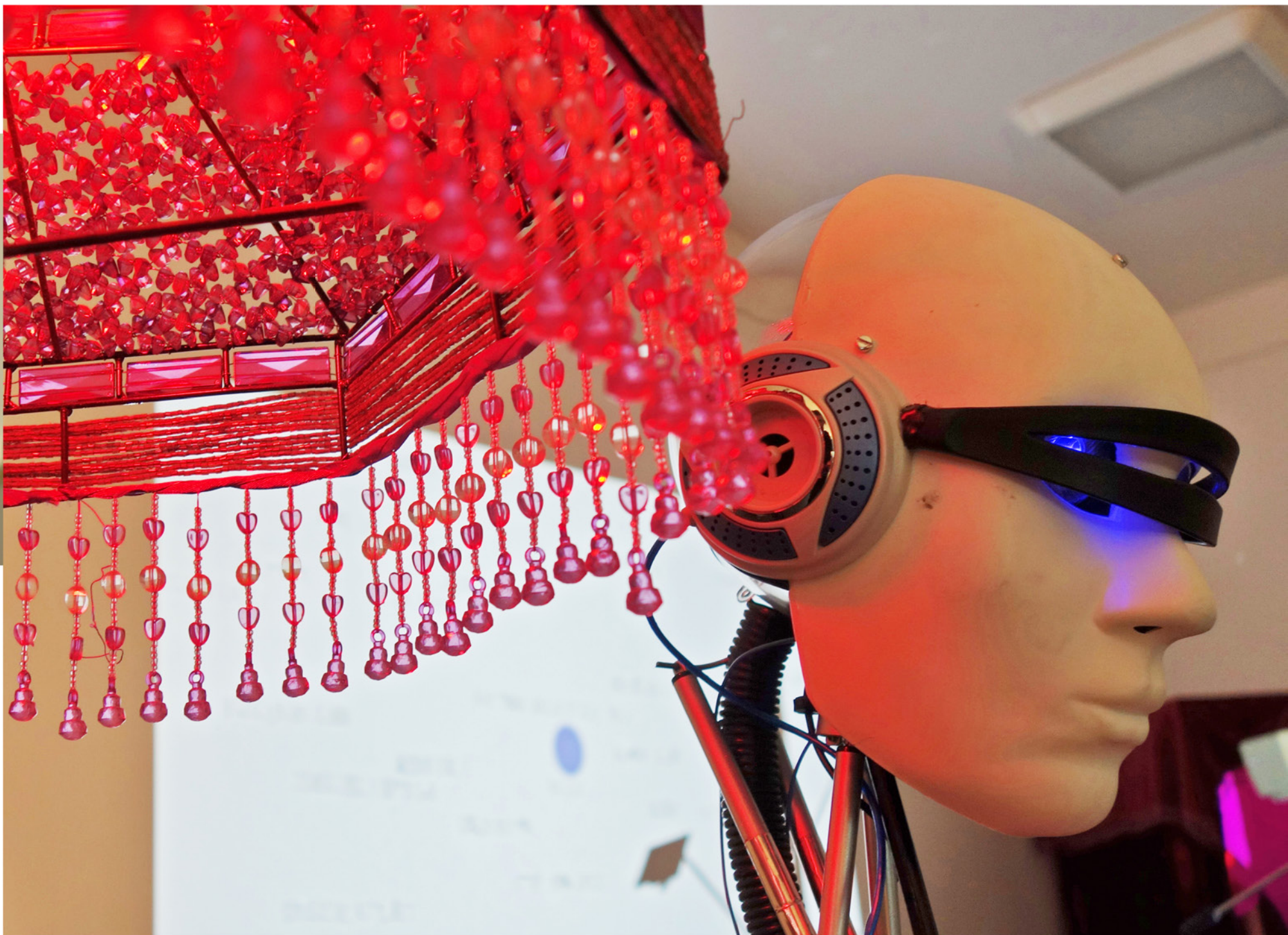
191979 | 2009 | 2039

ki: serial / s. 3 / e. 19 / 14.10.16

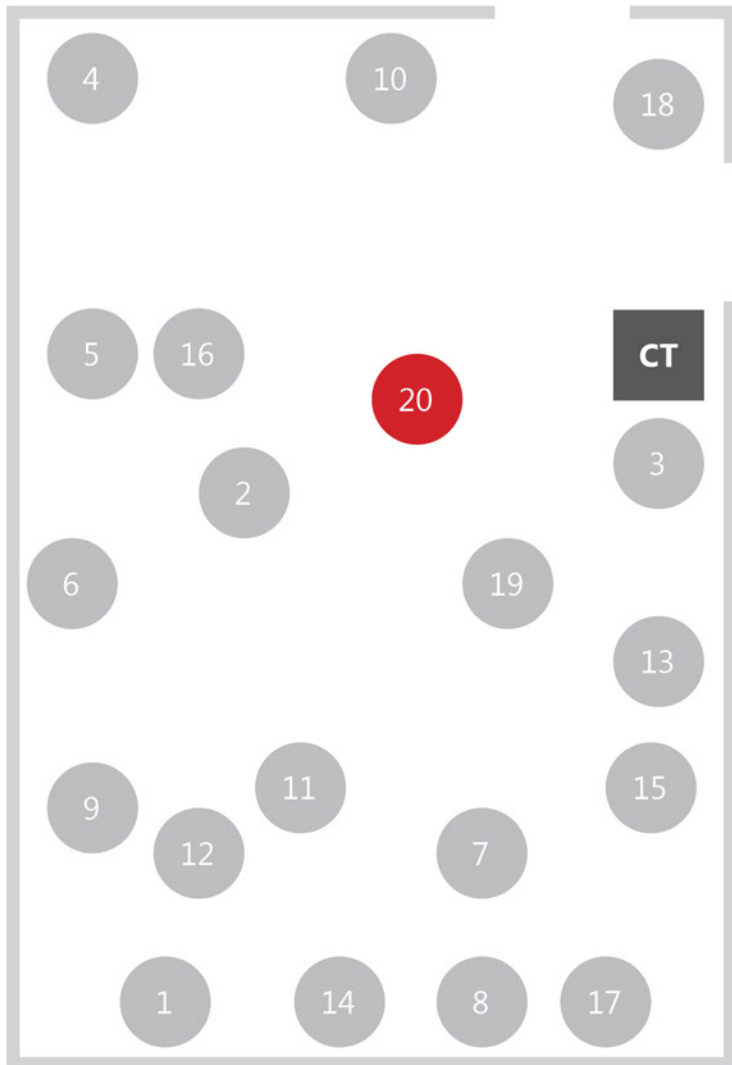

19

20 cheap kills (p.END.ing)

ki: serial / s. 3 / e. 20 / 21.10.16

20 cheap kills (p.END.ing)

ki: serial / s. 3 / e. 20 / 21.10.16

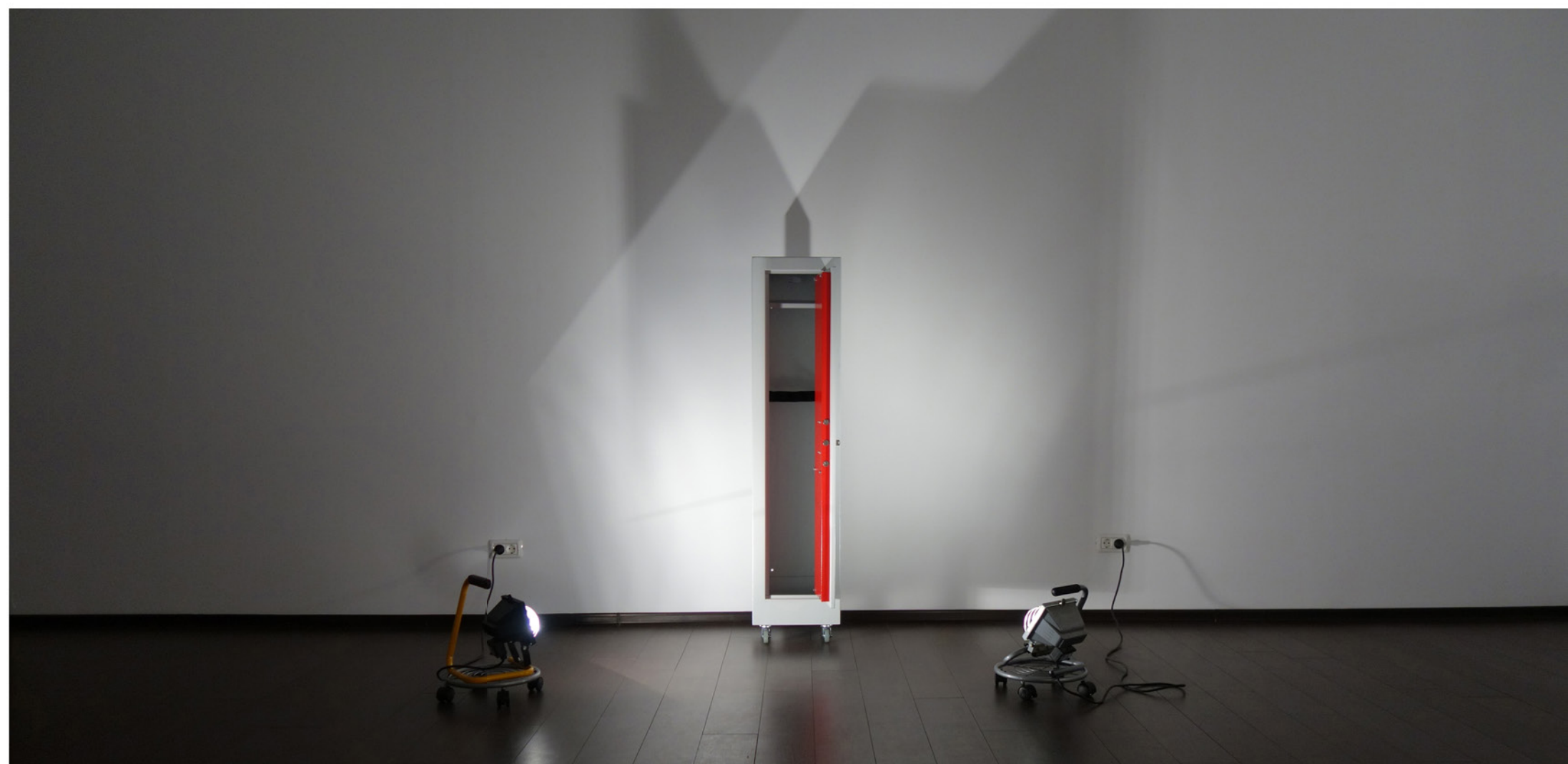
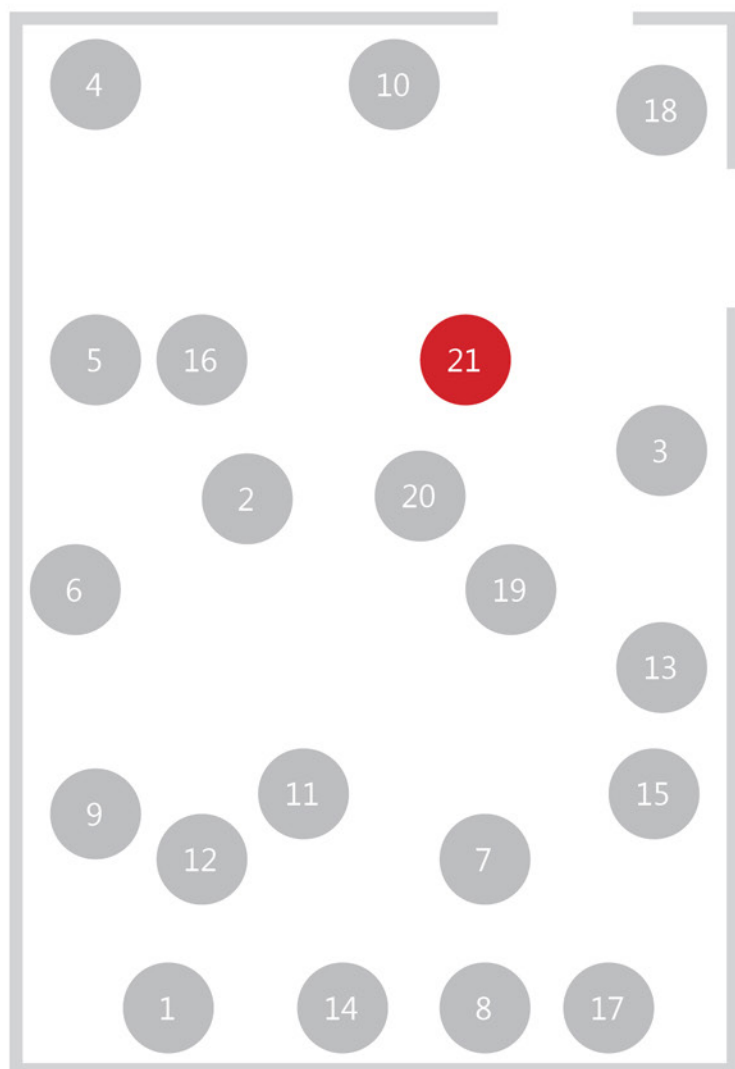

21 Capsula Timpului

time based work (to be opened in **28.10.2070** at **20.16 h**) <https://kinema-ikon.net/404/2070/>

ki: serial / s. 3 / e. 21 / 28.10.16

21 Capsula Timpului

ki: serial / s. 3 / e. 21 / 28.10.16

Calendars Day Week Month Year

2070

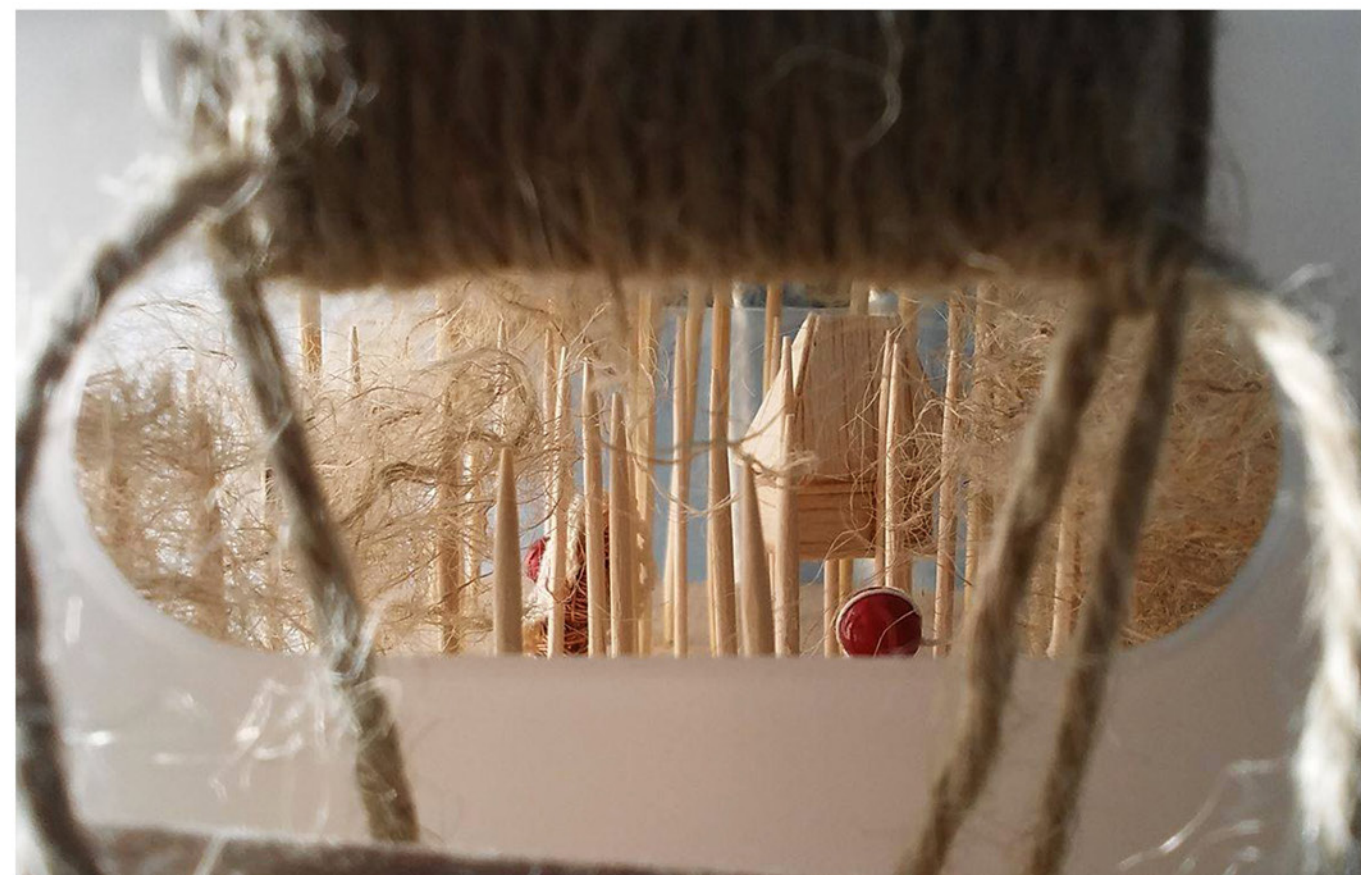
January February March April

May June July August

September October November December

21

Kinema Ikon: time capsule - opening 20:16

Sezonul trei, final de partidă

În ultima vreme s-au produs niște suprapuneri logistice deranjante, motiv pentru care este necesară o scurtă recapitulare. Astfel, nucleul operativ de la kinema ikon a propus în 2010 pentru deceniul care urmează, cu gândul la 2020 - anul semicentenarului pentru ki - două proiecte paralele care să reprezinte în stilul coerent-haotic al grupării continuarea experiențelor ludice într-o veselie analogico-digitală.

Este vorba despre proiectul Wunderkammer cu lucrări de grup prin curatoriat în brainstorming, având frecvență bienală, din care s-au consumat deja trei expoziții - prima în formatul de expunere al revistei Intermedia, a doua s-a numit ki-objects și a treia apparatus. Al doilea proiect a fost Serialul kinema ikon pe sezoane și episoade, curatoriat de calin man cu lucrări individuale de autor și cu frecvență lunară în primele două sezoane (2013- 2015) și cu frecvența de două săptămâni în sezonul trei din 2016.

Sezonul trei s-a epuizat prin nici mai mult nici mai puțin cu 20 (douăzeci !) de episoade/expoziții de mici instalații personale pe care eu le numesc dispozitive, toate extrem de incitante, reprezentând cu fidelitate personalitățile tinerilor artiști vizuali, notînd în continuare titlurile și numele autorilor în ordinea desfășurării în sala ki de la muzeul arădean de artă: kinema ikon serial, sezonul trei din 2016, episodul 1, DADADA de reVoltaire, 2. intimacy de Ioan Paul Colta, 3. flo': offline, 4. Bogdanator: worship RNG majik, 5. Alien Armpit de Bogdan Tomșa, 6. Network Expressions de Nita Mocanu, Marius Stoica, 7. KF: Jonny, 8. Le'Jam de L'Ene, colectiv format din opt arhitecți plus doi artiști vizuali, 9. Snakes & Circles de Adela Muntean, 10. Me, Myselfie & I de către Ion Liviu Orlețchi, 11. The Balcony de Adrian Sandu, 12. a relative human product de Oana Furdea, Mihnea Rareș Hanțiu, Teo Cociuba, 13. păzind merele de aur de Sergiu Sas, 14. CATchFISH de Adelina Laura, Mimi Sălăjan, 15. Cutia albă de Mihai Păcurar, 16. Nu mai avem artă! de Mihai Zgondoiu, 17. Am uitat tot de Anca Manga on Earth, 18. testând planeta de Cristina Bogdan & V. Leac, 19. 1979 / 2009/ 2039 de Andrada & Alexandru Pecican, 20. gH: cheap Kills (p.END.ing). Final de partidă: vineri 28.10.16. cînd a avut loc un pseudo-vernisaaj urmat de acțiunea "capsula timpului" spre 2070...

Constructul estetic sub forma de expresie a unei Instalații eclecticice - obiecte analogice, dispozitive speculare (oglinzi), proiecții video-digital etc. au fost produse prin metoda brainstorming de către autorii lucrărilor în acord cu calin man, cel care a fost curatorul acestui eveniment, conform următorului skepsis:

Fiecare artist vizual sau echipă realizează o lucrare pe care o lasă în expoziție și așa s-au adunat într-o "grămadă ordonată" un număr de douăzeci de dispozitive care se intersectau material sau prin proiecții imateriale, suferind la fiecare nou adaos o modificare de ansamblu și așa mai departe. Procedul poate fi comparat cu cel pe care cercetătorii l-au numit "palimpsest", constituind din răzuirea în profunzime a pereților dintr-un sit cultural (biserici, palate etc.), fiecare strat dezvăluind o altă pictură murală, alte tehnici picturale și alte subiecte din alte epoci. Mai poate fi asemuită cu procedul digital numit "multitasking" care presupune un "proces care realizează rularea simultană a mai multor aplicații software"; în cazul expoziției finale a sezonului trei, obiectele analogice și cele digitale au format un corp tridimensional unitar iar de aici rezultă următoarea concluzie personală: cele douăzeci de lucrări personale sau dispozitive de autor au devenit în final o singură Instalație eclectică de grup marca kinema ikon, adică un experiment ludic ușor haotic din cauza aglomerării obiectuale; apropo de această ultimă constatare am aflat că în orașul francez Annecy există o "Școală Superioară de Artă a Aglomerării", ceea ce mi se pare fabulos.

Notez de asemenea că episodul întâi a fost intitulat DADADA de reVoltaire iar cea de a treia ediția a Media Art Festival s-a numit de asemenea DADADA, fiind dedicat aniversării a 100 de ani de la nașterea mișcării artistice cu nume asemănător la Cabaret Voltaire din Zürich de unde și invitarea la evenimentul arădean al actualului director artistic al cabaretului elvețian, domnul Adrian Notz, iar gândul patafizic mă duce spre potențialul raport dintre Voltaire (cabaretul) și reVoltaire (calin man) fără să deslușesc cu exactitate raporturile respective. În fine, această relație ezoterică constituie singura legătură dintre cele două tipuri de evenimente concomitente care din păcate s-au bruiat reciproc: Festivalul ca expoziție de artă contemporană, remarcabilă punere în scenă a unor lucrări realizate de către tineri artiști vizuali din țară și din zona kf iar pe de altă parte expoziția din sala kinema ikon, marcînd finalul surprizător și incitant al sezonului trei din serialul cu pricina. Oricum, sintagma din titlu - "final de partidă" - face referire discretă la toate trei sezoanele, totalizînd pur și simplu 40 (patruzeci) de expoziții în trei ani, cifră care trebuie să recunoaștem este incredibilă și uluitoare, cu referire la efortul autorilor și a curatorului în egală măsură. De aici și sensul lărgit al termenului "final", motiv pentru care nucleul dur (sic) de la kinema ikon propune o reîntoarcere spre farmecul discret al pixelilor prin recursul la Instalații Hypermedia, incluzînd și tema a ceea ce se numește de o vreme Internet of Things - IoT.

kinema ikon: serial /

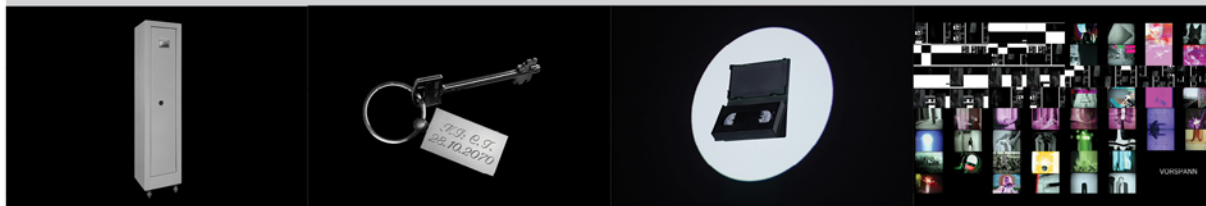
season 4 / 2021-2022

Art Museum Arad • etaj][• sala kinema ikon: **episode 1:** geosab . reVoltaire . Bogdanator . gH: **I.O.O.O. {in.out.on.off.}** • **episode 2:** Robert Boran & Mihai Sălăjan: **Krilin** • **episode 3:** Alex Halka: **Nein, Danke** • **episode 4:** Irina Bako: **Digital Self-Portrait** > Marian Codrea, Antonia Corduneanu, George Crîngașu, Cuscrew, Eurosadboy, Diana Gheorghiu, Herne Hiili, Marta Mattioli, Nico Mureș, Nephronik, Pandelescu, Alexa Sîrbu, Unmatei • **episode 5:** Mona Nor: **Roșu** • **episode 6: 70% C9H9N** > Alex Antonescu, Marian Codrea, Dan Chiș, Dragoș Dogioiu, Alexandra Drăgulinescu, Ioana Dumitrescu, Dora Huiban, Marta Mattioli, Ema Motea, Marina Oprea, Emanuel Ștefan, Toma Ștefănescu, Selina Yilmaz / curatoare: Raluca Oancea • **episode 7:** Iulian Leonard: **Rubbernecking 101** • **episode 8: Pink Cloud** > Bogdan Alexandru, Bob Bicknell-Knight, Alexandru Cartuș, Valentina Gal, Martyna Marciniak-Grace, Bogdan Matei, Taietzel Ticalos, unmatei / curatoare: Georgia Țidorescu • **episode 9: Your views** / coordonatoare: Nita Mocanu • **episode 10:** reVoltaire: **Fifty Fifty Mississippi:** *Lettres en tête avant la lettre* •

I.O.O.O. {in.out.on.off.} //

KEY /NFT+time, (followed by)

Vorspann:01-20,21-40,41-60 /dismantled NFT

KEY

key.jpg, NFT 2021-2070

În 2016, la finalul sezonului 3 al serialului, kinema ikon a închis o capsulă a timpului al cărei conținut rămâne învăluit în mister. Spre deosebire de rutina clasică, această capsulă a timpului în loc să fie îngropată, a fost depozitată și înregistrată în inventarul Muzeului de Artă Arad, Romania. *Fotografia cheii Capsulei Timpului - key.jpg* - ca NFT, poate fi cumpărată și astfel îi dă dreptul proprietarului de NFT să deschidă Capsula Timpului, **marți, 28 octombrie 2070, ora 20.16** cu ocazia centenarului kinema ikon. (Felul în care se va desfășura evenimentul, locația cheii, precum și alte detalii vor fi dezvăluite la un moment dat. Stay tuned! Ca reminder a fost creat un eveniment pe facebook și un timer pe kinema-ikon.net).

*

Vorspann

Vorspann, film 16mm (26:01) 1970-1989
Vorspann, SVHS (26:01) 1995
Vorspann, mp4/DVD (26:01) 2005
Vorspann, NFT (01:00) 2021

În 1995, odată cu selectarea celor 22 de filme pentru proiecția kinema ikon de la Centrul Pompidou, George Săbău a revizitat toate cele 62 de filme experimentale produse de ki în perioada 1970-1989. Drept urmare, a fost extras câte un cadru din fiecare film și apoi montat în *Vorspann film 16mm (26:01)* care a fost proiectat pe ecranul de la atelier și copiat în priză directă pe bandă SVHS. În final, fiecare film din arhivă și-a recăpătat cadrul pierdut temporar. Așa se face că pentru câteva săptămâni kinema ikon a avut un film, *Vorspann, film 16mm (26:01)* care le-a anulat pe celelalte 62 de filme, iar filmele reîntregite au anulat filmul de montaj din care a rămas doar o simplă copie video, *Vorspann, SVHS (26:01)*. În 2005 caseta video a fost transferată pe un dvd cu ocazia expoziției ki de la mnac, iar în 2021, *Vorspann, mp4/DVD (26:01)* a fost demantelat și reconstruit ca prim episod din sezonul 4 al serialului kinema ikon: *Vorspann, NFT (01:00)*.

KEY

key.jpg, NFT 2021-2070

In 2016, at the end of the 3rd season of the series, kinema ikon closed a *Time Capsule*, whose contents still remain shrouded in mystery. As opposed to the classical routine, THIS time capsule was NOT buried, but registered as an item on Arad Art Museum's inventory list, and then stored away. *The photograph of the Time Capsule's key -key.jpg* - available for purchase as a NFT, grants the buyer the right to open the *Time Capsule* on **Tuesday, the 28th of October 2070, at 20:16h**, for the anniversary of the kinema ikon's centennial. (The actual schedule, key location and other details will be available shortly; stay tuned. reminder: *Facebook event + timer / kinema-ikon.net*)

*

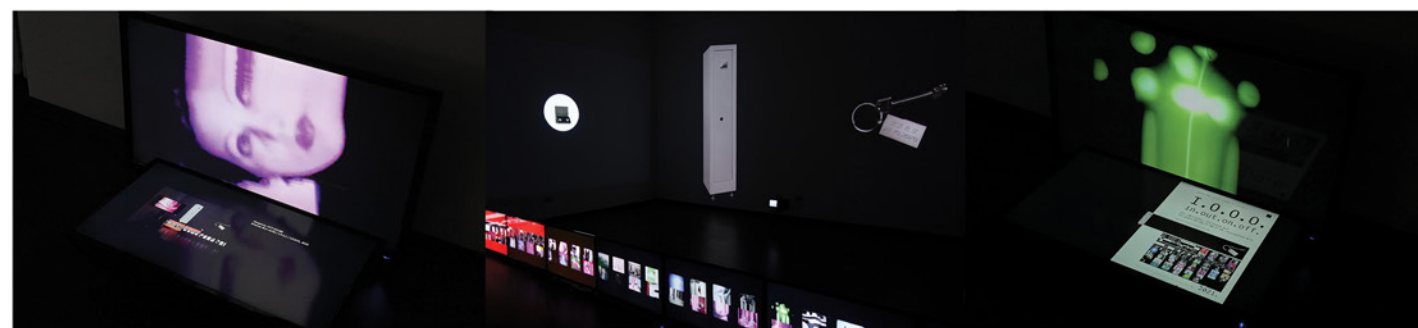
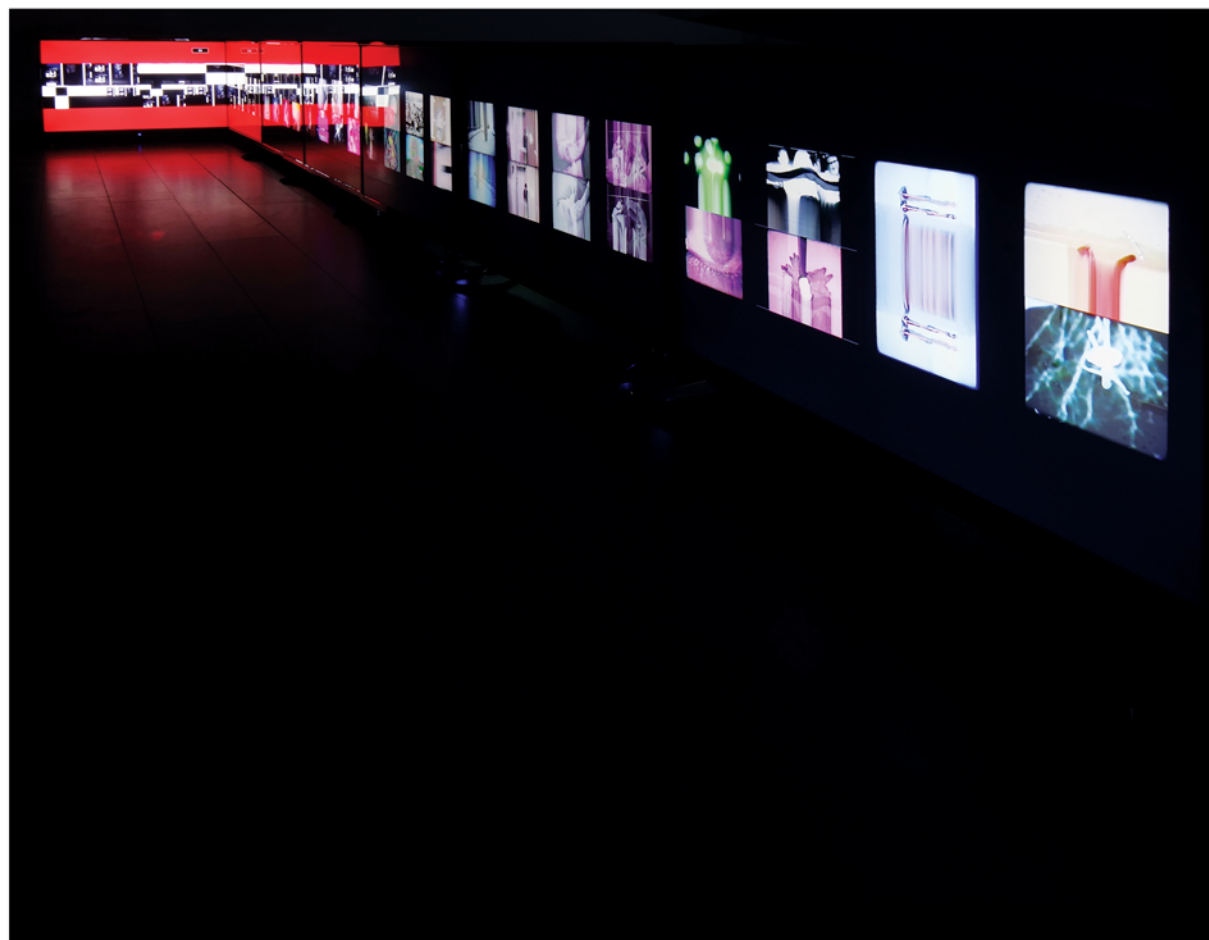
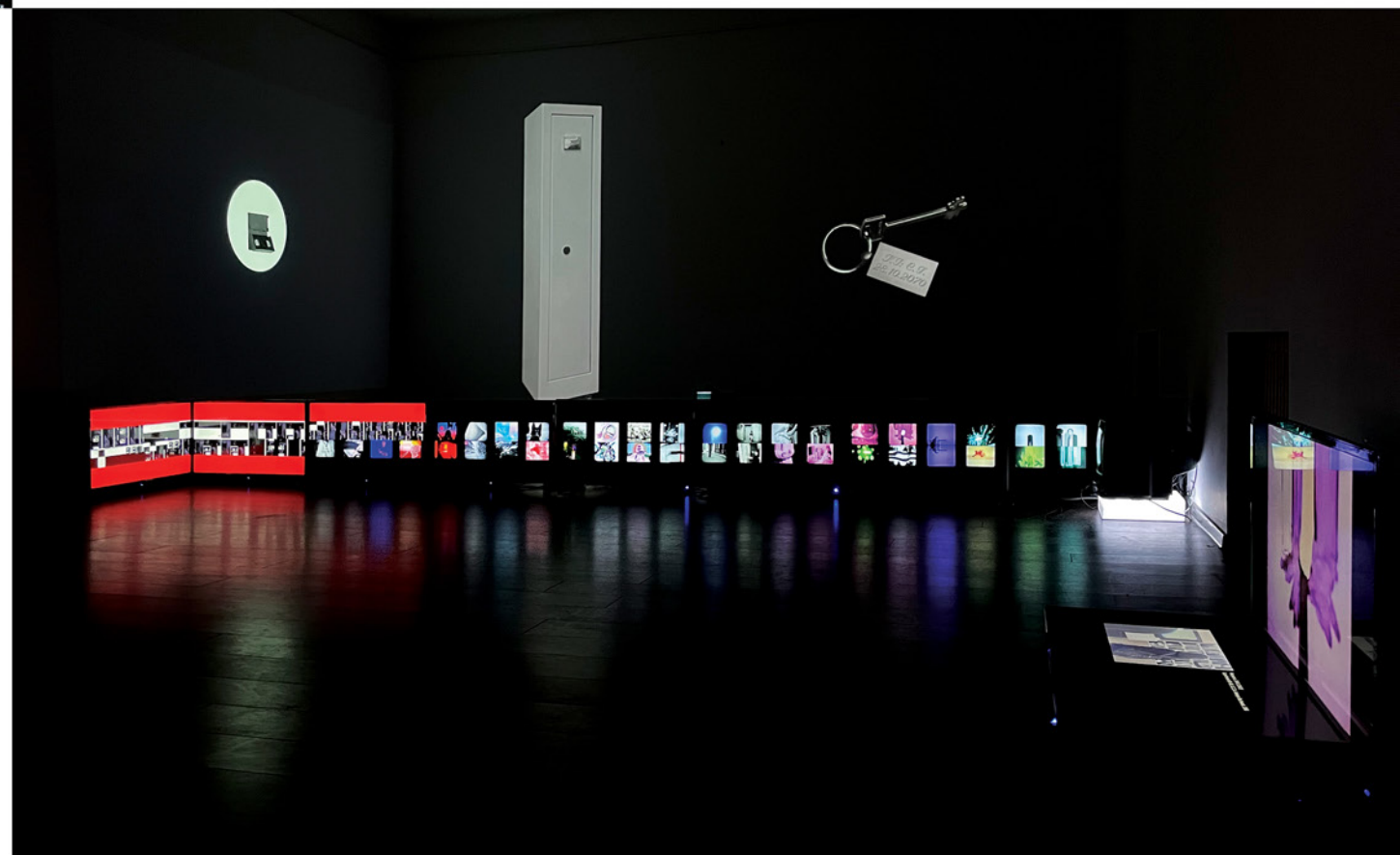
Vorspann

Vorspann, film 16mm (26:01) 1970-1989
Vorspann, SVHS (26:01) 1995
Vorspann, mp4/DVD (26:01) 2005
Vorspann, NFT (01:00) 2021

In 1995, when selecting the 22 films for a kinema ikon screening at the Pompidou Center, George Săbău revisited all 62 experimental films, produced by kinema ikon, from 1970 to 1989. One frame was removed from each film and merged into the *Vorspann film 16mm (26:01)*; it was then screened at the studio and copied onto SVHS. After this process was completed, all movies got their temporarily "lost frames" back. For several weeks however, kinema ikon owned a montage that canceled all 62 films, and the films, once restored, canceled the montage; all that remained was a video copy: *Vorspann, SVHS (26:01)*. In 2005, the video cassette was transferred to a dvd and then projected as part of a ki exhibition at mnac Bucharest; then, in 2021, *Vorspann, mp4/DVD (26:01)* was dismantled and reconstructed as the first episode of the 4th season of the kinema ikon series: *Vorspann, NFT (01:00)*.

I.O.O.O. {in.out.on.off.} //
KEY /NFT+time, (followed by)
Vorspann:01-20,21-40,41-60 /dismantled NFT

Krillin v1.3

=====[*] What is Generative Art ? :

Refers to art that in whole or in part has been created with the use of an autonomous system. An autonomous system in this context is generally one that is non-human and can independently determine features of an artwork that would otherwise require decisions made directly by the artist. In some cases the human creator may claim that the generative system represents their own artistic idea, and in others that the system takes on the role of the creator.

“Generative art” often refers to algorithmic art (algorithmically determined computer generated artwork) and synthetic media (general term for any algorithmically-generated media), but artists can also make it using systems of chemistry, biology, mechanics and robotics, smart materials, manual randomization, mathematics, data mapping, symmetry, tiling, and more

=====[*] Krillin Description :

An interactive tool that allows you to “play” with various generative algorithms with the purpose of creating out the box art. “Play” refers to directly modify some important parameters of the algorithm itself.

=====[*] Krillin Interface :

It is design to have a retro-feeling similar to old tools like Turbo Pascal but at the same time very simple to use. The user opens the program and then he/she uses the keyboard in order to give commands to Krillin which does everything else. Here the user can focus on experimenting with the algorithm by changing colors, and other parameters.

=====[*] What is a Moiré pattern ? :

Are large-scale interference patterns that can be produced when an opaque ruled pattern with transparent gaps is overlaid on another similar pattern. For the moiré interference pattern to appear, the two patterns must not be completely identical, but rather displaced, rotated, or have slightly different pitch.

=====[*] What is Blending mode ? :

Krillin is using two blending modes that are used by the algorithms, these are difference blending mode and exclusion blending mode. In difference blending mode each pixel color is subtracted from the screen. In exclusion blending mode the operation is the same as difference but less extreme.

=====[*] Krillin Algorithms :

In version 1.3 Krillin has 3 algorithms which are all complex Moiré patterns.

=====[*] :Algorithms Description:

1) Moire1 -> It is the simplest algorithm made from a superimposed two layer grid structure based on classical abstract geometric shapes like squares and circles. The algorithm moves the two layers which are one on top of the other in a random fashion creating complex Moiré patterns. This effect is enhance by using a difference blending mode between the two layers.

2) Boran-Moire1 -> It is an algorithm which is using external art-images for creating complex Moiré patterns. These art-images are symmetrical hand made ASCII/ANSI art custom made by the artist outside Krillin. The algorithm creates a superimposed two layer grid structure based on those art-images, then the two layers are moved randomly and enhance by using an exclusive blending mode. This creates a unique ASCII/ANSI based Moiré pattern. This algorithm is used in conjunction with the idea of modding. Where modding in this case refere to the ability to change the algorithm externally outside Krillin by modifying the art-images themself. The interesting part is that this art-images can be in fact anything (even saved art from Krillin).

3) AlienGlyphs -> It is an algorithm which is using the concept of micro/macro grid structure. The idea here is that each element from the grid is another smaller grid where you have various abstract classical shapes like triangle, squares and circles. The two layer grid are different from one another because the size of the two layers are different. The algorithm performe a random movement of this two layers creating a very complex Moiré pattern that exhibit mosaic feeling. Here the two layers are blended together using a difference blending mode.

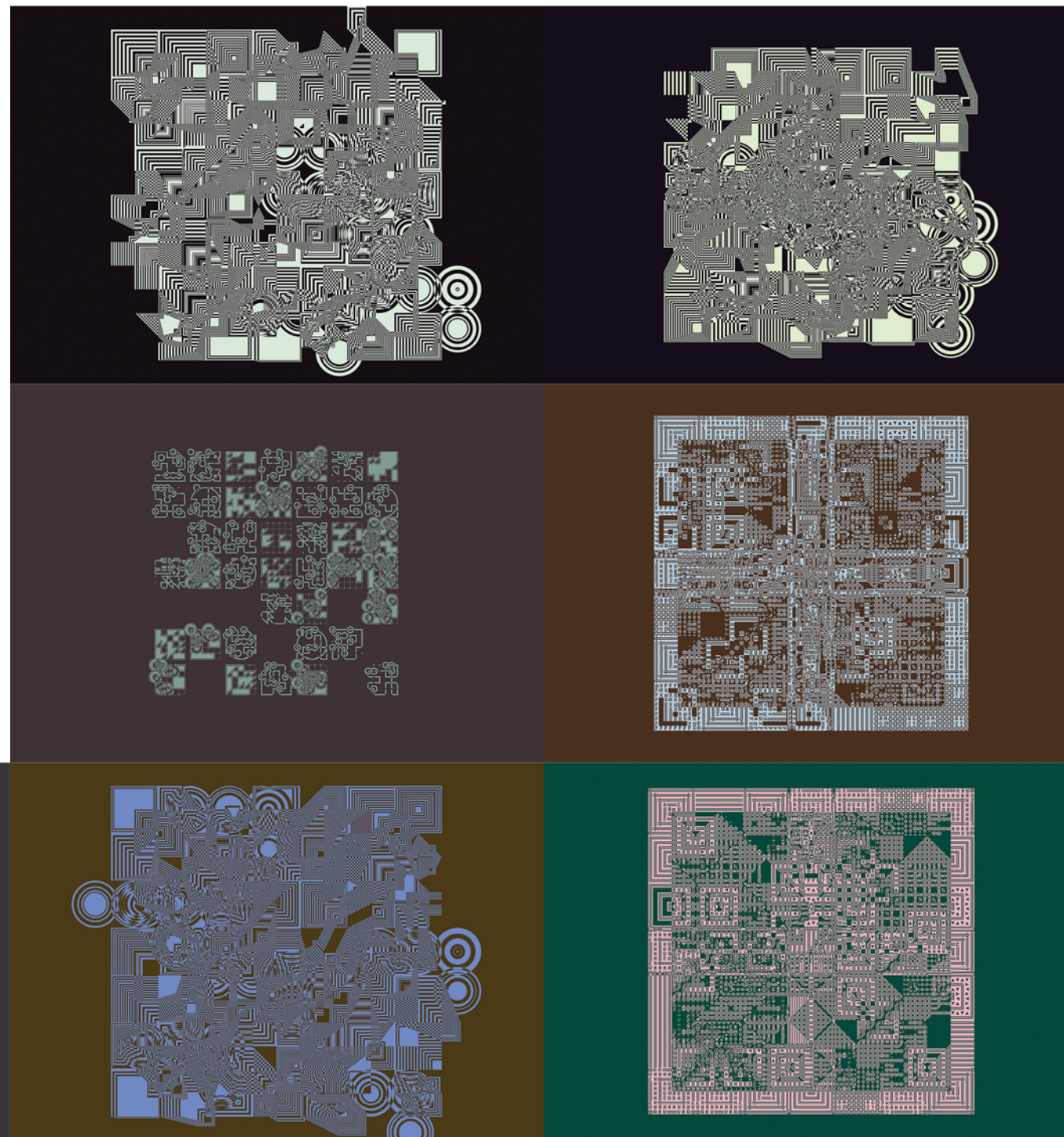
=====[*] :Interactive possibility with Krillin :

Krillin supports two import parameters that can change during the algorithm execution. These are “color parameter” and “Boran-Jade” operator.

Color Parameter -> The color parameter creates a random pale color palette that can change the visual colors of the art. This is an aesthetic parameter. The colors are chosen randomly based on the Boran-Jade parameter.

Boran-Jade operator -> This parameter is an internal algorithmic parameter which is changing the distance of each element in the grid layers. By increasing the parameter value the grid is contracted creating a higher density which increase the complexity of the corresponding Moiré pattern. If the parameter decrease the grid layers are decontracted creating a smaller density which decrease the complexity of the corresponding Moiré pattern. Also this parameter can be randomized to create a fuzzy distance with variable density, where the effect is an unknown complexity of the Moiré pattern.

Krilin v1.3


```

Krilin v1.3 by Boran Robert Andrei & Mimi Salajan
[ ] [--MENU--] [ ]
[+]-----[+]
[s] - Export [art->PNG]
[shift+t] - Increase generation limit
[t] - Decrease generation limit
[shift+y] - Set generation limit to max
[y] - Set generation limit to min
[shift+m] - Enable/Disable modding support
[+]-----[+]
[shift+z] - Increase Boran-Jade operator
[z] - Decrease Boran-Jade operator
[r] - Randomize Boran-Jade operator
[p] - Randomize color palette
[w] - Change algorithm
[+]-----[+]
[x] - Back to menu
[+]-----[+]
[*]---[STATUS-SCREEN]---[*]
<GENERATION LIMIT> : 1
<BORAN-JADE OPERATOR> : 0
<COLOR PALETTE> : 242/238/203
<CURRENT ALGORITHM> : Moire1
<MODDING> : no
[*]-----[*]

```


Nein, Danke artist de unică folosință

Artist de unică folosință.

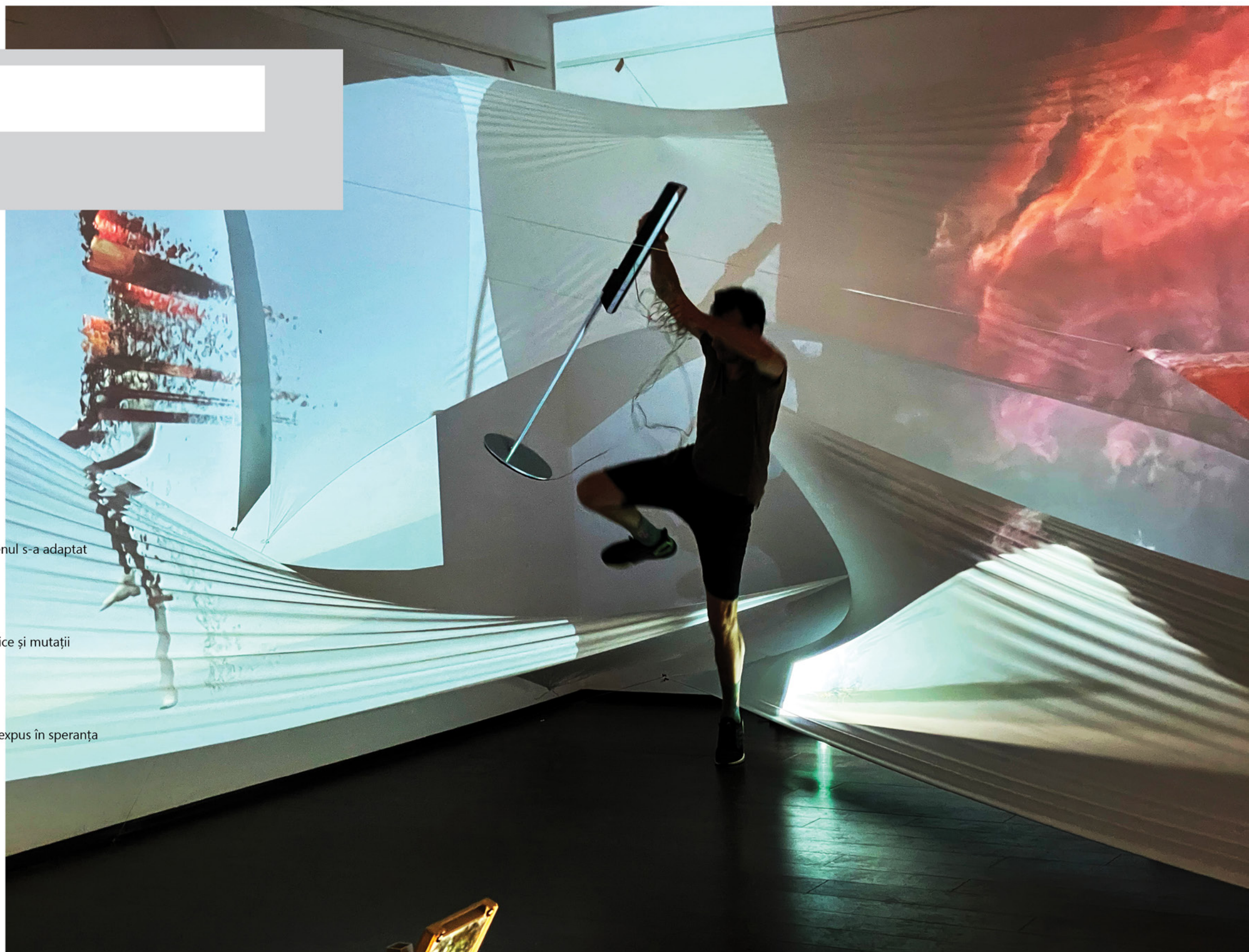
Compoziție: corp 99% uman

Datorită mediului înconjurător extrem de toxic specimenul s-a adaptat

pentru a supraviețui. Se pot observa mici abateri genetice și mutații

dismorfice specifice contextului în care s-a auto-supra-expus în speranța

volatilă că totul ar putea fi și ok sau cel puțin... "bine".

Nein, Danke

artist de unică folosință

Digital Self-Portrait

Marian Codrea, Antonia Corduneanu, George Crîngașu, Cuscrow, Eurosadboy, Diana Gheorghiu, Herne Hiili, Marta Mattioli, Nico Mureș, Nephronik, Pandelescu Pandelescu, Alexa Sîrbu, Unmatei

Cu toții avem nevoie de un sine digital - o mască virtuală pe care o purtăm pentru a ne adapta la lumea tehnologizată în care trăim. Sinele digital este o construcție abstractă, idealizată a fiecăreia / fiecăruia dintre noi, care prinde viață sub diferite forme: în avataruri din jocuri video, pe instagram, chiar și în mailurile de zi cu zi. Noile tehnologii ne asaltează constant, așa că deocamdată putem doar să speculăm asupra modului în care relația cu digitalul ne modelează identitatea. Câteva din efectele secundare ale acestei simbioze sunt crizele de identitate și tulburările disociative din ce în ce mai frecvent întâlnite și mai des conștientizate de către noi toți.

Sunt o persoană care trăiește cu una dintre aceste tulburări - și anume depersonalizare / derealizare - și, ca urmare a acesteia, trebuie să mă "verific" permanent la nivel senzorial doar pentru a mă asigura că sunt acolo. La 5 ani am început să folosesc prima dată oglinzi pentru a-mi recunoaște și valida simpla existență. Am avut tot felul de oglinzi pe care le-am păstrat cu mine în timp ce creșteam, astfel încât să mă poată ajuta să reflectez asupra mea și fizic. Sunt încă obsedată de reflecții și de suprafețele sticloase pline de lumină; ele se regăsesc adesea în munca mea vizuală. Sunt, de asemenea, obsedată de căutarea identității în autoportretele 3D de pe Instagram.

Artiștii vizuali și-au înregistrat dintotdeauna, în diverse feluri, propriile trăsături fizice și de caracter în autoportrete din varii motive: poate pentru a-și promova abilitățile și tehnica, poate pentru a încerca să-și exprime adevăratul sine interior, poate pentru a se asigura că nu vor fi uitați. Portrete celebre care arată doar o privire în oglindă a artistului, cum ar fi *Portretul Familiei Arnolfini* de Van Eyck, unde putem vedea două figuri vagi într-o reflecție, una dintre ele fiind pictorul însuși, mă intrigă cel mai mult. *Las Meninas* al lui Velazquez creează în mine un sentiment similar de mister și uimire. Admir îndrăzneala de a te include literalmente în cea mai bună și cea mai virală artă a ta. Acum, o nouă generație de artiști digitali face același lucru în mediul online în cel mai competitiv mod care a existat vreodată. Suntem cumva prezenți în toată arta pe care o facem, dar provocarea unui autoportret va fi mereu un efort foarte personal, pentru că ne obligă să ne observăm chiar în momentele pe care le trăim. Un autoportret poate fi creat din nou și din nou și, pentru că ne schimbăm încontinuu, această expresie îi va fi întotdeauna unică aceluia moment. Autoportretele sunt forma în care mulți artiști au ajuns să fie amintiți, oferind informații despre viața lor, împrejurimile și starea lor mentală și emoțională. Examinarea problemelor de identitate prin imaginea de sine este o temă recurentă în arta contemporană, una care probabil va rămâne cu noi cât timp ne vom exprima artistic. 13 artiști români care îmi plac în mod deosebit și pe care îi admir sunt aici pentru a-și prezenta propriile autoportrete digitale, toate exclusiv 3D, atât într-un cadru real cât și într-unul virtual. Sper și îmi doresc să vă bucurați de frumoasele lor eforturi de auto-reflecție.

These days most of us need to have a digital self — a virtual mask that we put on to engage the technological world, an abstract, idealized build of ourselves that comes alive in various forms: in video game avatars, on Instagram or in simple work emails. Technology is still coming at us fast and strong, so we can only guess at how our relationship with it shapes our identity. As a side-effect, most of us struggle with even more identity crises and dissociative disorders than the people who lived before us.

I am a person living with one of these disorders - namely, depersonalization / derealization - and as a result of it, I permanently need to check in with myself just to make sure I am there. When I was 5 years old, I started using mirrors to acknowledge my existence. I had all sorts of mirrors that I kept with me growing up, so they could help me self-reflect. I am still obsessed with reflection and glassy surfaces filled with light; they often show up in my visual work. I am also obsessed with the quest for identity in Instagram 3D (self)portraits by the many artists I admire.

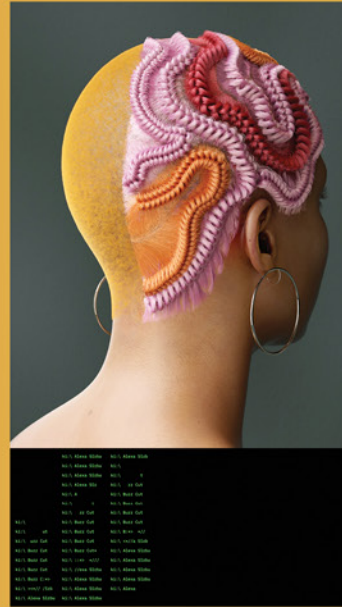
Visual artists have been recording their own likenesses for a few thousand years - maybe to advertise their skills, maybe to try to reflect their inner selves, maybe to make sure they won't be forgotten. Famous portraits that only show a mirrored glimpse of the artist, such as Van Eyck's *Arnolfini Portrait*, where we can see two faceless figures in a reflection, one of them said to be the painter himself, intrigue me the most. Velazquez's *Las Meninas* creates a similar feeling of mystery and awe in me. I admire the audacity to literally include yourself in your best, most viral art. Now a whole new generation of digital artists is doing the same thing online in the most competitive way ever. We are somehow present in all of the art that we make, but the challenge of a self-portrait will always be a consuming, reflexive effort, since it makes us face and observe ourselves in the very moments we are living. A self-portrait can be created over and over, and since there is only one of us in all of time, this expression is always unique to that time. Self-portraits are the form in which many artists have come to be remembered, offering insights into their lives, surroundings and their state of mind. Examining questions of identity through self-image remains a compelling theme in contemporary art, one that might be here to stay with us humans until we'll keep making art. 13 Romanian artists that I particularly like and admire are here to showcase their own digital, 3D self-portraits in both a real and a virtual setting. Please enjoy their beautiful efforts to self-reflect.

Antonia Corduneanu

Unmatei

Alexa Sîrbu

Irina Bako

Nephronik

Pandele Pande

Marian Codrea

Marta Mattioli

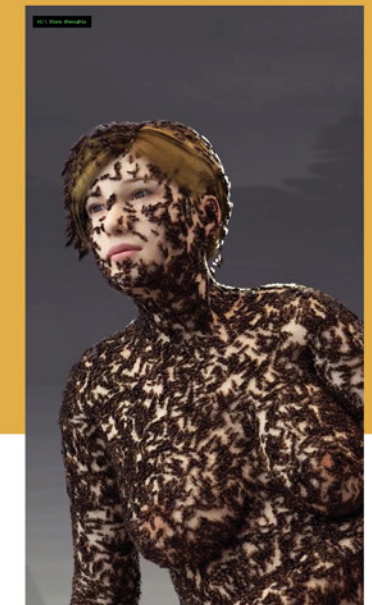

Nico Mureş

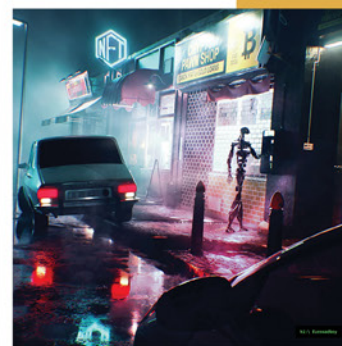

Heme Hiili

Diana Gheorghiu

George Crîngaşu

Eurosadboy

Cuscrew

Roșu

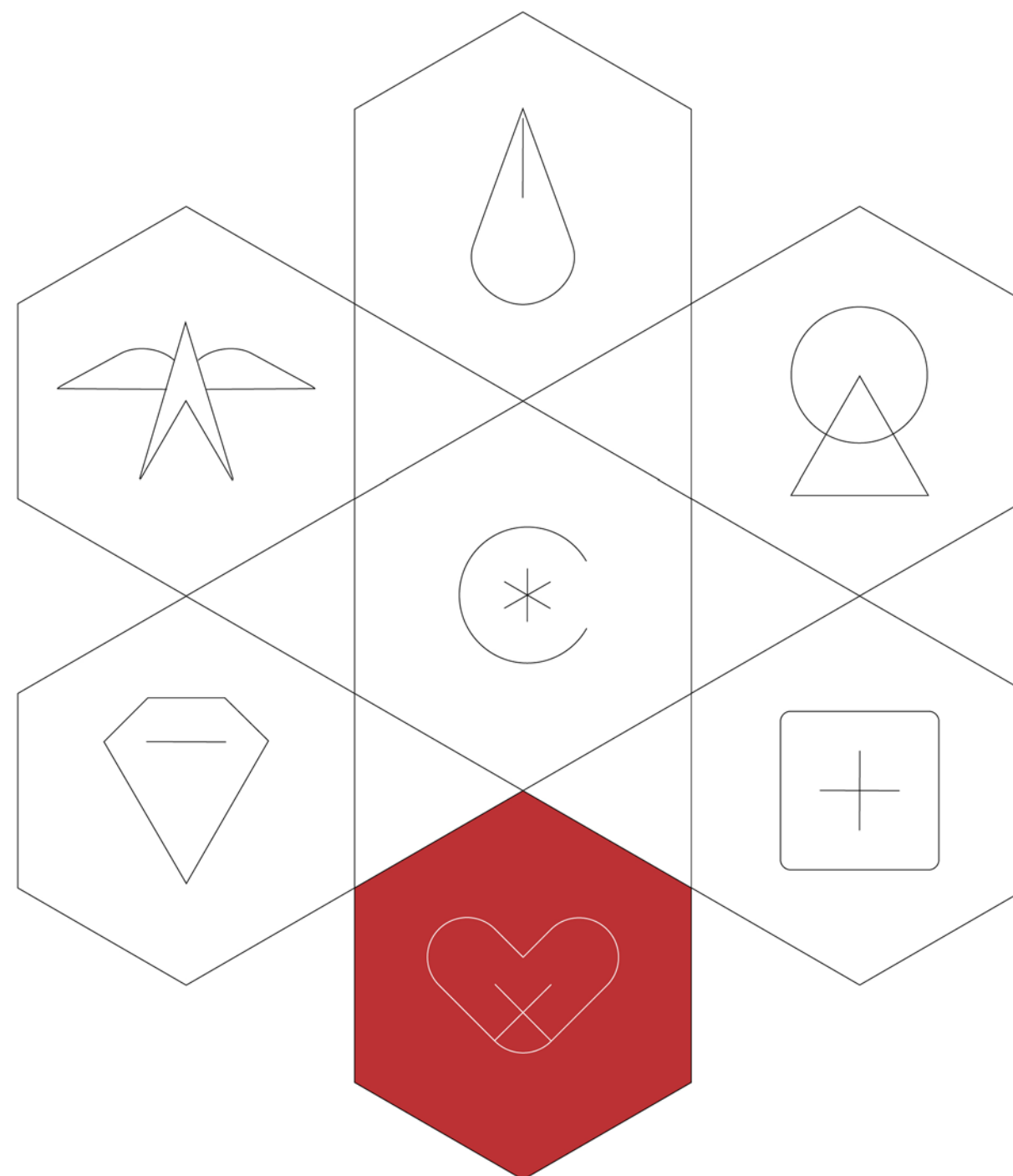
Mona Nor

Girly girl ..
 Colorată, jucăușă, visătoare, senzorială
 Fetița a crescut.. și încă e curioasă.
 Găsește portaluri spre alte lumi .. le atinge !
 Le activează.
 Privește prin obiecte. Află secrete. Vede adevăr.
 ROȘU.. Frumusețea e în ochii ei

*

Mona Nor

Girly girl ..
 Colorful, playful, dreamy, sensorial
 The little girl has grown up.. and she's still curious.
 She finds portals to other worlds .. she touches them!
 She activates them.
 Looks through objects. Finds out secrets. Sees the truth.
 RED.. Beauty is inside her eyes

Roşu

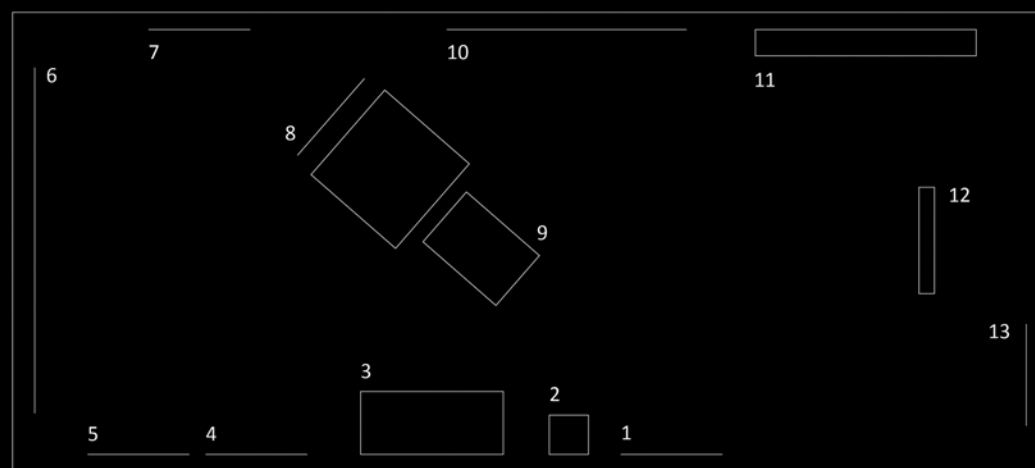

70% C9H9N

artiști / artiste:

Alex Antonescu, Marian Codrea, Dan Chiș, Dragoș Dogioiu, Alexandra Drăgulinescu, Ioana Dumitrescu, Dora Huiban, Marta Mattioli, Ema Motea, Marina Oprea, Emanuel Ștefan, Toma Ștefănescu, Selina Yilmaz

curatoare: Raluca Oancea

1. "MONEY LAUNDERING // SYSTEM CORRUPTED" (2021) - Ioana Dumitrescu, instalație video, 6' 48"

2, 10. SOMA (2021) - Dragoș Dogioiu, aplicație VR (ochelari VR și proiecție)

3. SEDIMENTS (PART OF SELF-ARCHEOLOGY) (2021) - Marina Oprea, instalație video

4, 5. VALUTĂ MONDIALĂ - Selina Yilmaz, Instalație video 0'50", 0'23"

6, 12. PARANOIA INTERFACE (2021) - Emanuel Ștefan, Dora Huiban, Toma Ștefănescu, instalație video interactivă

7. CRYPTO COADA (2021) - Alex Antonescu, animație GIF

8. SUMMERTIME (2021) - Marian Codrea (membru al colectivului Pastila Roz), animație

9. CRYPTO ANIMAL_MOKARRANN (2021) - Marta Mattioli, animație 3D; realitate augmentată

11. ORTHOX COIN (2021) - Alexandra Drăgulinescu, Ema Motea, instalație video 1'43"

13. THE HUNGRY GHOSTS WILL TAKE CARE OF OUR EMPTY CRADLES (2021) - Dan Chiș, video 5'38", text

Această expoziție își propune să investigheze evoluția imaginii digitale postpandemie, în contextul în care tehnologia NFT a luat amploare iar proiectele XR au cucerit propriile secțiuni la Cannes și alte festivaluri. La o primă vedere, toate condițiile de producere a artei media digitale sunt îndeplinite. Se vorbește chiar despre un original digital, despre o nouă estetică, despre insinuarea categoriilor lumii virtuale în real. Cu toate acestea, un procent semnificativ din imaginile care inundă internetul nu reprezintă decât zgomot, slogane obsesive ale unui capitalism digital grăbit și intruziv, fake news comentate trivial sau afișate insistent pe benzi neon, o baltă entropică de deșeuri, afecte induse și individualități pierdute. De asemenea, tehnologia NFT, lansată în numele descentralizării și a libertății digitale este folosită de celebre galerii precum Uffizi pentru a-și crește vânzările kitsch-izând numele lui Michelangelo, iar în România credincioșii sunt anunțați de o casă de licitații că numai cumpărând un NFT pot arunca o privire în altarul Catedralei Mântuirii Neamului.

În acest context, întrebarea care ne preocupă este legată de noile tactici pe care un artist le poate angaja astăzi în scopul de a virusa social media, de a propaga pe canalele globale propriile mesaje critice, destabilizatoare. Cum putem iniția un set de repere indispensabile orientării în acest ocean haotic al ersatz-ului, al noninformativului? Cât de ireversibilă este mutația fotografiei și a filmului de la re-prezentare la simulare? Cum se modifică discursul despre real într-o lume în care realitatea este mai curând produsă, sintetizată? Cum afirmăm adevăruri, fie și subiective, într-o epocă a postadevărului? Cum ne virtualizăm corpul, cum ne modelăm subiectivitatea, cum ne disociem de algoritmi, emoticoane și sentimente prefabricate? Cum devenim invizibili, imuni la strategiile de urmărire și normalizare ale noilor "societăți de control" (Deleuze)?

Imaginile produse de noi, prea colorate, prea rele și urâte pentru a fi prezentate într-un multiplex, își propun să se distingă mai curând prin viteză și accesibilitate, asemeni "imaginii sărace" a lui Hito Steyerl. Savurându-și condiția de "reziduuri aduse de valuri la țărmul economiilor digitale" ele se vor mulțumi să sfideze "patrimoniul, cultura națională sau dreptul de autor".

Expoziția este parte a proiectului cultural eART 35, co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național. Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția AFCN. AFCN nu este responsabil de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării. Organizator: Asociația Ephemair // Parteneri: Rezidența BRD Scena9, Kinema Ikon, Muzeul din Arad, Lateral Space (Cluj), Universitatea Națională de Arte "George Enescu" Iași, Art + Design (Iași), Revista Arta

Raluca Oancea

70% C9H9N

Rubbernecking 101

OST: Rodion G.A., Topographer, Monocore, Berlin Noir, Makunouchi Bento, Alex Halka, Mișo Miclușanu

„Rubbernecking 101” este o expoziție media care își propune scoaterea la iveală a unei lumi *raw*, părăsite/date la o parte sau insesizabile/ascunse. Interogarea acestora se realizează în permanență, *soundtrack*-ul dialogând cu mediul imediat prin evidențierea sa la nivel senzorial. E o lume pe care o știți exact așa cum nu e.

Ideea de alienare este prezentă printr-un spațiu public privit pe furiș de un observator consecvent. Plotul este uniform, iar imaginile, surprinse în cel mai mic detaliu (pe *layere*), se determină una pe cealaltă laolaltă cu fundalul audio. Ne referim astfel, la o revenire perpetuă, un ping pong total care combină infernul cu un ludic intrinsec – acesta din urmă subordonându-l pe primul.

Luarea la cunoștință a monotonului înseamnă automat și transformarea sa în meditație și realizare. Totul se află într-o continuă mișcare, punând accentul, totodată, pe timpul universului (deși acest lucru pare de multe ori insesizabil).

Când lumea-i luată în întregul ei, plictisul e o iluzie, dar lucrurile „cu adevărat” uimitoare se întâmplă foarte rar. Prin urmare, filmele de față înlocuiesc voit roțița hamsterului cu acel ceva total diferit. Totuși, trebuie să fim conștienți că atenția (răbdarea) noastră se clatină din temelii, pe când lucrurile bune necesită timp (cronologia zi-noapte-anotimpuri). Aici observăm urbanul remodelat în mod brutal și nimicul care vine după, supraviețuirea rămânând astfel singurul nostru *target* viabil. Ca atare, lumea-i prezentată ca o barcă în derivă, unde constrângerile sunt tot mai mari și unde banalul, care e cheia, e omis în totalitate. În concluzie, neluarea ei în serios devine ultrarelevantă, iar lucrurile pe care le luăm în mod gratuit trebuie prețuite la reala lor valoare (momentele de acalmie pe care nu ni le acordăm/permitem și care dau nuanță și ritm vieții).

“The only truth is music...Music blends with the heartbeat universe and we forget the brain beat.” — Jack Kerouac, *Desolation Angels*

Iulian Leonard

Rubbernecking 101

OST: Rodion G.A., Topographer, Monocore, Berlin Noir, Makunouchi Bento, Alex Halka, Mitos Miclucșanu

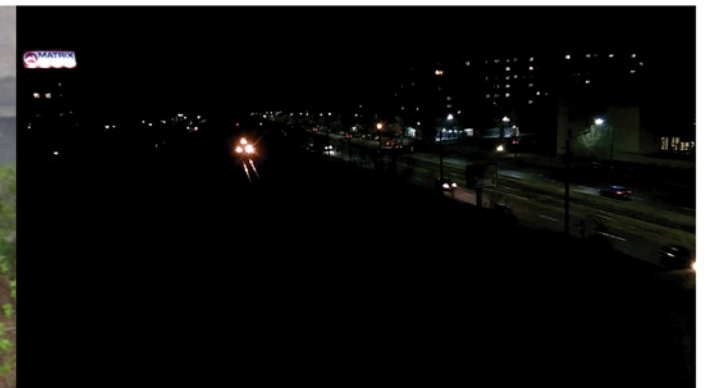
wireless (12:58) 2017

STOP (15:45) 2018

i could get used to this (02:15:14) 2021

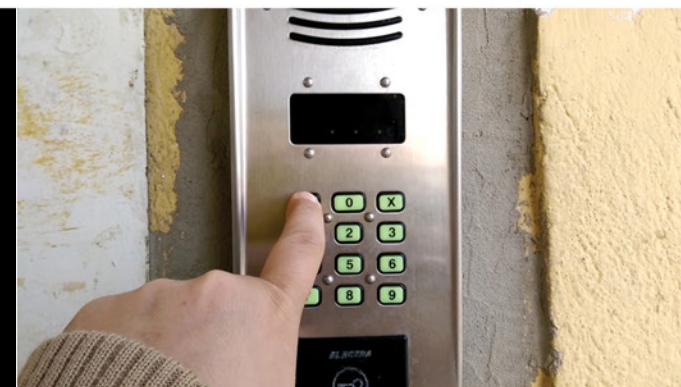
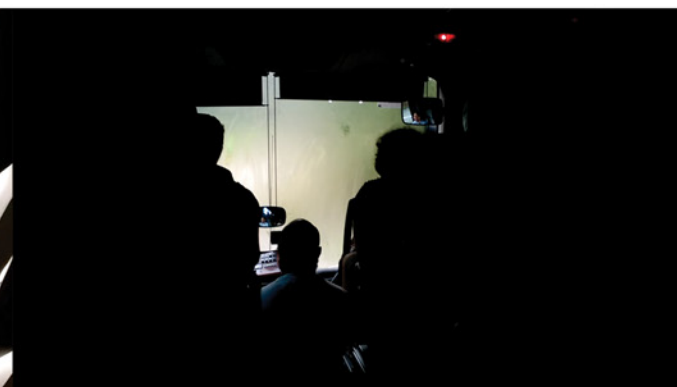
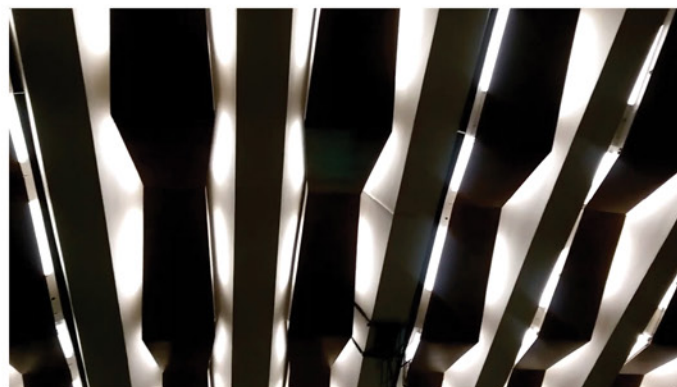
popcorn in space (05:58) 2020

connect (01:15:18) 2019

restart (01:03:38) 2019

no sleep (01:16:37) 2021

slideshow (43:07) 2021

Pink Cloud

artiști/artiste:

Bogdan Alexandru, Bob Bicknell-Knight,
Alexandru Cartuș, Valentina Gal,
Martyna Marciniak-Grace, Bogdan Matei,
Taietzel Ticalos, unmatei

curatoare: Georgia Țidorescu

Expoziția *Pink Cloud* pornește de la termenul folosit pentru a descrie starea de euforie resimțită în etapele timpurii ale sobrietății, stare care crează o viziune alterată asupra realității. Rezultatele acestei iluzii pot ajuta în procesul de recuperare, însă pot avea și efecte negative, ele ducând până la recidivare. Prin utilizarea a diferite elemente din viața de zi cu zi care pot relaționa cu acest fenomen, expoziția prezintă ambele efecte ale acestei condiții, având ca punct de pornire situația actuală a pădurii Białowieża care, aflată la granița dintre Polonia și Belarus, servește drept refugiu pentru migranți. Mai apoi continuând cu înțelegerea unor noi tehnologii prezente în viața noastră de o lungă perioadă de timp și creând un colaj de mijloace prin care diferite elemente pot fi altfel înțelese în urma unor viziuni care nu oglindesc realitatea. *Pink Cloud* nu este doar un termen utilizat în cadrul unor anumite grupuri, ci este un instrument cu ajutorul căruia putem explica dualitatea unor subiecte importante în societatea actuală.

Pink Cloud starts from the term used to describe the state of euphoria felt in the early stages of sobriety, a feeling that creates an altered view of reality. The results of this illusion can help in the recovery process, however it can lead to relapse. Through the use of various elements of daily life that can relate to this phenomenon, the exhibition presents both effects of this condition, having as a starting point the current situation of the Białowieża Forest located on the border between Poland and Belarus it is used as a refuge for migrants. Then, the exhibition continues with the understanding of new technologies that have been present in our life for a long time, and thus creating a collage of means through which different elements can be understood in new ways following visions which do not resemble reality. *Pink Cloud* is not just a term used in certain groups, but it is a tool with which we can explain the duality of important topics in today's society.

Georgia Țidorescu

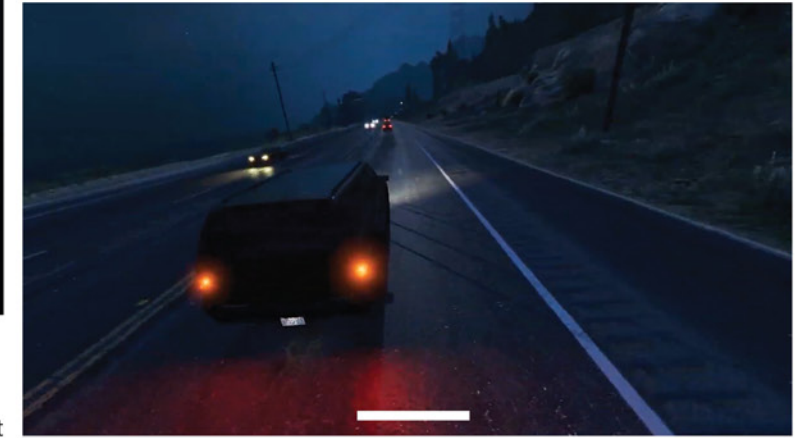
*

Bogdan Matei

Bob Bicknell-Knight

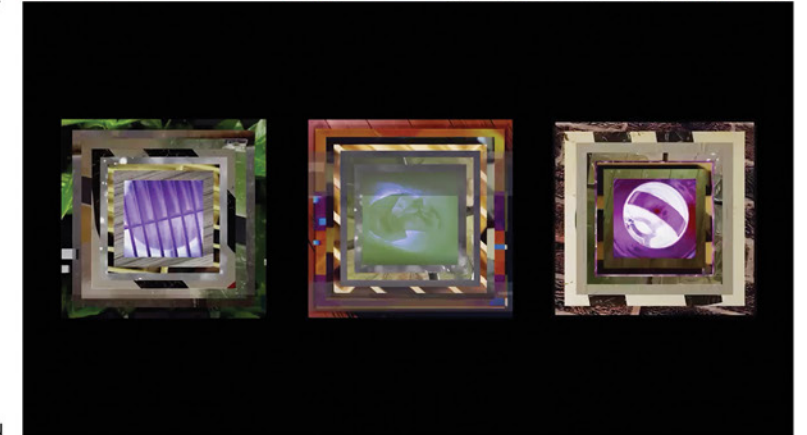
Valentina Gal

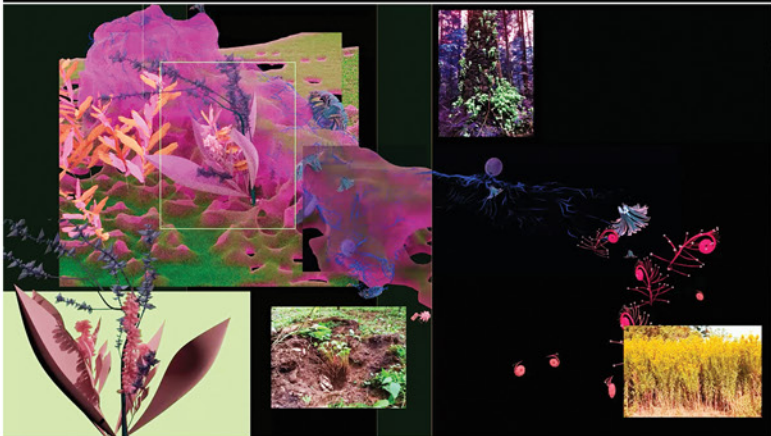
Alexandru Cartuş

Taietzel Ticalos

Bogdan Alexandru

Martyna Marciniak-Grace

unmatei

Your Views

Achim Teodora / Ajmi Nermin / Axinescu Florina / Babău Amalia / Babencu Sabina / Bârlea Mădălina / Banyai Bianca / Bold Karina / Borsa Damaris / Budiu Anda / Buhai Alexandru / Burlacu Andrei / Burnaz Daniela / Constantin Eduard Robert / Czank Amina / Czibula Diminic / Dabîca Anda / Dragoman Anamaria / Eggen Hannah Granli / Englevik Veronika / Gîza Alexandra / Gherman Anda / Gureanu Oana / Herman Izabella / Hetland Ida / Iernea Diana / Iovanov Noemi/ Irimia Alexandra / Iute Ancuța/ Johannesen Åro Cornelia / Kúhn Dominique / Leucuța Carina / Lucuța Adriana / Merăuți Laura / Mocanu Teodora / Mogoșan Bianca / Mustea Tudor / Nedreaas Nora / Nordin Janne / Olariu Ștefania / Pănescu Vanessa / Pele Naomi / Ploscaru Alexia / Popa Andreea / Popa Hanelore / Popa Nora / Popa Oana / Popa Silvia / Racoviță Vlad / Rechițan Amalia / Rognstad Martinius / Rønningen Stina / Rusza Denisa / Sîrbuț Andreea / Selegean Lavinia / Stoica Noemi / Simon Daria / Suciua Ioana / Șamira Naomi / Șuldan Bianca / Tutunaru Larisa / Ueland Martin Giske / Van Dijk Noa Catahrina Nathalia / Varodi Cristina / Usvat Alessio /
 coordonatoare: Nita Mocanu

„Your views” este numele unei lucrări colective de artă video inițiate de Gillian Wearing 2013, în care artista invită oameni din diferite colțuri ale lumii să dezvăluie ce văd de la fereastra lor.

Ce văd adolescenții despre ei înșiși și despre orașul în care sunt? Expoziția este compusă din 3 proiecte distincte care au ca punct central pedagogia artei contemporane și digitale. Nita Mocanu este profesoară de arte vizuale la Colegiului de Arte „Sabin Drăgoi” Arad și artist vizual. Lucrările prezente în expoziție sunt rezultatele și urmele lăsate de lecțiilor și proiectelor create de Nita Mocanu care fac parte dintr-o cercetare mai amplă a artei în zona pedagogiilor emergente.

Framing Arad/ Sandnes

Babău Amalia / Bârlea Mădălina / Banyai Bianca / Bold Karina / Borsa Damaris / Buhai Alexandru / Burlacu Andrei / Eggen Hannah Granli/ Eng levik Veronika/ Gîza Alexandra/ Gherman Anda / Herman Izabella / Hetland Ida / Iernea Diana/ Iovanov Noemi / Irimia Alexandra / Iute Ancuța / Johannesen Åro Cornelia/ Kúhn Dominique/ Leucuța Carina / Ajmi Nermin /Lucuța Adriana/ Merăuți Laura/ Mogoșan Bianca / Mustea Tudor/ Nedreaas Nora / Nordin Janne / Olariu Ștefania / Pănescu Vanessa / Pele Naomi / Ploscaru Alexia / Popa Andreea/ Popa Nora / Popa Oana / Popa Silvia / Racoviță Vlad / Rechițan Amalia/ Rognstad Martinius/ Rønningen Stina/ Rusza Denisa/ Sîrbuț Andreea / Selegean Lavinia / Simon Daria / Suciua Ioana/ Șamira Naomi / Șuldan Bianca / Tutunaru Larisa / Ueland Martin Giske / Van Dijk Noa Catahrina Nathalia

Fotografiile alb negru realizate în acest proiect sunt rezultatul unei lecții despre fotografie contemporană și o colaborare internațională între Colegiului de Arte „Sabin Drăgoi” Arad și Sandnes Videregående Skole din Norvegia, prin profesoara Ragnhild Thordal care a aplicat / adaptat aceeași lecție creată de Nita Mocanu. A fost parte a proiectului Erasmus + „The Architecture of Society- ARCH” finalizat în octombrie 2021. Elevii au realizat fotografii despre ceea ce nu se observă de obicei în orașul lor, au arătat propria viziune asupra vieții și locului în care trăiesc, folosind conceptul din proiectul grupului subREAL „Framing the Cities” și o tehnică de învățare a compoziției în fotografie.

SELFie

Achim Teodora / Budiu Anda / Burnaz Daniela / Czank Amina / Dabîca Anda / Gureanu Oana / Irimia Alexandra/ Kúhn Dominique / Merăuți Laura / Mocanu Teodora / Popa Hanelore / Stoica Noemi

Este un proiect realizat de artista media Lili Weis, scenograful Cristoph Helmholtz, de la galeria de artă Kunzbezirk din Stuttgart și Nita Mocanu, în septembrie 2021. Subiectul a fost autoportretul ca și construct cultural, arheologia personală și reconstrucția selfie-ului ca lucrare de artă contemporană. Atelierele au avut loc în spațiul public din Arad (Parcul Eminescu, Parcul Copiilor, Str. Mețianu, Parcul Reconcilierii). Tehnicile folosite au fost fotografie, performance art, artă video și intervenție în spațiul public. Acest proiectul a fost finanțat de Institutul Federal pentru Cultură și Istoria Germanilor din Europa de Est (Bundesinstitut für Kultur und Geschichte der Deutschen im östlichen Europa) și KUNSTBEZIRK e.V. Stuttgart.

Lecțiile de artă video de la PCI (Procesare Computerizată a Imaginii)

Axinescu Florina / Babencu Sabina / Buhai Alexandru / Constantin Eduard Robert / Czibula Dominic / Dragoman Anamaria / Leucuța Carina / Olariu Ștefania/ Pănescu Vanessa / Popa Nora / Popa Oana / Popa Silvia / Racoviță Vlad / Rechițan Amalia / Selegean Lavinia / Tutunaru Larisa/ Varodi Cristina / Usvat Alessio

Două lucrări video colective, colaborative au rezultat din lecțiile de artă video realizate de Nita Mocanu în perioada școlii online din iarna 2020/2021. Ambele au avut la bază constrângerile situației date, școala din propria cameră, statul în casă și evadarea controlată în oraș, discursul interior și deschiderea spre ceilalți prin discuțiile și feedback-ul dat tot online. Lucrările fac referință la două lucrări consacrate de artă video „Your views” de Gillian Wearing din 2013 și „Around and about” de Gary Hill din 1980.

Participanții sunt elevi și foști elevi ai Colegiului de Arte „Sabin Drăgoi” Arad

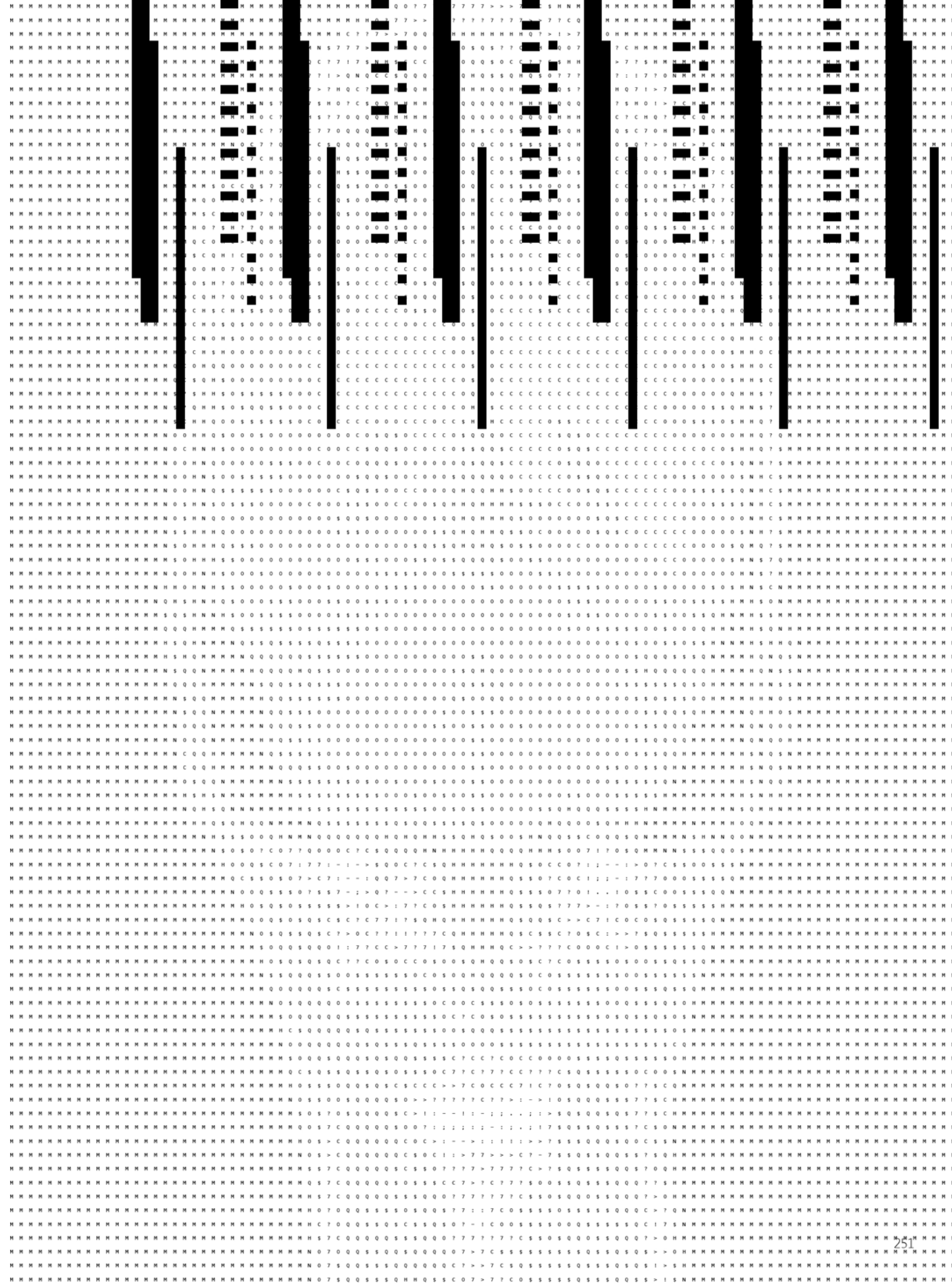
Fifty Fifty Mississippi: *Lettres en tête avant la lettre*

media installation based on reVoltaire's CT scan images converted in ASCII
overlayed on bloc108b font applied to a blank page of HTML source code.

ASCII text: abcdefghijklmnopqrstuvwxyz0123456789!#\$%^*()-_+=*.,./;' []<>?:{|\
REVOLTAIRE

```
<!DOCTYPE html PUBLIC "-//W3C//DTD XHTML 1.0 Transitional//EN"
"http://www.w3.org/TR/xhtml1/DTD/xhtml1-transitional.dtd"> <html xmlns="http://
www.w3.org/1999/xhtml"> <head> <meta http-equiv="Content-Type" content="text/html;
charset=UTF-8" /> <title>Untitled Document</title> <style type="text/css"> <!--
body,td,th { font-family: Courier New, Courier, monospace; font-size: 12px; color:
#000000; } body { background-color: #FFFFFF; margin-left: 20px; margin-top: 20px;
margin-right: 0px; margin-bottom: 0px; } a:link { color: #0000FF; } a:visited {
color: #0000FF; } a:hover { color: #00FF00; } a:active { color: #0000FF; } --> </
style></head> <body> </body> </html>
```

bloc108b font: <http://fontstruct.com/fontstructions/show/bloc108b>

Fifty Fifty Mississippi:

Lettres en tête avant la lettre

kinema ikon: serial /

kinema ikon: serial / season one / 2013 - 2014

- episode 1. reVoltaire: Fifty Mississippi
- episode 2. Bogdan Tomşa: Synthetic Space
- episode 3. A.L.K.M.Y., Iv Daqu, Golem, Neuro, Newclearfairy, Pnea, Lavinia Grama, Amalia Ignuța, Traian Selejan, Andrei Grec, Cătălin Indreica, Maria Tămășan : CRACIUNIKON
- episode 4. gH.: Ink & Blood
- episode 5. Radu Cosma / Iulia Cosma: Mioase a pești de sticlă
- episode 6. Sergiu, Vulpilandia, Selfmademusic, Cosmin, Lavinia: The Garden Of Freaky Delights
- episode 7. Nita Mocanu - Jurnal evaziv
- episode 8. Mihai Pacurar: Your Name Here
- episode 9. Salajan Mihai: Tribology
- episode 10. Bogdanator - Utopian (păstrătorul de limbi moarte)

kinema ikon: serial / season two / 2015

- episode 1. geosab // kf: 46016'92"N 21031'57"E / Șantier arheologic / 4175 A.D.
- episode 2. Judit Angel // Sandor Bartha: Devices For A Better World
- episode 3. Adriana Oprea // gH.: Black
- episode 4. Diana Marincu // Nita Mocanu / Levente Kozma: Aproape că nu s-a întâmplat nimic
- episode 5. Daria Ghiu // Maria Balabas / dslx: [Limitele limbii mele sunt limitele lumii mele]
- episode 6. l'ene // l'ene / moncore: SOUNDBOARD
- episode 7. megatron // kinema ikon: AIDC (Automatic Identification and Data Capture)
- episode 8. Horea Avram // kinema ikon: Screen Savers
- episode 9. Ioana Calen // Ana Carlan [Modulab]: S.T.E.L.A. - Silver Tech Engineered Light Artifacts
- episode 10. Ileana Selejan // reVoltaire: Mașina Timpului

kinema ikon: serial / season three / 2016

- episode 1. reVoltaire: DADADA
- episode 2. Ioan Paul Colta: intimacy
- episode 3. flo': offline
- episode 4. Bogdanator: worship RNG majik
- episode 5. Bogdan Tomşa: Alien Armpit
- episode 6. Nita Mocanu, Marius Stoica: Network Expressions
- episode 7. KF: Jonny
- episode 8. Alex Leric, Maria Tămășan, Traian Selejan, Anamaria Tatu, Darius Cheța, Sergiu Mureșan, Amalia Ignuța, Gelu Giricz, Robert Jianu, Crista Milici - L'En: Le'Jam
- episode 9. Adela Muntean: Snakes & Circles
- episode 10. Ioan Liviu Orlețchi: Me, Myselfie & I
- episode 11. Adrian Sandu: The Balcony
- episode 12. Oana Furdea, Mihnea Rareș Hanțiu: a relative human product
- episode 13. Sergiu Sas: Păzind merele de aur
- episode 14. Adelina Laura, Mimi Salajan: Catchfish
- episode 15. Mihai Păcurar: Cutia albă
- episode 16. Mihai Zgondoiu: Nu mai avem artă!
- episode 17. Anca Manga on Earth: Am uitat tot
- episode 18. Vasile Leac / Cristina Bogdan: testând planeta
- episode 19. Andrada Pecican / Alexandru Pecican: 1979 | 2009 | 2039
- episode 20. gH: cheap kills (p.END.ing)
- series finale. kinema ikon: Time Capsule

kinema ikon: serial / season four / 2021-2022

- episode 1: geosab . reVoltaire . Bogdanator . gH: I.O.O.O. {in.out.on.off.} KEY /NFT+time, (followed by) Vorspann:01-20,21-40,41-60 /dismantled NFT
- episode 2: Robert Boran & Mihai Sălăjan: Krilin
- episode 3: Alex Halka: Nein, Danke! ~~artist de unică folosință~~
- episode 4: rina Bako: Digital Self-Portait > Marian Codrea, Antonia Corduneanu, George Crîngașu, Cuscrow, Eurosadboy, Diana Gheorghiu, Herne Hiili, Marta Mattioli, Nico Mureș, Nephronik, Pandele Pandele, Alexa Sîrbu, Unmatei
- episode 5: Mona Nor: Roșu
- episode 6: 70% C9H9N > Alex Antonescu, Marian Codrea, Dan Chiș, Dragoș Dogioiu, Alexandra Drăgulinescu, Ioana Dumitrescu, Dora Huiban, Marta Mattioli, Ema Motea, Marina Oprea, Emanuel Ștefan, Toma Ștefănescu, Selina Yilmaz > curatoare: Raluca Oancea
- episode 7: Iulian Leonard: Rubbernecking 101
- episode 8: Pink Cloud > Bogdan Alexandru, Bob Bicknell-Knight, Alexandru Cartuș, Valentina Gal, Martyna Marciniak-Grace, Bogdan Matei, Taietzel Ticalos, unmatei > curatoare: Georgia Țidorescu
- episode 9: Your views > coordonatoare: Nita Mocanu
- episode 10: reVoltaire: Fifty Fifty Mississippi: Lettres en tête avant la lettre

kinema ikon: serial / kinema ikon: series
[4 seasons—50 exhibitions]

(2013-2022)

produced by kinema ikon
at the Art Museum Arad—kinema ikon gallery
curator: calin man

•

catalogue:
editor: kinema ikon
concept, design: reVoltaire
photo credits: the authors
print: Radu Cosma

•

© authors & editor, 2013-2025 _ all right reserved

•

kinema ikon
kinema.ikon@gmail.com
kinema-ikon.net

•

2025

32
14

42
31